

ПО БОГА НАПРАВЕНИ

По Бога направени.

Беседи от Учителя.

Дадени на учениците от Всемирното Бяло Братство,
през лятото на 1929 г.,

Издателство «Сонита», София, 1997 г.

Второ (фототипно) издание.

Първо издание 1929 г., София.

© Издателство "Сонита"

ISBN 954-8646-12-9

„Който прави Истината, иде
къмъ видѣлинета, за да се явятъ
дѣлата му, че сж по Бога направ-
вени“.*)

Човѣшкиятъ животъ се опрѣдѣля отъ
двѣ състояния, които произвеждатъ два раз-
лични резултата, а именно: добро и зло, ви-
дѣлина и тъмнина, истина и лъжа. Тия думи
изразяватъ Истината, скрита въ самия жи-
вотъ. За истинския животъ, както и за сж-
щината на живота, може да се говори само
тогава, когато той се прѣчисти отъ всички
примѣсени къмъ него елементи, които го раз-
валятъ и опетняватъ. Сѫщото нѣщо може да
се каже и за водата. За свойствата на водата
може да се говори само тогава, когато тя се
освободи отъ всички примѣсени и разтворени
въ нея вещества, които измѣнятъ и разва-
лятъ вкуса ѝ. Съврѣменните хора още не сж
опитали и не знаятъ, какво нѣщо е чистата
вода, въ абсолютния смисълъ на думата. Кол-
кото и да е чиста водата, която иде отъ въз-
душното пространство, веднъжъ минала прѣзъ
въздуха, а посрѣдь и прѣзъ земните пластове,
тя съдѣржа вече въ себе си примѣси или
утайки отъ органически и не-органически ве-
щества. Колкото и да сж чисти пѣсъчните
пластове, прѣзъ които водата се филтрира, тѣ

*) Иоана 3:21.

все пакъ съдържатъ въ себе си известно количество нечистотии. Ето защо и най-чистата вода съдържа поне минимално количество примъси или разтворени вещества. Затова, именно, съвременните хора търсятъ най-чиста вода по планинския мъстъ. Ако водата, при пътуването си изъ земните пластове, изгубва своята първоначална чистота, колко повече възможности има за живота, да изгуби и той своята първоначална чистота. Животътъ, който излиза отъ Бога, е чистъ, но следъ като мине презъ гъстата материя, той придобива различни утайки, вследствие на което изгубва своите първични свойства и своята чистота. Тази е причината, дъто съвременните хора сѫ недоволни отъ своя животъ.

Мнозина казватъ: азъ съмъ неразположенъ, азъ съмъ теженъ, азъ нѣмамъ успѣхъ въ живота си, животътъ ми нѣма смисълъ. Това сѫ обикновени фрази, съ които човѣкъ иска да се утѣши. Обаче, не е достатъчно само човѣкъ да се утѣшава или да констатира нѣкои свои състояния, като добри или лоши, но той трѣбва да знае причините и последствията на явленията, както и нѣкои методи за изправяне на лошите, дисхармонични състояния. Ако човѣкъ може само да констатира нѣкое свое тежко състояние, а не знае, какъ да го прѣвърне въ добро, той ще мяза на онзи лѣкаръ отъ турско врѣме, който лѣкува всички болести по единъ начинъ — намазва болното място отгорѣ съ мехлемъ. Но отъ този мехлемъ болеститъ не се прѣмах-

вали, нито пъкъ се намалявали. Слѣдъ лѣкуването съ мехлемъ, въ медицинската практика се явиха и други лѣчебни срѣдства, като пенеклеръ, панацея, които употребяваха за всички болести, но при все това болеститъ не само че не се намалиха, но отъ денъ на денъ се увеличаватъ. Днесъ медицината си служи съ редъ лѣкарства, въ които се съзира усилието на човѣшкия духъ да се освободи по нѣкакъвъ начинъ отъ болести, страдания — изобщо, да се освободи отъ ограничителните условия на живота. Въ това отношение съвременните хора мязатъ на конетъ. Когато духотъ силни бури и вѣтрове, конътъ намѣсто да върви напрѣдъ, той отстъпва назадъ. Вследствие на това, ако единъ конъ се намира до брѣга на нѣкое море, когато задухатъ силни вѣтрове, той започва да отстъпва назадъ и пада въ морето. Сѫщото се случва и съ хората, когато искатъ да избегнатъ отъ нѣкое зло. Тѣ искатъ да се освободятъ отъ едно зло, а попадатъ на друго. Питамъ: какво се изисква тогава отъ човѣка, за да избегне злото? — Будно съзнание. Спасението на човѣка седи въ неговото будно съзнание и въ чистия животъ, който прѣкарва на земята.

Казвамъ: ние не говоримъ за живота, който човѣкъ самъ е опетнилъ. Това е личенъ въпросъ, съ който въобще не се занимаваме. Ние говоримъ принципално за живота, като велико постижение, къмъ което човѣшката душа се стреми. Въ човѣшкото естество едноврѣменно функциониратъ нѣколко те-

чения на живота. Едното течение е физическият живот, въ който състоянието на човека лесно се смъннятъ. Този живот се отличава съ голъма неустойчивост. Другото течение е духовният живот, въ който има нѣщо възвишено и благородно, нѣщо устойчиво. Третото течение е Божествениятъ, Въчниятъ живот, който регулира всички нѣща и явления, като дава пълна стабилност на човека. Въ този живот човекъ знае, прѣвижда и разполага съ нѣщата. Каке ли, че ще направи нѣщо, той го изпълнява. Наука е това! Човекъ, който живѣе въ Божествения свѣтъ, навредъ носи своето благословение. По това, именно, той се отличава отъ човека, който живѣе въ обикновения, въ физическия свѣтъ.

Въ това отношение, когато правимъ екскурзии, ние не се интересуваме толкова отъ външната форма на планините, канаритъ, изворитъ и рѣкитъ, колкото отъ въпроса, какви разумни сѫщества сѫ минали прѣзъ тия мѣста и какво сѫ оставили. Отъ външния видъ на тия мѣста се опрѣдѣля степента на развитието на разумните сѫщества, които сѫ минавали покрай тѣкъ. Ние се интересуваме само отъ тия разумни сѫщества, които седятъ на по-високо стѣжало въ развитието си отъ настъ, и затова наблюдаваме и изучаваме картините, които тѣ сѫ изложили въ природата. Съврѣменните художници взиматъ платна, четки и бои и нарисуватъ една, двѣ или повече кар-

тини, като ги оставятъ на хората да имъ се любуватъ и да учатъ по тѣхъ.

Въ миналото, обаче, художниците не сѫ рисували по този начинъ. Тѣ не сѫ разполагали съ платна, четки и бои, затова сѫ рисували картините си върху канаритъ и планините. За да се разбератъ тѣхните картини, трѣбва да се гледатъ отдалечъ, на разстояние около 10 — 15 километра. При това, за да се разбере дѣлбокия имъ смисълъ, тѣ трѣбва да се гледатъ при специални разположения, при специални условия. Напримеръ, трѣбва да се знайтъ редъ закони, които опрѣдѣлятъ, както височината, така и наклона на известни върхове. Щомъ е така, тогава не е безразлично, дали даденъ върхъ ще биде по-високъ или по-низъкъ отъ другъ нѣкой. Освѣнъ това, въ планинските мѣста има известни центрове на тежестта, които опрѣдѣлятъ посоката на силитъ въ тия планини. Вслѣдствие на това, въ всѣки планински върхъ има специално движение на частиците. При това движение силитъ се стремята да запазятъ известно равновѣсие. Когато се наруши равновѣсиято между силитъ въ единъ планински върхъ, той започва постепенно да се руши. Благодарение на това, едни отъ върховете на планините, като Мусалла на Рила и други нѣкои, постепенно започватъ да губятъ своето равновѣсие, а други планински върхове го възстановяватъ. За въ бѫдеще едни планини ще се рушатъ, а други ще се възстановяватъ. Въ последните се

образуватъ нови центрове, които привличатъ нови енергии, нови сили, вслѣдствие на което тия планини растатъ и се развиватъ, както и хората. По сѫщия начинъ расте и дъното на моретата. За човѣка, който разбира вѫтрѣшния, дѣлбокия смисълъ на живота, всички явления криятъ въ себе си или задъ себе си извѣстна разумностъ. Той вижда подобна разумностъ и въ теченията на рѣките, езерата и моретата. Много религиозни хора, обаче, обясняватъ нѣкои явления по механически начинъ, но механиката не разрѣшава вѫпростъ. Защо? — Понеже въ механическия дѣйствия нѣма разумностъ. Питамъ: има ли нѣкаква разумностъ въ зѣбците на дѣлбата, които влизаатъ едно въ друго? Ако разумността е въ самите зѣбчети колела, то при счупване на единъ отъ тѣхните зѣбци, колелата сами би трѣбвало да изправяватъ тази поврѣда. Щомъ не могатъ да поправятъ счупения зѣбецъ, ние казваме, че разумността седи вънъ отъ тѣхъ.

Вие казвате: Богъ е направилъ човѣка, а сѫщеврѣменно Той е създалъ и живота. Вѣрно е, че Богъ е направилъ земята, слѣнцето, мѣсеца, звѣздите и всички останали небесни свѣтила, а най-послѣ е направилъ и човѣка, но въ никой случай не можемъ да кажемъ, че Той е създалъ и живота. Създаването на живота не е механически процесъ. Слѣдователно, човѣкъ има еднакво отношение и къмъ земята, и къмъ слѣнцето, като тѣла, направени отъ Бога. Значи, пър-

вото отношение на човѣка е къмъ Първичната Причина на нѣщата, а послѣ къмъ всичко онова, което Тя е създала. Затова е казано въ Писанието: „Човѣкъ не трѣбва да се кланя на слѣнцето, но и слѣнцето не трѣбва да се кланя на човѣка“.

Казвамъ: че се отнася до вѫншната страна на цѣлокупния животъ, той може да се разглежда като общъ, сложенъ организъмъ, съставенъ отъ безбройно число колела. Всѣки човѣкъ, като индивидъ, съставлява част отъ този организъмъ. Докато е въ този организъмъ и се върти заедно съ всички колела, той се мисли много нѣщо. Счупи ли се, обаче, единъ отъ зѣбците на колелата, той разбира вече, че силата не е у него и започва да се чуди, да мисли, какво да прави. Казвамъ: единъ отъ зѣбците на колелата се счупи. — Какво да правя? — Ще чакашъ, докато дойде нѣкой великъ майсторъ да поправи счупения зѣбецъ. Той може да го поправи, а може и да го извади, да го хвърли навънъ и вместо него да тури здравъ. Ще кажете: какъ е възможно да ме извадятъ навънъ? — Да, човѣкъ може да биде изведенъ навънъ, и като зѣбъ отъ нѣкое колело, и като колело, да се прѣтопи и да се постави отново въ другъ нѣкой организъмъ. Отъ вѣщия, отъ великия майсторъ зависи формата, която може да ви се даде. Трѣбва да знаете, че вие още не сте господари нито на своята форма, нито на своя животъ. Вие се намирате още подъ опекун-

ството на Великия законъ. Казвате: ние сме свободни. — Не прѣди всичко вие не сте свободни нито отъ въшките, нито отъ бълхите, нито отъ комарите. Едва седнете нѣкаждъ, и усъщате вече, че нѣщо ви е ужилено. Не само по низките места има паразити, които беспокоят човѣка, но тѣ се срѣщатъ и по високите места. Въ Рила, напримѣръ, около езерата, на височина 2400 м., се срѣщатъ особенъ родъ мухи, които кацатъ по човѣка и силно го жилятъ. На ужиленото място се образува подутина, подобна на ужилено отъ паякъ или отъ пчела. Тѣзи мухи внасятъ въ организма на човѣка особена течность, която дѣйствува лѣчебно.

„Който прави Истината, иде къмъ видѣлината“. Този стихъ не е правилно прѣведенъ. Истината не може да се прави. Смисълът на този стихъ подразбира „който обича Истината“. Ако думата „прави“ се изтълкува кабалистически, споредъ буквите, отъ които е съставена, първата буква „п“ въ тази дума, е на мястото си. Тя означава да възприемешъ нѣщо. Втората буква „р“ не е на мястото си. Тя означава да хванешъ нѣщо съ ръжата си. Въ този смисълъ Истината не може да се хваща съ ръжа, но се възприема съ ума. Буквата „а“ е на място употребена. Истината внася Правдата въ свѣта. Дѣто нѣма Истина, нѣма и Правда. Сега хората искатъ да внесатъ първо Правдата, правото въ свѣта, а послѣ Истината. Това е невъзможно. Първо ще възприемете Истината, а тя ще внесе Правдата. Всички

нѣща се развиватъ по единъ послѣдователънъ редъ.

И тъй, ние говоримъ за живота, споредъ сегашното му развитие. Ние не го разглеждаме теоретично. Въ това отношение физическиятъ, духовниятъ и Божествениятъ животъ прѣставляватъ известенъ родъ сили. Тѣзи три вида животъ, като течения на общия животъ, сѫ свързани единъ съ другъ. Тамъ, додѣто човѣкъ е достигналъ днесъ, той прѣставлява една малка част отъ общия развой. За въ бѫдеще човѣкъ ще се измѣни още повече, па и трѣбва да се измѣни, за да дойде до правитѣ, положителни разбирания на живота и на природата. Днесъ всѣки човѣкъ има известно вѣрую, което иска да наложи и на другите, да имъ докаже, че тъй, както той мисли, е най-право. Той може да наложи свое то вѣрую, своите разбирания и на другите само тогава, когато има за тѣхъ абсолютни, положителни доказателства. Напримѣръ, френолозите казватъ, че дѣлгиятъ носъ е признакъ на интелигентностъ. Обаче, не всѣкога дѣлгиятъ носъ опредѣля интелигентността на човѣка. Извѣстно е на всички, че съ целзиевия термометъръ се опредѣля температурата. По аналогия на горното твърдение, че отъ дѣлжината на носа зависи интелигентността на човѣка, трѣбва ли да вадимъ заключение, че и отъ дѣлжината на термометъра ще зависи неговата точностъ при измѣрване на температурата? Отъ какво зависи точността на термометъра? — Отъ правилното му приготовление. Има ли

нѣкаква неправилностъ, или грѣшка въ приготвленietо на термометъра, тя се изразява въ неточното измѣрване на температурата.

Отъ друга страна френологията твърди, че ако носът е късъ и широкъ, това показва известна дѣятелностъ въ чувствата. Тази широчина на носа може да се дължи на нѣкакъвъ физиологически дефектъ въ човѣка. Значи, законътъ, който опредѣля интелигентността и дѣятелността на чувствата въ човѣка, е вѣренъ само тогава, когато дължината на носа е резултът на усилена умствена дѣйностъ, а широчината му — резултът на усилена дѣйностъ на сърцето. Когато умътъ не е работилъ интенсивно и когато сърцето не е работило усилено, дължината и широчината на носа сѫ привидно явление; тѣ сѫ образувани по механически начинъ, като резултът на нѣкакво натрупване. Въ този случай, доказателствата за дължината и широчината на носа излизатъ невѣрни. Това показва, че дължината на носа, която дѣйствително опредѣля интелигентността на човѣка, трѣбва да бѫде точно опредѣлена мѣрка, а не произволна. Сѫщото се отнася и до широчината на носа. Освѣнъ това, когато се опредѣля интелигентността и дѣятелността на чувствата у човѣка, трѣбва да се взематъ прѣдъ видъ общата конструкция на носа, кожата му, мускулите му и редъ още обстоятелства. Мускулите на носа въ интелигентния човѣкъ сѫ устроени по особенъ начинъ и се отличаватъ отъ тия на неинтелигентния човѣкъ. Въ носа на интелигентния човѣкъ има

известна красота. Природата обича красотата и всѣкога се стреми къмъ създаване на красиви форми.

Ще кажете: кой свѣтъ е красивъ? — Умствениятъ. Той е свѣтъ на красотата. Той създава формите. Щомъ дойдемъ до чувствения свѣтъ, чувствата указватъ влияние върху широчината на носа. Дойде ли се до нормалната мѣрка за широчината на носа, казвамъ, че този човѣкъ е благороденъ. Значи, по широчината на носа се опредѣля благородството на човѣка. Каквото чувство и да се зароди въ човѣшкото сърце, веднага се отразява на носа, забѣлѣзва се леко мръзване на мускулите. Най-скритите чувства, които минаватъ прѣзъ сърцето на човѣка, винаги се отразяватъ въ мускулите на носа. Въ това отношение носътъ е пълно отражение на чувствата у човѣка. Всички чувства на човѣка се отразяватъ върху носа, тѣй както картините на кинематографа се отразяватъ върху платното. Дойдемъ ли до очите пъкъ, тамъ вече нѣма абсолютно никаква лъжа. Който иска да скрие нѣщо, не остава друго освѣнъ да затвори очите си. Когато дѣцата искаятъ да излъжатъ, да скриятъ нѣщо отъ родителите си, тѣ затварятъ очите си. И следъ всичко това ние мислимъ, че може да има нѣщо скрито-покрито. Не, навсѣкаждъ, дѣто има скрита вода, тя излиза на повърхността — и прѣзъ най-малките шупли ще излѣзе навънъ.

Казвамъ: отъ гледището на Божествения свѣтъ, нѣма скрити, нѣма тайни нѣща.

Не се минава много време и всичко, което човекът е тайлъ дълбоко въ себе си, излиза навънъ. Затова, именно, отъ всички се изиска чистота — чистъ и святъ животъ. Това може да се постигне само когато човекът изпълнява не своята воля, а волята Божия. Същото нѣщо Христостъ е казалъ въ единъ отъ стиховетъ на Господнята молитва: „Да бѫде волята Ти, както на небето, така и на земята!“ Значи, жителитъ на небето изпълняватъ вече волята Божия по единъ естественъ путь. Всички разумни сѫщества, които живѣятъ на небето, иматъ будно съзнание за това, което вършатъ, и сѫ доволни, че изпълняватъ волята Божия тѣй, както трѣба, за да служатъ като образецъ на жителите отъ земята. Обаче, съврѣменните хора, като не знаятъ правилния начинъ за изпълнение на волята Божия, искатъ чрѣзъ принуждение, чрѣзъ насилие да изпълнятъ този редъ, да изпълнятъ тази висша воля. Тѣ създаватъ закони, правилници, но волята Божия пакъ не се върши. Когато хората изпитватъ моменти на щастие, това не е резултатъ на земния животъ. Земниятъ животъ прѣставлява редица отъ страдания и нещастия. Защо? — Защото той е непрѣкъжнато нарушение на Великия Божи законъ. Слѣдователно, радоститъ, щастието въ живота на хората идатъ отъ небето, отъ Божествения свѣтъ. Прѣкъжне ли се врѣзката съ този свѣтъ, страданията идатъ. Значи, страданията и нещастията идатъ отъ земята, а щастие и радоститъ — отъ небето.

И тѣй, ако хората очакватъ щастие и радостъ отъ земята, тѣхното положение може да се изрази съ българската поговорка: „Трай, конъ, за зелена трѣба!“ Очаквате ли радостъ и щастие, обърнете погледа си нагорѣ, къмъ висшия свѣтъ! Това е въ реда на нѣщата. Растенията очакватъ своето спасение отъ слѣнцето. Хубавото, красивото за растенията иде отъ слѣнцето, а не отъ земята. Хубавото, красивото за водата иде отъ слѣнцето, а не отъ земята. Хубавото и красивото и за хората иде отъ слѣнцето, отъ този великанъ свѣтъ, а не отъ земята. Всичко хубаво и велико иде отъ свѣта, дѣто се изпълнява волята Божия. Той е свѣтъ на редъ и порядъкъ. Съзнанието на тия сѫщества тамъ е тѣй будно, така добре развито, че тѣ знаятъ, прѣдвиждатъ и разбираятъ всичко. Тѣ знаятъ причините и послѣдствията на нѣщата, затова нито спорятъ, нито се разправятъ помеждъ си, нито се мѫчатъ да убѣждаватъ другите. Щомъ видятъ нѣкой човекъ, тѣ вече го познаватъ.

Велико нѣщо е познанието! Да познавашъ човека, това не значи да измѣришъ границите му, до колко той е голѣмъ или малъкъ. Познаването на нѣщата не се опредѣля съ измѣрване на тѣхната голѣмина. И вѣчността не се опредѣля съ измѣрване на нейната голѣмина. За вѣчността нѣма мярка. Подъ думата „вѣчност“ се разбираятъ тия условия на живота, които никой не може да ограничи. Вѣчността, безконечността не може никога да се свърши.

Тя съдържа въ себе си всички красиви възможности. Има вѣчностъ, която е минала вѣче; има вѣчностъ настояща; има и вѣчностъ бѫдеща. Това, което е минало за настъ, за други сѫщества е настояще, а за нѣкои — бѫдеще. Тѣзи въпроси сѫ отвлѣчени, и мно-
зина отъ вѣсъ може да не се интересува отъ тѣхъ. Които не се интересува отъ тѣзи въпроси, иматъ право за това. Защо? — Всички хора не сѫ на еднаква степень на развитие. Въ духовно отношение нѣкои хора сѫ въ първо отдѣление, тѣ едва се-
га изучаватъ буквите и само тѣхъ разбиратъ. Други сѫ въ второ отдѣление, трети — въ трето, въ четвърто отдѣление, а нѣкои сѫ въ класовете на прогимназията или гимназията. Обаче, има дѣца отъ първо отдѣление, които се считатъ голѣми, и тѣ се дѣржатъ като важни авторитети. Тѣ едва смѣтатъ отъ 1 — 10 и мислятъ, че много знаятъ. Дѣйствително, много нѣщо е да знае човѣкъ да смѣта отъ 1 — 10. Животъ на земята се включва въ тия числа.

Животъ на всѣки човѣкъ се опре-
дѣля съ една математическа формула отъ числата 1 — 10. Ако вървите по закона на инволюцията и броите отъ 1 — 10, това е Божествениятъ животъ; като слизате отгорѣ, отъ 1 — 100 е животъ на ангелите; отъ 1 — 1000 — животъ на хората, а отъ 1 — 10,000 — животъ на млѣкопитаещите и така може да дойдете до 100,000, до 1,000,000 и по-
вече. Всички тия числа прѣставляватъ крж-

гове, и всѣки кржъ има свои по-малки под-
раздѣления. Всѣки по-голѣмъ кржъ, съ свой-
те подраздѣления, прѣставлява редъ въз-
можности, но всѣки отъ тѣхъ съставлява единъ вжтрѣшенъ кржъ на безпрѣдѣлния живо-
тъ, който теософитъ наричатъ абсолютенъ,
безпрѣдѣленъ, безконеченъ. Този животъ нѣма нищо общо съ живота на по-малките крж-
гове. Тѣ трѣбва да се нагласяватъ споредъ него. Или, изразено съ контрастенъ езикъ:
нито ние познаваме Безпрѣдѣлния, нито Той ни познава. Какво ще кажете на това отгорѣ?
Обаче, Този, Когото ние познаваме, и който настъ познава, само Той познава Безпрѣдѣл-
ния. Значи, Богъ, на Когото ние се кланяме,
познава Безпрѣдѣлния. Тъй щото между това Начало, което ние познаваме, има друго На-
чало. Той е Безпрѣдѣлниятъ Богъ, Който ни свързва въ едно цѣло. Тази идея е малко странна, даже и малко страшна. Кога се стра-
хува човѣкъ? — Когато се качи на нѣкоя ви-
сока канара и пожелае оттамъ да скочи. Ако той нѣма крила, съ които да хврѣкне, опасно,
страшно е положението му; ако има крила,
ще хврѣкне, дѣто иска, и нѣма да се плаши.
Що сѫ крилатата? — Знанието. Който има
знания, той може да хврѣчи безъ страхъ.

Казвамъ: вие трѣбва да вложите въ съзнанието си новитѣ идеи, които ви из-
насятъ сега, за да подобрите съ тѣхъ жи-
вота, който Богъ е вложилъ въ душите ви.
Какво прѣставлява човѣшката душа? — Тя
може да се уподоби на прѣкрасна градина,

добръ заградена наоколо съ зеленина, а вкътъ постъта съ най-доброкачествени плодни дървета. Човѣкъ е градинарътъ, който я обработва. Питамъ: какво ще излѣзе отъ тази прѣкрасна градина, ако нѣма вода, да се полива? Въ този случай водата прѣставлява живота. Отъ нея зависи плодородието на градината, което може да се използува, както за благото на самата душа, така сѫщо и за благото на нейните близки. Ако човѣкъ самъ стане причина да се отбие нѣкаждѣ водата, градината вече запустява, оградата ѝ се срутва, дърветата изсъхватъ, и тя става вече свѣрталище на добитъка. Тия животни започватъ да я наторяватъ съ своите извержения. Ние наричаме това наторяване страдание. Това наричаме още и карма или зла сѫдба. Слѣдъ врѣме тия страдания ще се махнатъ, и отново животъ ще потече, ще се възстанови пакъ прѣкрасната градина. Докато дойде това врѣме, обаче, ще се изпитатъ лошите послѣдствия на този торъ. Нѣма по-страшно нѣщо отъ нечистотиите въ живота! Говедата не заравятъ своите извержения, както това правятъ свинетъ, а оставятъ на хората, тѣ да свѣршатъ тази работа. Свинетъ пѣкъ вършатъ тази работа не отъ нѣкакво високо съзнание, а по силата на своя навикъ да ровятъ и разравятъ. Като ровятъ и разравятъ земята, тѣ случаинъ заравятъ и своите извержения. Волътъ, напримѣръ, като натори земята съ своите извержения, казва на господаря си: „Слѣдъ като наторихъ нивата ти, впрегни ме сега да я

изора“. Като я изоре, само тогава вие ще разберете смисъла, философията на живота.

Това е символъ, който трѣбва да обѣрнете, да анализирате, за да намѣрите вкътъния смисълъ, скритъ въ него. Вие трѣбва да дадете такъвъ изразъ на този символъ, какъвто математиката дава на числата. Сѫщото се отнася и до буквите. Всѣка буква има свой опрѣдѣленъ изразъ. Въпросътъ не е въ това, скоро да получите крайни резултати, крайни цѣли. Първо за въсъ е важно да дадете изразъ на всѣко число, на всѣка буква, на всѣко явление въ живота, и слѣдъ това да очаквате крайни резултати. Всѣка буква, всѣко число прѣставлява единъ методъ. Вие искате да подобрите живота си. Какъ ще го подобрите? Трѣбва да намѣрите такъвъ методъ, че като го приложите въ живота си, да получите добри резултати. Казвате нѣкому: не грѣши! — По какъвъ начинъ, какво трѣбва да направя, за да не грѣша? Толкова пакти съмъ правиль усилия да не грѣша, но пакъ грѣша. Вие запитвате: има ли, наистина, нѣкакъвъ сигуренъ методъ, чрѣзъ който човѣкъ да не прави грѣхове? — Има, разбира се. Много примѣри сѫ дадени, остава само да ги приложите.

Сега ще ви приведа единъ примѣръ за потвърждение на мисълта, че човѣкъ може да намѣри начинъ да не грѣши. Единъ турчинъ, отъ Шуменско нѣкаждѣ, билъ голъмъ пияница. Той правиль много опити, да се отвикне отъ тази слабостъ да пие. Какво ли не

правиль той? И Корана чель, и се заричаль да не пие, и все пакъ пиель, не могъль да се откаже отъ пиенето. Най-послѣ, като видѣлъ, че самъ не може да се поправи, казаль си: „Алахън иши“ — Божия работа е това! На Бога оставямъ всичко.“ Като си казаль така, пакъ се запжтиль къмъ кръчмата да пие. Това било вечеръ, къмъ 11 часа. Той се обърналь къмъ кръчмаря и му казаль: „Иване, дай ми четвъртъ кило ракия!“ Кръчмарътъ, по погрѣшка, вмѣсто ракия, налѣль четвъртъ кило газъ. Турчинътъ надигналь шишенцето и бѣрзо го изпилъ. Като разбралъ, че вмѣсто ракия изпилъ четвъртъ кило газъ, той рекълъ на кръчмаря: „Иване, Иване, какво направи!“ — и на часа излѣзълъ отъ кръчмата. Отъ тозъ моментъ той прѣстаналь да пие. Газъта го излѣкувала. Газъта има резултатъ само тогава, когато Алахъ я дава. Това значи: газъта лѣкува само тогава, когато е употреби разумно. По този начинъ между кръчмаря и турчина се образували отношения, а газъта послужила като врѣзка за тия отношения. Кръчмарътъ му казаль: „Слушай, азъ съмъ кръчмаръ и не пия, а ти не си кръчмаръ и пиешъ. Щомъ азъ мога да се въздържамъ, ти още повече можешъ да се въздържашъ“. Значи, чрѣзъ кръчмаря Богъ освобождава турчина отъ слабостта му да пие.

И сега, щомъ кажемъ нѣкому да не грѣши, трѣбва да намѣримъ начинъ, методъ, този човѣкъ да не грѣши. Кажемъ ли

нѣкому да прави добро, пакъ трѣбва да му покажемъ начинъ, какъ да прави доброто. Казвамъ: ако въ новата наука употребяваме старите методи, ние ще имаме стари резултати. Казвате: да се обичаме! — Какъ ще се обичате? Казвате: така трѣбва да се обичаме, че да сме готови да правимъ добро едни на други. — И като се обикнете, и като сте готови да си правите добро, пакъ злото може да се яви. Напримѣръ, една мома обиква друга нѣкоя. Идва трета и казва на първата: ти мислишъ ли, че тази твоя обич ще ти донесе нѣкакво добро? Първата мома поглежда нѣкакъ особено, мило къмъ своята любима. Третата ѝ казва: какво я поглеждашъ така особено? Особено ще я поглежда, разбира се. Какво означава този особенъ погледъ? — Той означава интенсивност на чувствата. Котката, напримѣръ, поглежда особено къмъ мишката. Защо? — Чувствата ѝ сѫ интенсивни по отношение на мишката. И птичката, кацнала нѣйдѣ на дѣрвото, поглежда особено къмъ котката, но котката поглежда за едно нѣщо, а птичката — за друго. При всѣки даденъ случай човѣкъ може да се намѣри въ положението или на котката, или на птичката. Човѣкъ трѣбва да разрѣши въ себе си въпроса, каква роля играе котката, и каква — птичката.

Отъ чисто практическо гледище, човѣкъ не трѣбва да се занимава съ отрицателните сили на тѣмнината, защото тѣ го демагнитизиратъ, и той изгубва своята вжтрѣшна сила.

Когато човѣкъ наблюдава нѣкое отрицателно дѣйствие, той се опетнява. Виждашъ ли, че бѣсять, или убиватъ нѣкого, не гледай, не петни душата си! Помоли се за този човѣкъ и се постараи да си създадешъ нѣкакъвъ красивъ образъ, нѣкаква красива форма въ ума. Създай въ ума си една картина за доброто на този човѣкъ, та да му помогнать отъ невидимия свѣтъ, да отворятъ путь на душата му. Слѣдователно, нека остане въ вашия умъ една картина за доброто, за благото на този човѣкъ. Речете ли да разправяте на този, на онзи за това, което сте видѣли, вие вече сте се опетнили. Ако двама братя или двѣ сестри отъ новото учение се скаратъ или сбиятъ, тѣ непрѣменно ще почувствуваатъ нѣкаква вжтрѣшна тѣга въ себе си. Тѣ изпитватъ тѣга, защото се наранили вжтрѣшно, и трѣба да прѣвържатъ раната си.

Казвамъ: да се каратъ или да се биятъ хората, това е старъ начинъ на дѣйствие. Докато хората прилагатъ старитѣ методи въ живота си, тѣ нѣма да иматъ никакви положителни постижения. Резултатитѣ на тѣзи методи сж остаряване и дисхармония въ всичко. Новото общество не може да почива на стари методи. Старитѣ методи сж изгнили вече греди, които не могатъ да издържатъ нова постройка. Мнозина казватъ: Господъ може да направи всичко. Така е, Богъ може всичко да направи, но ако утрѣ не задоволи вашите желания и очаквания, вие сте готови да се откажете отъ

Него. Богъ, Великото начало на живота, може да направи всичко, което включва въ себе си пълнота и съвършенство. Той има изборъ въ своитѣ дѣйствия, макаръ че има свобода да направи, каквото иска. Неговите дѣйствия, обаче, сж всѣкога разумни и съвършени.

На какво трѣба да се базира разумността, изобщо? Когато нѣкой човѣкъ ме хвали, това показва, че той очаква сжъ така да бѫде хваленъ отъ мене. Когато нѣкой ме обича, и той очаква да бѫде обичанъ. Когато нѣкой ми подарява нѣщо, и той очаква подаръкъ отъ мене. Това сж правила безъ изключени. На какво основание трѣба мене да хвалятъ, а азъ да не хваля? Защо азъ трѣба да бѫда обичанъ, безъ да отговоря на другитѣ пакъ съ обич? Въ такъвъ случай, ако искамъ да бѫда свободенъ, трѣба да наредя нѣщата на това мѣсто, което е най-безопасно. Напримѣръ, ако искамъ да чета, а нѣмамъ свѣтъ, ще почакамъ, докато другъ нѣкой запали свѣщта си. Тогава азъ ще чета свободно на неговата свѣтлина, безъ да се задължавамъ да го хваля, дѣто той е запалилъ свѣщта за себе си. Другъ е въпросътъ, ако азъ помоля този човѣкъ да запали свѣщта си специално за мене, или пакъ, ако той ме помоли да запали свѣщта си специално за него.

Сега вие трѣба да схващате правилно новите вѣнія, новите отношения, които Богъ има къмъ васъ, както и къмъ всички ония,

които влизат въ новата култура. Подъ думата „нови отношения“ разбирамъ отношения, несъществуващи досега. Ще ви приведа единъ простъ примѣръ за изяснение на мисълта си. Нѣкоя майка има само едно дѣтение, което много обича. Тя постоянно го милва, гали, цѣлува, пригъща — радва му се. Когато дѣтенцето ѝ стане седемгодишно, тя го изпраща на училище, да се учи. Учителът вече има съвсѣмъ други, нови отношения къмъ това дѣте. Той не може да го милва и пригъща, както правѣла майката. Неговата задача, като учитель, е съвсѣмъ друга. Тукъ се зараждатъ отношения между учитель и ученикъ. Ако учителът има въ отдѣлението си 30 — 40 дѣца и постъпва съ тѣхъ, както майките имъ постъпватъ, питамъ: колко часа трѣбва да иматъ на разположение, докато изпълни тази процедура? Когато майката пригъща дѣтето си, тя го храни, дава му нѣщо. Значи, когато човѣкъ иска да живѣе, той трѣбва да се храни; когато човѣкъ иска да мисли, той трѣбва да учи. Слѣдователно, при майка си дѣтето живѣе, а при учителя си — учи.

Казвамъ: всѣки човѣкъ, който се стреми къмъ новъ животъ, той влиза въ нова областъ — въ закона на безсмъртието, дѣто отношенията между хората сѫ съвсѣмъ нови. Тия отношения сѫ абсолютно чисти. На небето и дѣцата живѣятъ въ тия отношения и ги спазватъ. Досега азъ срещнахъ въ Бъл-

гария само едно дѣте, момиченце, съ такава абсолютна чистота въ погледа му. Въ очите му имаше нѣщо Божествено, което единствено е въ състояние да внесе красивото и великото въ свѣта. Срещните ли това дѣте, то събужда желание въ васъ, и вие да бѫдете като него. Неговиятъ погледъ говори за една свободна, богата душа.

И тъй, всѣки, който обича Истината, трѣбва да придобие ново вѫтрѣшно състояние. За постигане на това състояние, човѣкъ трѣбва да има голѣма вѫтрѣшна прозорливостъ, досѣтливостъ, да разбира, кое е приятно и кое неприятно на хората. Спрѣмо душитъ на хората той трѣбва да бѫде много внимателенъ. Тъкмо тази чѣрта липсва у българитѣ. Българинътъ е крайно нахаленъ. Надали има другъ народъ, за когото може да се каже сѫщото. Като общо правило, българинътъ не знае, какво нѣщо е любовь и уважение къмъ личността на човѣка, а още повече къмъ душата. Когато българинътъ проявява къмъ нѣкого уважение или почитане, непремѣнно той има нѣкаква користолюбива цѣль. Българинътъ рѣдко може да направи нѣщо безкористно. Ако той не може да извѣрши нѣщо отъ любовь, нека го направи поне отъ обич къмъ Истината.

Казвамъ: българитѣ трѣбва да се борятъ съ този вѫтрѣшенъ неджъ — нахалството, за да се подигнатъ. Този неджъ може да се изправи само по единъ начинъ — като човѣкъ обикне Бога. Като говоря за

общичъ, за любовь къмъ Бога, азъ не разбирашъ този Богъ, Който живѣе на небето, нито Този, Който живѣе въ хората, но подразбирашъ Бога, Който сега иде въ свѣта. Младиятъ момъкъ нѣма да се влюби въ стара баба, която прѣставлява живота на миналото; той нѣма да се влюби въ женена жена, която прѣставлява сегашния животъ, но ще се влюби въ чистата дѣвствена мома, която никога мжъ не е познала. Тази мома прѣставлява бѫдещия животъ — животъ на новата култура. Това е правилното положение на нѣщата, което всички съврѣменни хора трѣба да разбирашъ. Тѣй както хората вѣрватъ днесъ въ Бога, това не е вѣра. Това е животъ на интересъ. Кой не вѣрва въ една богата банка? Да вѣрвашъ въ нѣкоя банка само затова, че всѣки денъ имашъ възможность да теглишъ пари отъ нея, това е вѣра чрѣзъ принужденіе, вѣра отъ интересъ. Споредъ индуистъ истинската вѣра въ Бога подразбира сливане съ Него. Това не е точно опрѣдѣление на вѣрата. Споредъ нась сливането съ Бога подразбира да гледашъ на нѣщата тѣй, както Той гледа. Затова се изисква абсолютна чистота, съ нищо да не опетнявашъ Божественото въ себе си.

Когато се говори за Бога, Когото не познавате, това е философско положение, което може да смути донѣкѫдъ съзнанието на обикновения човѣкъ. Ние не говоримъ за това Начало, което вие познавате въ смъртъта, но говоримъ за това Велико Начало въ Вѣчния

животъ, което вие още не познавате. Може ли да се нарече лѣкаръ този човѣкъ, който продължава живота ви само съ нѣколко дни? Може ли да се нарече майка тази жена, която ви дава животъ само за 30—40 години? Може ли да се нарече баща този човѣкъ, който самъ изялъ и изпиль всичко а за сина си нищо не оставилъ? И сега, ако знаете законите за раждането и прѣраждането, всѣки отъ васъ ще може да опрѣдѣли, на кое място ще се прѣроди. Ако нѣкой баща има 5 — 6 сина, въ слѣдния животъ той ще се прѣроди чрѣзъ този синъ, когото най-много обича. Като има прѣдъ видъ това, той оставя на своя любимъ синъ най-много наследство: кѫщи, ниви, пари. Той прави това съ користолюбива цѣль: като дойде втори пътъ на земята, да бѫде богатъ. На останалите синове, които не обича толкова много, или никакво наследство не оставя, или много малко, съ което иска да каже: азъ нѣма да се прѣродя чрѣзъ васъ, за това не ви оставя нищо. По сѫщия начинъ постъпва и майката, когато има нѣколко дѣщери. Една отъ дѣщерите си тя обича най-много и всичко, каквото има, дава на нея, защото иска да се прѣроди чрѣзъ нея. Туй не е за осъждане, защото такъвъ е вѣчниятъ планъ на живота. Това ще се повтаря и прѣповтаря дотогава, докато човѣкъ се изчисти отъ своя egoизъмъ и отъ користолюбието си. При тази користолюбива любовъ, когато башата се прѣроди чрѣзъ своя любимъ синъ, той ще бѫде отгледанъ отъ

него по всичките правила на съвременното възпитание. Той ще тегли отъ сина си тъкъвъ кашъ, какъвто никога не е виждалъ и не е чувалъ. Всъки човѣкъ въ живота си ще минава презъ страдания дотогава, докато дойде до абсолютно безкористие.

Слѣдователно, първото нѣщо, което се изиска отъ всъки единого, е да има въ съзнанието си високо понятие за Бога. Като имаме прѣдъ видъ всички съвременни религиозни вѣрвания за Христа, за светиинъ, за онзи свѣтъ — всички тия вѣрвания трѣбва да се прѣчистятъ! Отъ тѣхъ хората сж направили една сплавъ, една амалгама, вслѣдствие на което си представляватъ нѣщата тѣй, както никога не сж били. Днесъ се говори за Христа, за християнството, но питамъ: какво е било християнството въ своя първоначаленъ периодъ? Какъвъ е билъ Христосъ и какъ е проповѣдавалъ? Христосъ ходѣлъ скромно облѣченъ, съ сандали на крѣката си. Какъ стана тогава, че Неговитѣ избраници днесъ служатъ на Бога съ мантии и съ корони на глава? На врѣмето си Христосъ работилъ безъ заплата. Какъ се нареди днесъ, Неговитѣ избраници да получаватъ такива голѣми заплати? Азъ се чудя на всичко това.

Какъ ще обяснете тѣзи факти отъ научно гледище? Ако една овца проявява качества, каквите майка ѝ не притеежава, питамъ: отдѣлъ се явиха тѣзи качества въ овцата? Когато видя единъ катъръ, азъ зная, че майка му е била кобила, а бащата — магаре. Ето защо,

когато човѣкъ даде ходъ на нѣкоя чисто животинска или човѣшка проява въ себе си, той трѣбва да знае, че или баща му, или майка му е причина за това. Въ единия отъ тѣхъ е имало нѣкакво неестествено проявление. Ако не е така, отдѣлъ може да дойде този грѣхъ? Слѣдъ всички грѣхове и прѣстѣпления, които съвременните хора вършатъ, най-послѣ тѣ казватъ: ние сме отъ Бога родени. Питамъ: какъ е възможно да сте родени отъ Бога, а грѣхове и прѣстѣпления вършиште?

Не говорете така! Не обвинявайте Бога за вашите грѣхове и прѣстѣпления! Когато вършите грѣхове и прѣстѣпления, Богъ хиляди пакъ ви казва: „Не правете това, защото не е право, не е добро!“ Вие чувате гласа му, и пакъ вършите своето. Защо Го обвинявате тогава? Кажете си: азъ самъ направихъ този грѣхъ и ще понеса последствията му.

Въ единъ женски манастиръ живѣли нѣколко калугерки съ своята игуменка. Калугерките обичали да ядатъ печени яйца, но не имъ позволявали. Тѣ тѣрсили начинъ, какъ да задоволятъ това свое желание. На една отъ тѣхъ идва на умъ, да пекатъ яйцата на свѣтъ. Намислила и го приложила. Този начинъ се указаъ практиченъ, и затова, незабѣлѣзани отъ никого, тѣ го прилагали чѣсто. Игуменката видѣла единъ денъ, какъ калугерките, скрито отъ нея, пекатъ яйца на свѣтъ. Тя се почудила и казала: „Отдѣлъ се намѣри този дяволъ, да ги научи да пе-

кать яйца на свѣщъ?" Дяволътъ, като чуль, че се хвърля такова обвинение върху него, казалъ: „Напразно ме обвинявате! Азъ за пръвъ пътъ чувамъ подобно нѣщо, да се пекатъ яйца на свѣщъ". Значи, и князътъ на свѣта за пръвъ пътъ вижда такова изкуство. Въпросътъ не е за грѣха. Грѣхътъ е миналъ вече своето врѣме.

Днесъ ние трѣбва да знаемъ да градимъ. Ние сме зидари, и съ чукове въ ржка трѣбва да градимъ Божественото здание! Единъ ще циментира, другъ каль ще бърка, трети — греди ще дѣла. Всѣки ще прави, каквото може, но всички заедно ще градимъ. — Ама азъ вѣрвамъ въ Бога! — Не е въпросътъ въ вѣрването. Всички трѣбва да градимъ! Отъ всички се иска работа. Минаха ония врѣмена на безработица. — Ама азъ те обичамъ! — Какво отъ това? Че обичашъ, толкова по-добрѣ за тебъ. То е условие да работишъ, да служишъ на Бога. И затова, казвамъ: дошло е врѣмето да работите на Божественото здание! Който не е готовъ, нѣма да бѫде взетъ за работникъ, понеже ще развали Божествения планъ. Той скоро ще се умори и ще каже: нека дойде другъ да гради! — Не, така не може. Всички трѣбва да бѫдете майстори. Правете всичко за Бога. На Бога служете, себе си почитайте, ближния си обичайте! Да обичате близнитѣ си, значи да имъ понагате, като имъ давате потикъ да свѣршатъ работата си по-скоро и по-добрѣ.

Значи, всички на работа! Начинътъ, по-

който сте работили досега, е добъръ, но има вече новъ, по-добъръ начинъ за работа. Новиятъ начинъ се заключава въ абсолютното спазване законитѣ на разумната природа. Напримѣръ, когато правимъ екскурзии, понѣкога дѣждъ вали, вѣтъръ вѣе, и нѣкои казватъ: Защо Учителътъ не разсѣе облаците, да не вали дѣждъ? Защо не спре вѣтъра и не заповѣда на слънцето да грѣе? — Не, азъ съмъ много внимателъ спрѣмо природата. Азъ не промѣнямъ нито вѣтроветъ, нито дѣждъ спирамъ, но се нагаждамъ съ тѣхъ. Като срещна приятелитѣ, които създаватъ вѣтроветъ и дѣждоветъ, поразговарямъ се малко съ тѣхъ и имъ казвамъ: виждамъ, че искате да ни окажете и да ни провѣтрите малко, но гледайте да не ни окажете и провѣтрите по-вече, отколкото трѣбва. Азъ никога не имъ заповѣдвамъ, искамъ тѣ сами да сѣ сѣятъ, какво трѣбва да направяте. Ако не разбератъ, какъ трѣбва да постъпятъ, казвамъ: тѣхна работа е това! Тѣ вършатъ работатата си, както разбиратъ, а пъкъ азъ трѣбваше да избера съответно врѣме за екскурзия. Не трѣбваше да отивамъ на екскурзия тѣкмо този денъ, когато приятелитѣ поливатъ тамъ. Ако съмъ направилъ нѣкаква погрѣшка въ изчисленията и въ такъвъ денъ, именно, тръгна на екскурзия, обръщамъ се къмъ тѣхъ внимателно, като имъ казвамъ: ще бѫдете така добри, да задържите поливането си за още нѣколко часа. Човѣкъ не трѣбва да заповѣда, но трѣбва да бѫде внимателъ.

Казвамъ: въ отношенията ни се изиска пълно съобразяване съ онова, което живата природа върши. Обаче, въ природата има известни прояви, които не сътън Божествени. Само сръчу тия прояви ние реагираме. Например, явяването на нѣкакъ голѣмъ, опустошителенъ циклонъ, или на голѣми порои, които причиняватъ наводнения, и редъ други стихии, тѣ не сътън Божествени явления. Причинитѣ за тия стихийни явления сме ние, хората, които съ нашия неправиленъ животъ, създаваме единъ неестественъ редъ на явленията въ природата. Всѣка планинска мѣстностъ, въ която владѣе чистота и святостъ, може да изпрати сръчу на нас бури и вѣтрове, ако се опитаме съ нѣщо да нарушимъ нейнитѣ правила и закони. Сѫществата, които населяватъ тия мѣста, могатъ да ни изгонятъ, и ние ще се принудимъ да слѣземъ въ по-низки тѣ мѣста.

Мнозина мислятъ, че могатъ да вършатъ на планината, каквото искатъ. Не е така. Чистота се изиска отъ човѣка! Въ природата тога се изиска отъ този законъ за абсолютна чистота: сѫществува законъ за чувства и дѣйствия. Не се плашете отъ този законъ! Съ страхъ човѣкъ не се спасява, но той трѣбва да знае, че сѫществува единъ Божественъ законъ, който регулира всички явления въ живота и природата. Например, ако отидете въ нѣкоя планинска мѣстностъ, населена отъ нимфи, и се опитате да развалите тѣхните градинки, ще влѣзвете въ стълковение съ този законъ, кой-

то регулира явленията, и вие непрѣменно ще пострадате. Тия нимфи избиратъ най-хубавите мѣста въ планините и ги покриватъ съ цвѣти и зеленина. Тѣ ги поливатъ, обработватъ и наглеждатъ, както домакинята обработва своята градина. Нимфите подържатъ градинките си съ своята обичь. Ако врѣмето е сухо, безъ дъждъ, тѣ носятъ специално за тѣхъ вода и ги поливатъ. Та когато минаваме прѣзъ такива планински мѣстности, трѣбва да бѫдемъ много внимателни. Сутринъ, когато наблюдаваме изгрѣва на слънцето, а вечеръ — звѣздите, пакъ трѣбва да бѫдемъ внимателни. На земята се забѣлѣзватъ едно слабо клатушкане, вслѣдствие на което ние нѣмаме всѣкога едно и сѫщо отношение къмъ слънцето, мѣсеца и звѣздите. Такива промѣни ставатъ не само на земята, но и въ атмосферата. Нѣкога въздухътъ е погжестъ, а другъ пътъ — по-разреденъ; нѣкога е по-сухъ, а другъ пътъ — по-влаженъ. Навсѣкаждъ въ природата се забѣлѣзватъ една малка промѣна. Понѣкога слънцето и звѣздите не изпращатъ къмъ земята нужното количество свѣтлина, отъ която ние се нуждаемъ. Има случаи пъкъ, когато ние не можемъ да възприемемъ направо слънчевата свѣтлина. Тя трѣбва да мине прѣдварително прѣзъ специални трансформатори, да се смекчи, и тогава да дойде до нашите очи. Обаче, ние трѣбва да знаемъ, по кое врѣме да излизаме сутринъ. Ще кажете: добре е да се излиза сутринъ

при зазоряване. — Не, има случаи, когато не е добрѣ да се излиза сутринъ при зазоряване.

Спремъ ли се, обаче, прѣдъ тия специални случаи, ще дойдемъ до фанатизъмъ. Природата не тѣрпи никакъвъ фанатизъмъ. Понеже всички центрове въ природата се мѣнятъ всѣки часъ, човѣкъ трѣбва да бѫде винаги буденъ, готовъ на поста си, като капитанъ на своя параходъ — всѣки денъ да прави нови изчисления, всѣки денъ да се приготвява за нови условия. И благата, които Богъ ни изпраща всѣки денъ, трѣбва да знаемъ, какъ най-правилно да ги употребимъ за съграждане на нашето тѣло. Напримѣръ, вие искате да бѫдете обичани, да имате влияние надъ хората. Питамъ: какъ можете да придобиете това, ако вашата нервна система е разстроена? Ако вие сте нервни и постоянно се дразните, какъ ще можете да обичате и да ви обичатъ? Вие трѣбва да бѫдете като банкеръ, организъмъ ви постоянно да бѫде пъленъ съ магнетична сила. Ние сте ли богати съ такава сила, нервни ли сте, хората ще ви избѣгватъ. Ако трѣбва да влѣзете въ съобщение съ такива хора, това направо не може да стане. Съ тѣхъ направо вие не можете да се разговаряте. Между тѣхъ и васъ непрѣменно трѣбва да дойдатъ редъ други сѫщества, които да смекчатъ тѣхната енергия, да я трансформиратъ. За такива хора Писанието казва: „Лошиятъ съобщения развалиятъ добрите нрави“. За добрите хора, съ мекъ характеръ и богати съ магнетична

сила, Писанието казва: „Добрите съобщения поправлятъ лошите нрави“.

Сега, прѣдъ насъ седи една положителна, нова наука, ново учение. Не е достатъчно само да твърдимъ, че трѣбва да бѫдемъ добри, благородни, че сме хора на новото учение и т. н. Въ какво се заключава новото учение? — Новото учение се изразява въ опрѣдѣлено, положително служене на Бога; въ почитъ къмъ себе си, да знаешъ на всѣка стѣпка, чеси човѣкъ; и въ постоянна обичъ къмъ близките си. Новото учение включва въ себе си една опрѣдѣлена, положителна наука, която може да се приложи въ живота. Новото учение дава на хората новъ начинъ за самовъзпитание, чрѣзъ който тѣ могатъ да видоизменятъ лицето си, да го направятъ красиво и хармонично. Повечето отъ съвременните хора сѫ хилави, болни. Тѣ трѣбва да прѣустроятъ цѣлия си организъмъ, но за това се изисква голѣмъ капиталъ. Най-първо човѣкъ трѣбва да прѣустрои своето сърце, своя умъ, своята воля, а слѣдъ това и своята душа, като внесе въ нея всички необходими елементи, съ които тя трѣбва да работи. Слѣдъ като е работилъ върху своя умъ, върху своето сърце, върху своята воля и върху своята душа, човѣкъ ще остави душата си свободно да работи и ще каже, като пияния турчинъ: „Божия работа е това!“ Какже ли така, нека наблюдава, какъ Богъ работи. Сега, съ тѣзи жгли, които имате по лицата си, съ тѣзи ввѣзли по прѣститѣ си, съ този хилавъ организъмъ, вие не

може да влѣзете въ Царството Божие. Трѣбва напълно да прѣустроите организма си. И само по този начинъ, съ обновенъ, здравъ организъмъ, вие ще видите, какъ Богъ работи и ще разберете, за кой Богъ ви говоря. Азъ ви говоря за този Господъ. Който иде сега въ свѣта. За Него се казва въ Писанието: „Послѣдния денъ ще напиша своя законъ въ сърцата имъ, и тѣ ще ме познаятъ“. Свѣтъ още не познава този Господъ, именно. Засега Той има повече отъ 40 имена, които сѫ написани въ Библията, но всички сѫ опетнени. Затова Той даде на Мойсей ново име за себе си. Вие какъ ще Го наречете? Христосъ Го нарече Отецъ, съ което искаше да каже, че Богъ има еднакви отношения къмъ всички хора, като Баща къмъ синоветъ си. Хората, обаче, нѣматъ еднакви отношения къмъ Бога. Нѣкой казва: Богъ ме изостави съвсѣмъ; на един даде богатство, на други — знания, а на мене — нищо.

Христосъ дава два образци за отношения на баща къмъ синоветъ си и обратно. Единъ баща ималъ двама синове. По-младиятъ синъ поискълъ отъ баща си своето наследство и отишълъ въ свѣта да си поживѣе, дѣто изяль и изпиль всичко. Като изяль всичко, той дошълъ до съзнание, че грѣшилъ и рѣшилъ да се върне при баща си. Той си казалъ: „Азъ мислѣхъ, че животъ при баща ми е тежъкъ и затова пожелахъ да се отдѣля на свобода, но указа се, че този животъ билъ по-тежъкъ“. Върналъ се той при

баща си, разкаянъ и смиренъ, като му казалъ: „Прости ме, татко, азъ се връщамъ при тебе, но не съмъ достоенъ да се нарека твой синъ; моля те, приеми ме за твой послѣденъ слуга“. Баща му се зарадвалъ, приель го много добрѣ и въ честь на неговото връщане заповѣдалъ на слугите си да заколятъ и опекатъ едно отъ най-угоенитѣ телета.

Сега започва изпита за по-голѣмия синъ. Той минавалъ за чистъ и святъ, работѣлъ съ усърдие и любовь на баща си, но сега, като видѣлъ радостта на бащата за връщането на по-малкия му братъ, въ него се събудила ревность, завистъ, и той казалъ на баща си: „Толкова години азъ ти работя, но ти никога не закла за мене теле. Сега, като дойде братъ ми, ти се развесели и заповѣда да заколятъ за него най-угоеното теле.“ Баща му отговорилъ: „Синко, всичко, което имамъ е твое. Ти можешъ всѣкога, когато пожелаешъ, да си заколишъ не едно, но колкото искашъ телета, всички сѫ твои. Братъ ти нѣма нищо, той бѣше изгубенъ и се намѣри.“ Значи, голѣмиятъ синъ се възгордява, но не съзнава грѣшката си. Малкиятъ синъ съзнава пogrѣшката си и се смирява. Питамъ: кой отъ двамата синове е на правата страна? Малкиятъ синъ, който се е разкаялъ, задѣто напусналъ баща си, е на по-правъ пътъ отъ голѣмия синъ. Чувствата на бащата и майката не се даватъ по законъ, но по любовь.

Слѣдователно, новото положение въ свѣта изисква всички да бждемъ синове Божии.

Щомъ сме синове Божии, всички тръбва да имаме еднакви отношения помежду си. Сега не е въпросът, какъ тръбва да се отнасят хората къмъ менъ. Важно е, какъ азъ тръбва да постъпвамъ, какви тръбва да бъдатъ моите отношения къмъ Бога, къмъ душата ми и къмъ моите близки. Че не ме приели нѣкадъ добрѣ, това не ме интересува. Отъ всѣкого се изисква да държи смѣтка за своите постъпки и отношения, а не за отношенията и постъпките на другите. Каквото прѣдприема човѣкъ, той тръбва да се запита дълбоко въ себе си, какъ тръбва да постъпи. Пжтува ли за нѣкадъ, той тръбва да се запита, кой пжть да вземе. Божественото начало въ човѣка ще му отговори накадъ да върви, кой пжть да вземе и т. н. Често при екскурзии, много екскурзианти изгубватъ пжтя и се забъркватъ по тази причина, именно, че не се допитватъ до Божественото въ себе си. Тѣ си проектиратъ нѣщо по човѣшки, било това, че избиратъ по-кратъкъ и лесенъ пжть, било че иматъ прѣдъ видъ нѣкаква економия въ пжтя, и въ края на краищата оставатъ изненадани: вмѣсто по-евтино, пжть имъ илиза по-скжпъ; вмѣсто по-кратъкъ — по-дълъгъ. Така става, когато човѣкъ не се вслушва въ своя вътръшъенъ гласъ. Обаче, Провидѣнието дѣйствува така, че всѣка неприятностъ прѣвръща въ приятностъ, всѣко зло — въ добро.

Всѣко противорѣчие въ живота на човѣка е една прѣдпазителна мѣрка. Чрѣзъ то-

ва дадено противорѣчие, нѣкои по-напрѣднали ваши братя искатъ да ви помогнатъ. Ще знаете, че въ свѣта има единъ опрѣдѣленъ, Божественъ пжть. Слѣдва ли човѣкъ този пжть, косъмъ нѣма да падне отъ главата му. И оттамъ, всѣко противорѣчие, всѣко страдание и всѣка болестъ въ живота на човѣка е резултатъ на отклонение отъ този пжть. Чудни сѫ съврѣменнитѣ хора! Виждамъ единъ боленъ човѣкъ, легналъ на гърба си, отчаянъ, обезсърденъ, очаква смъртъта си. Той не се замисля, не прониква малко по-дълбоко, да види, че има нѣщо по-високо отъ обикновения животъ, въ който се движи. Той не подозира даже, че всичко се нареджа отгорѣ, че има единъ Великъ законъ, който регулира всички чища въ живота. Всички хора тръбва да дойдатъ до съзнание, да разбератъ, че има една Велика разумностъ, която управлява свѣта.

Питамъ: въ какво седи силата на човѣка? — Силата на човѣка седи въ интереса, който той проявява, както къмъ своята работа, така и къмъ Божията. Въ това отношение, ако всички хора се заинтересуватъ отъ Божията работа, свѣтъ ще се оправи. Ако оставимъ свѣта самъ да се прѣустройва и съграджда, нищо нѣма да се постигне. Ние сме зидари на новото, и затова отъ насъ се изисква съграждането на новия свѣтъ. Днесъ ние поставяме основите на Божественото здание, върху което ще градимъ съ вѣкове. Стариятъ редъ и порядъкъ, стариятъ моралъ ще мине и замине, новъ идѣ вече. Съгражда-

нето на новото започва от днесъ и ще продължи съ хиляди години. Мнозина бързат, искат по-скоро да видят, какво ще излезе. — Тази работа не става съ бързане. Казвате: отдъ ще вземемъ планъ за Божественото здание? Казано е: „Както е на небето, така ще биде и на земята“. Значи, моделът е на небето. Единъ денъ, когато се отвори небето, вие ще видите, какъ тръбва да се гради. Имайте вѣра въ това, което ви говоря, защото е Божествено. Ако вѣрвате въ него, косъмъ нѣма да падне отъ главата ви.

Казвамъ: ако вървите по Божия пътъ, порои и наводнения нѣма да има, циклони и разрушения нѣма да има. Всички порои, наводнения, бури и землетресения се дължатъ на нарушения, отклонения и опълчаване срѣщу Великия Божи законъ. Обаче, всички тръбва да знаятъ, че земята принадлежи на Господа. Ако нѣкой мисли, че може да прави, каквото си иска, той се лъже. Всѣки, който се опълчава срѣчу Божествените закони, нищо добро не го очаква; всѣки, който е въ съгласие съ тия закони, прѣдъ него се откриватъ всички възможности на живота за добро. Ние сме за живота. Всѣки животъ има свои добри и лоши страни. Защо и за какво, ние оставяме този въпросъ настрана, не го обясняваме. Тѣй както е създаденъ свѣтътъ, всички явления въ него могатъ да се обяснятъ само по единъ разуменъ, Божественъ начинъ. Единъ денъ вие ще бѫдете свидѣтели на всичко, което ви говоря. Тогава

ще видите, какъ Богъ оправя работите. Планътъ е вече направенъ. Казано е въ Писанието: „Старото ще си отиде, и Богъ ще създаде нова земя и ново небе“. Отъ невидимия свѣтъ ще дойдатъ готови работници за прѣустройване на свѣта, а вие ще бѫдете тѣхни помощници. За това врѣме, менно, и вие се приготвявате.

Нѣкои отъ съвременните религиозни хора вѣрватъ, че като умре единъ християнинъ, той отива на небето да блаженствува: по цѣлъ денъ пѣ и свири. Казвамъ: ако този християнинъ отиде на небето съ своето свирене, нищо нѣма да направи. На небето, именно, той ще се учи да свири правилно. Обаче, небето не е място само за свирене. Тамъ душитѣ се учать и да свирятъ, и да пѣятъ, и да ядатъ, и да пиятъ правилно, но, прѣди всичко, то е място за работа. Ще кажете: щомъ е така, дошло е врѣмето да не слугуваме вече на фараона. — Да, но фараонъ не е нѣкаждъ вънъ отъ васъ. Най-лошиятъ фараонъ е вътре въ васъ. Колко духовни сестри и братя сѫ още фараони! Колко свещеници и владици сѫ още фараони! Нѣкой иска да ме разбере, какъвъ човѣкъ съмъ, какво прѣставлявамъ отъ себе си. Когато нѣкой иска да ме разбере, какъвъ човѣкъ съмъ, азъ взимамъ чукъ въ ръжка, давамъ и на него такъвъ, и казвамъ: ела при мене и двамата заедно ще чукаме, ще градимъ. Работата ще покаже, какъвъ съмъ, и кой съмъ. Двама художници, двама музикан-

ти, двама поети, двама религиозни, които работят заедно, всъкога ще имат резултат и ще се познаят. Тъй съзидари. Когато двама души се молят, тъй градят нѣщо. Ако единият се моли, другият ще слуша; той се учи, какът тръбва да се моли. Има факири въ Индия, които чръстът музика влияят на змии. Като засвирят на своя дървен инструмент, подобен на флейта, всички змии се събират наоколо имъ. Мнозина могат да свирят, но не могат да събират змии наоколо си.

Нѣкаждъ изъ България, единъ ходжа имал способността съ свиренето си да събира гжесеници отъ дърветата. Единъ българинъ се оплакалъ на ходжата, че дърветата въ градината му били нападнати отъ гжесеници. Ходжата обѣщаъ, че ще му помогне да ги събере на едно място. И, наистина, единъ денъ той отишъл въ градината на този българинъ и започналъ да свири. Въ скоро връме гжесеници отъ дърветата започнали да лазятъ надолу и се събрали на едно място. Българинътъ, като ги видѣлъ така събрани, веднага се приготвилъ да ги убие, но ходжата го задържалъ, като му казалъ: „Изхвърли ги вънъ нѣйтъ, далечъ отъ градината си, защото, еко ги унищожъшъ, тъй ще се наплодятъ много повече“. Съ свиренето си ходжата имъ показвалъ, че дърветата не съз мѣсто, дѣто тъй могатъ да живѣятъ. Слѣдователно, както българинътъ искалъ да постигне съ гжесениците, по сѫщия начинъ и съврѣменните хора искатъ да унищожатъ злото, грѣха въ себе

си. Не, човѣкъ тръбва да посвири на злото, на грѣха, както ходжата свири на гжесениците, и да му каже: това място не е за тебе. То е за Бога. Този е новиятъ начинъ, по който Божиятъ Духъ работи върху душите на хората.

И тъй, всички хора тръбва да имат вече новъ идеалъ. Това, което тъй наричатъ любовъ къмъ Бога, ние наричаме служене на Бога. Обичате ли нѣкого, вие тръбва да му служите вече по новъ начинъ. Отсега нататъкъ всъки тръбва да прилага въ живота си служенето по новия начинъ, като вътрѣшна работа върху себе си. Слѣдътъ служенето иде: почить къмъ себе си, и най-послѣ — обичъ къмъ близния. Това означава стиха: „Който прави Истината, дѣлата му съз по Бога направени“. Той подразбира: ако служишъ на Бога, ако почиташъ себе си и ако обичашъ близния си, твоите богатства ще останатъ у тебе, никой не може да ти вземе.

Сега, желая на всички да развиете дарбите си, които Първичната Причина е вложила въ васъ. Всичко друго нека ви служи като вътрѣшно помагало. Затова се изисква силна мисъль и възвишени чувства. Ако не можете да направите вътрѣшна връзка съ Великия Принципъ на живота, за да Го познаете, нищо нѣма да постигнете. Познанието на Този Принципъ тръбва да мине въ Вѣчния Животъ, като необходимо условие за неговото задържане. Вѣчниятъ Животъ изисква такова служене на Бога, както ангелите му служатъ. Като необходимъ елементъ за Вѣчния Животъ

е абсолютната чистота. Безъ нея нищо не може да се постигне. Казано е въ Писанието: „Само чиститъ по сърце ще видятъ Бога“. Който само веднъжъ види Бога, той всичко може да възприеме.

Слъдователно, безъ служене на Бога, безъ почитъ къмъ себе си и безъ обичъ къмъ близния, нищо не може да се постигне. Това сѫ елементарни, основни правила за земния животъ, безъ които той не може да се прояви. Мойсей проповѣдваше на евреите любовъ къмъ Бога, но това учение бѣше недостъпно за тѣхното развитие и тѣ, вместо да проявятъ любовъ и служене къмъ Бога, тѣ го приложиха къмъ себе си. Обаче, да служишъ на себе си, това е старо учение. Ние поставяме новъ редъ на нѣщата: обичъ къмъ близния, почитъ къмъ себе си и служене на Бога. Само чрѣзъ служенето ние ще проявимъ Любовта по новъ начинъ. Проявимъ ли така Любовта, и чистотата ще дойде у насъ. Щомъ дойде чистотата, ние ще имаме нова, положителна наука, съ нови правила и методи. Ако ви се даде тази наука още сега, тя ще ви създаде голѣми затруднения. Вие не сте готови още за нея. Прѣдставете си, че ви се дадатъ извѣстни познания, да разбирате човѣка по чѣртите на лицето, или по нѣкои бѣлѣзи на главата. Като срещнете нѣкой човѣкъ, вие ще кажете: азъ познавамъ този човѣкъ, зная го какъвъ е. Нали виждамъ очитъ, ушитъ, носа ржцѣтъ му — достатъчно ми е това!

Казвамъ: знание безъ чистота е въ състояние повече да ви спѣне въ живота, отъ колкото да ви подигне. Мнозина биха дали всичко, каквото иматъ, само да постигнатъ истинското ясновидство. Обаче, да биде човѣкъ ясновидецъ, изисква се голѣмо самообладание, както и здрави, положителни знания. Ако очитъ на хората биха се отворили прѣждеврѣменно, животътъ имъ напълно би се развалилъ. Тѣй щото, тѣ трѣбва да благодаришь, че нѣматъ още тази дарба. За този, който вижда, а сѫщеврѣменно и разбира нѣщата, ясновидството има смисъль. Въ това отношение човѣкъ трѣбва да се прѣчисти окончателно, да освободи съзнанието си отъ всички криви положения и възгледи за живота. Ако нѣкой мжжъ е ясновидецъ и виджа, че неговата жена има отношения съ други мжже, той трѣбва да знае дълбоката причина на тѣзи отношения. И обратно: ако жената вижда, че нейниятъ мжжъ има отношения съ други жени, и тя трѣбва да разбира причинитъ на неговото положение. Питамъ: виновна ли е нѣкоя жена, ако управлението на затвора, дѣто е поставена за нѣкаква грѣшка, я тури между нѣколко мжже прѣстъпници? Ще кажете, че не е трѣбало да грѣши тази жена. — Добрѣ, вѣрно е, че не е трѣбало да грѣши, но станало е вече това нѣщо. Какво трѣбва да се прави сега? Ако нѣкой е въ затвора, това ни най-малко не показва, че той дѣйствително е прѣ-

стжникъ. Често прѣстжницитѣ въ затвора живѣятъ по-добрѣ, отколкото свободнитѣ хора.

Прѣди години, въ Варна дойде при мене една паднала жена, която се оплакваше отъ положението си, отъ тежкия живот и казваше, че не иска повече да живѣе така. Наистина, страшно нѣщо е да падне човѣкъ! Още по-страшно е да падне една жена! Тя продължи по-нататъкъ: „Азъ не смѣя да влѣза въ никое общество, не смѣя да отида и на църква. Дѣто влѣза, всички е считатъ като прокажена. Какво да правя сега? Искамъ да си направя една малка кѫщичка и да заживѣя честно и почтено. Има единъ, който ме обича“. — Дръжъ се тогава за него. Всъкого трѣбва да има поне единъ човѣкъ, който да ви обича. Той ви носи спасението. Богъ ни обича по единствената причина, че иска да ни спаси, да ни избави отъ положението, въ което се намираме. Въ този смисълъ, всъки човѣкъ може да каже: има поне Единъ, Който ме обича. Тази жена ми казваше: „Постоянно се оплаквахъ, протестирахъ срѣщу сѫдбата си, но най-послѣ се обърнахъ къмъ Господа и казахъ: „Господи, на Тебе се оставямъ, покажи ми пѫтя, по който трѣбва да вървя. Не мога да живѣя повече така“. Това е тѣмната страна на нейния животъ. Свѣтлата страна на живота ѝ се заключава въ това, че всичкото зло ще се прѣвърне въ добро, и скрѣбъта ѝ ще се прѣвърне въ радостъ. Единъ денъ, когато човѣкъ напусне тѣлото си, ще му дадатъ ново

тѣло, по-добрѣ организирано, и тогава всѣко здо ще се прѣвърне на добро.

Сега, всички вие ще бѫдете зидари въ новата култура. Не се заблуждавайте отъ врѣменнитѣ, отъ прѣходнитѣ нѣща. Всичко старо ще прѣмине, и новото ще дойде, но врѣме се изисква. Хиляди години се изискватъ, докато новото израсне и даде плодъ, за да видите, какво Богъ е скрилъ въ ваши тѣ души. Съ васъ заедно ще работятъ и светии, и ангели, и праведници, и добри хора, и гении, и талантливи хора, като художници, музиканти, учени и др.. До това врѣме вие нѣма да се смущавате, да се обезсърдчавате, но ще работите и ще очаквате новото, на което ще бѫдете свидѣтели. Въ Божията Любовъ нѣма нито измѣна, нито промѣна. Въ този животъ всичко се прѣвръща въ добро. Божествениятъ свѣтъ е прѣвидилъ за васъ нѣщо много по-хубаво отъ това, което днесъ имате. Вие ще се освободите отъ всички неджзи, слабости и спънки въ живота си. Ако имате спънки, тѣ се дължатъ единствено на васъ. Въ Първичната Причина се криятъ всички възможности за добро.

Нѣкои ще ви запитатъ, въ какво седи новото учение. Вие ще имъ отговорите, че новото учение се заключава въ служене на Бога, въ почитъ къмъ себе си и въ обичъ къмъ ближния. — Ама вие вѣрвате ли въ Христа? За какъвъ Го считате? — Не е въ прось, какво ние мислимъ за Христа и дали вѣрваме въ Него. По този въпросъ най-добрѣ

могатъ да ви освѣтятъ всички ония, които минаватъ за християни. Днесъ Христосъ се е заловилъ на работа. Съ чукъ въ ръка Той работи по зданията, гради, събarya, не чака да Mu се създадатъ благоприятни условия. Въ Писанието е казано, че Христосъ седи отдѣсно на Отца. Това значи: Христосъ е седналь отдѣсно на Любовта и чрѣзъ закона на Мѫдростта учи хората, какъ трѣба да живѣятъ и да работятъ. Сутринъ Христосъ срѣща нѣкой човѣкъ тѣженъ, обезсърдченъ, нѣма работа и го запитва: какво искашъ? Защо си тѣженъ? — Нѣмамъ работа, нѣмамъ пари да храня себе си и сѣмейството си. — Не се беспокой, вземи чука и ела заедно съ мене на работа! Отиватъ двамата при единъ богатъ човѣкъ, и Христосъ му казва: дай на този човѣкъ работа и му плати 50 — 60 лева надница! Ако този бѣденъ човѣкъ е шивачъ, Христосъ ще го заведе при нѣкой голѣмъ майсторъ — шивачъ и ще му каже: този човѣкъ иска да работи. Дай му частъ отъ твоите порожчки. И като се залови на работа, нека той каже: Господи, както азъ шия тази дреха, така и Ти ми приготви една нова дреха, да се зарадвамъ и да Те прославя. Шиешъ ли дреха на нѣкой човѣкъ, вложи въ нея всичките си благопожелания и благословения, та като облѣче той дрехата си, да каже: нѣщо хубаво има вложено въ моята дреха. Да бѫде благословенъ този, който я шилъ! Постжли ли шивачъ така, неговиятъ клиентъ и вто-

ри пѣтъ ще го потърси. Когато фурнаджията мѣси хлѣбъ, нека вложи въ него най-доброто си разположение, че който хапне отъ този хлѣбъ, да остане доволенъ, и втори пѣтъ да иска да си купи отъ сѫщото мѣсто. Този хлѣбъ трѣбва да оживѣе въ съзнанието на всѣки, който го е опитъ, и подъ негово влияние да каже: отсега нататъкъ рѣшавамъ да живѣя добъръ и чистъ животъ. Когато майсторътъ гради кѫща, той сѫщо така трѣбва да остави въ нея своятъ добри влияния, че като влѣзе притежателъ й, да каже: отсега нататъкъ искамъ да живѣя новъ животъ, да се прѣродя. Само по този начинъ можете да подкрѣпвате хубавото и доброто въ свѣта. Ние сме дошли на земята, именно, затова — да подкрѣпваме и развиваме доброто. Всѣки отъ нась е малка станция, на която могатъ да се спиратъ възвишениятъ сѫщества, които идатъ отъ невидимия свѣтъ да извѣршатъ извѣстна работа. Прѣзъ нась ще прѣминатъ тѣ и на нась ще си починатъ. Душата и духътъ на човѣка сѫ тѣкмо такива станции, спирки или огнища, дѣто Божиите работници ще спиратъ.

Днесъ всички имате Божията подкрѣпа, както и подкрѣпата на Христа, на всички светии, на всички велики Учители, на Всемирното Бѣло Братство, както и на възвишениятъ сѫщества, завѣршили своето развитие. Всички ще работимъ за съграждане на новата култура и като я съградимъ, само тогава можемъ да кажемъ, както е казалъ слѣпецъ

въ връмето на Христа: „Едно връме бѣхъ слѣпъ, но сега виждамъ ясно“. Всичко, каквото Богъ сѣе, израства. Всичко добро и възвишено, което желае душата ви, ще се постигне, но съзнанието ви трѣбва да бѫде буно, да не се прѣкъсва връзката.

Ние можемъ да ви обяснимъ новото учение и по другъ начинъ, въ друга форма, но има една вътрѣшна опасност за васъ, която седи въ слѣдното: ако малко дадешъ на човѣка, той отслабва; ако много му дадешъ, той се прѣсица. На всѣки човѣкъ трѣбва да се даде толкова, колкото му е нужно. Да познавашъ хората и да знаешъ, какъ да постъпвашъ съ тѣхъ, не е лесно нѣщо. Това е наука! Срешишъ ли растение, животно или човѣкъ, които иматъ нужда отъ тебе, ти трѣбва да знаешъ, какъ да имъ помогнешъ. Не знаешъ ли, какъ да имъ помогнешъ, по-добрѣ не се заемай; не развалий хубавото, което има въ тѣхната душа. Не размѣствай Божественото въ хората и не мисли, че ти можешъ да го наредишъ по-добрѣ, отколкото Богъ го е поставилъ. Задачата на всѣкиго е да обѣрне човѣка къмъ Бога, ако може да направи това, и слѣдъ туй да започне да го кърми. Новороди ли се той, понататъкъ работата е лесна. Да записвашъ хората като членове на едно или на друго братство, това не е обръщане къмъ Бога. Ние не се нуждаемъ отъ членове. Ние не се нуждаемъ отъ бързо обръщане на хората. Ако е въпростъ за членове, ако е въпросъ да обръ-

щаме хората, и крадецътъ може да обрѣща джобоветъ. Обрѣщането на джобоветъ, обаче, не е добро, въ него нѣма никакъвъ моралъ. Сега ще ви дамъ двѣ противорѣчиви мисли, върху които трѣбва да разсѫждавате. Тѣ сѫ слѣднитѣ: вие сте много добри, безъ да знаете, че сте добри; сѫщеврѣменно сте и много лоши, безъ да знаете, че сте лоши. Лошото въ човѣка се изразява въ човѣшкото, понеже той гледа и мисли само за себе си. И тогава, неговото добро не е добро и за другите. Слѣдователно, това добро за въ бѫдеще ще му причини хиляди нещастия и злини. Запримѣръ, светията може да причини хиляди пѫти по-голѣми злини и нещастия на хората, отколкото единъ грѣшникъ. Ако светията каже на хората, че пѫтьтъ, по който вървяте, не е правъ и нѣма защо да върватъ въ Бога, той може да ги разколебае напълно и да ги доведе до абсолютно обезсмисляне на живота. Казвамъ: ако единъ голѣмъ параходъ не е направенъ, както трѣбва, при всѣко нещастие въ морето или въ океана, ще пострадатъ стотици и хиляди хора. Ако, обаче, една малка лодка се обѣрне и потъне въ морето, ще пострадатъ само 4 — 5 души. Ето защо човѣкъ трѣбва да има нѣщо стабилно въ себе си, което, при всички условия, да остава неизмѣнно. И когато влизате въ Божествения пѫть, да не се ржководите отъ чужди влияния, но отъ единственото дѣлбоко убѣждение на вашата душа, че въ този пѫть ще на мѣрите вѣчното, неизмѣнното начало на жи-

вота. Другъ пътъ, освѣнь този, нѣма. Ако човѣкъ може да се грѣе на слѣнцето, той ще може да се грѣе и на огъня, ще може да се грѣе и на свѣщта, но свѣтлината и топлината, която слѣнцето изпраща, не може да се сравни съ свѣтлината и топлината, която огънът и свѣщта изпуштаят навънъ. Когато има слѣнци, ти можешъ да се грѣешъ и на огънъ, но когато нѣма слѣнци, и на огънъ не можешъ да се грѣешъ.

Доброто въ човѣка е Божественото начало. Слѣдователно, Божественото за настъ е тъй необходимо, както и слѣнчевата свѣтлина. Дръжте въ себе си всѣко учение, което е съгласно съ Божествената свѣтлина. Дойдете ли до нѣкое отклонение, спрете. Всѣки денъ ние сме изправени не само прѣдъ себе си, но и прѣдъ Божието лице. И затова, когато човѣкъ направи нѣкаква погрѣшка, той веднага трѣбва да я коригира.

И тъй, сега всички сте добри. Азъ желая доброто у васъ да възрасне, да станете съвѣршени. Сѫщеврѣменно ви желая и лошото, което имате, да стане торъ на доброто. Нека то натори нивѣ ви, да дадать изобилно плодъ. Не се беспокойте за вашите ниви и лозя — този торъ ще имъ бѫде въ полза, тѣ ще дадать повече плодъ.

Сега, дръжте въ ума си мисълта: служене на Бога, почитъ къмъ себе си и обичъ къмъ ближния! Това е една велика задача за разрѣщане, която прѣстои на всички. За да се осъществи и приложи тази задача въ жи-

вота, отъ васъ се изисква абсолютна вѣра и чистота.

Божията Истина е образъ на Божията Любовъ!

Бесѣда отъ Учителя,
държана на 25 августъ 1929 г.

ПОЛОЖИТЕЛНИ И ОТРИЦАТЕЛНИ СТРАНИ НА ЖИВОТА

Всъка мисъл, всъко чувство и всъко дъействие имат двъи страни, двъи проявления въ живога. Същото може да се каже и за изкуствата и занаятите, съ които съвръменните хора се занимават. Опитният железаръ, напримъръ, знае и двътия страни на своето изкуство: да размекчава и да втвърдява желъзата. Ако железарът знае само да втвърдява желъзата, то ще стане кръхко и ще се троши; ако пъкът той знае само да го размеква, ще получи неко желъзо, отъ което ще прави само единъ родъ издѣлия. Човѣкъ трѣбва да биде майсторъ въ своето изкуство!

Когато учителът влѣзе въ класъ, той запитва, напримъръ, учениците си: що е злато? -- Неодѣланъ камъкъ. Що е доброто? -- Одѣланъ камъкъ. Дадать ли злато въ ржката ти, т. е. дадать ли ти единъ неодѣланъ камъкъ, вземи чука, удрий върху него по всички правила на изкуството и дѣтай, докато го направишъ гладъкъ. Гладкиятъ, одѣланиятъ камъкъ е доброто. Значи, доброто се намира подъ злато. Като изгладите камъка, отгорѣ му слагате мозаика, и той отново става гравъ. Гравината на камъка въ този случай е пакъ зло, но въ друга форма. Слѣдът това

взимате другъ, специаленъ камъкъ за изглаждане на мозаиката и търкате върху нея, докато стане съвършено гладка. Сега вече доброто се намира надъ злото. По този начинъ, именно, се смѣнятъ злото и доброто въ живота: нѣкога злото е отдолу, а доброто отгорѣ. Растенето и развитието на човѣка се заключава въ усилието, което той прави, дапостави доброто надъ злото.

Често хората ограждатъ дворовете и градините си съ бодливъ тель. Въ това отношение бодливиятъ тель прѣставлява злото. Който смѣе да се доближи до този тель, той непрѣменно ще остави частъ отъ дрехата си на нѣкой отъ жбъците му. Значи, злото можеда се постави на служба. Разумниятъ човѣкъ правилно използува злото, като сила въ своя животъ. Ето защо, на разумния човѣкъ злото се подчинява, а на неразумния -- противодѣствува. Ножътъ, който човѣкъ държи въ ржката си, също така е зло, което разумниятъ използува за добро, а неразумниятъ -- за пакости, за нещастия и на себе си, и на другите. Перото въ ржката на човѣка е друго зло, което напълно се подчинява на господаря си и казва: всичко, каквото ми заповѣдашъ, ще напиша. Ако ми заповѣдашъ да напиша смъртната присъда на нѣкой човѣкъ, ще я напиша; ако ми заповѣдашъ да напиша оправдателенъ документъ на нѣкого, и това ще изпълня. Въ дадения случай перото е така безответврно, както и нѣкои хора сѫ безответврни. Когато човѣкъ извѣрши прѣ-

стяжение подъ влияние на известни сили въ себе си, отговорността пада върху самия човѣкъ, него сѫдѧть. Дойде ви нѣкоя лоша мисъль, която ви нашепва да прѣдприемете нѣкаква работа, като ви обѣщава голѣми печалби. Казва ви: като започнете работата, въ първо врѣме ще имате малка загуба, но ще свѣршите съ печалба. Въ какво се заключава тази печалба? — Въ края на краишата ще ви набиятъ малко, но отъ всичко това ще придобиете голѣми опитности.

Казвате: трѣбва ли да се подаваме на лошиятъ мисли? Трѣбва ли да вѣрваме на лошиятъ, на злите хора? Казвамъ, че и лошиятъ, и добриятъ човѣкъ говорятъ истината, само че лошиятъ човѣкъ я изнася по такъвъ начинъ, че хората не я разбиратъ. Знаете ли, каква е истината на лошия човѣкъ? Той казва: когато азъ говоря, мога да заобикалямъ истината, но когато на мене говорятъ, абсолютно никаква лъжа не допушамъ. Човѣкътъ на доброто е длъженъ да ми говори истината, а азъ, като човѣкъ на злото, имамъ право да заобикалямъ истината. Лъжата е моя стока, която ще ви продавамъ, а вие ще ми давате равноцѣнното на тази стока. — истината. Слѣдователно, и лошиятъ човѣкъ обича истината.

Казвамъ: човѣкъ трѣбва да бѫде разуменъ, да разбира отношенията, които сѫществуватъ между злото и доброто, между истината и лъжата. Разумниятъ човѣкъ се ползува даже отъ опитностите и съвѣтите на дѣцата. На единъ знамениетъ философъ донасятъ

нѣколко глави твърда, мжнотопима захаръ, която на турски наричатъ келле-шекеръ. Професорътъ не могълъ да използува захаръта, защото нѣмалъ зѣби да я дѣвче, и трѣбвало дѣлго врѣме да се смучи. Идва едно дѣте при професора и му казва: нѣмашъ ли нѣщо сладко за ядене? — Нѣмамъ. — Ами това какво е? — Келле-шекеръ. Азъ не я употребявамъ, защото е много твърда. — Дай я на мене, да видя, каква е. То я взима, полива я отгорѣ съ вода и я оставя малко настрана, докато омекне. Слѣдъ това започва да яде. Това показва, че понѣкога дѣцата разбиратъ живота по-добрѣ, отколкото старитъ хора, които съ години държатъ келле-шекера въ долапа си, безъ да го употребяватъ. Щомъ дойдатъ малкиятъ дѣца, тѣ ще имъ покажатъ, какъ да размекнатъ този келле-шекеръ.

И тъй, всѣко нѣщо въ живота има дѣ страни: положителна и отрицателна. По отношение на доброто и злото, на любовъта и умразата, доброто е отрицателна сила, а злото — положителна; любовъта е положителна сила, умразата — отрицателна. Доброто е проява на физическия животъ, а всички добродѣтели въ физическия свѣтъ сѫ все отрицателни сили. Любовъта пъкъ е проява на духовния животъ, а всички добродѣтели въ духовния свѣтъ сѫ все положителни сили. Обаче, между отрицателните добродѣтели на земята и положителните добродѣтели на небето има известно съответствие. Злото се ражда само тогава, когато се сблъскатъ ин-

тереситѣ на два живота, единиятъ отъ които е низшъ, а другиятъ — висшъ. Всѣкога низшето става поводъ да се роди злото, защото не спазва законитѣ и правилата на висшето. Дали ще произведете добро или зло въ живота си, това зависи отъ самитѣ васъ. Напримѣръ, ако направите една чешма, отъ васъ зависи, дали тя ще тече, или нѣма да тече. Ако затворите крана ѝ, тя нѣма да тече; ако го отворите, ще тече. Значи, всѣки човѣкъ може да разполага само съ това, което той самъ е създаль. Обаче, вие не сте въ състояние да отпушвате или да запушвате гърлото на нѣкое дѣте, нито пъкъ сте въ състояние да го заставите да върши това, което то не иска. Дѣтето ще отваря и затваря своята чешма, когато самъ пожелае. То самъ ще отваря и затваря своята бакалница, когато пожелае. Дѣтето е бакалинъ, който разпродава стоката си, както намира за добре, безъ да държи смѣтка за това. Майката, която се грижи за неговото отглеждане и възпитание, трѣбва да държи смѣтка за търговските му операции. Дѣтето оперира съ своитѣ стоки, като господаръ, а майката, като слуга, който държи въ изправностъ смѣтките на господаря си. Питамъ: има ли нѣкакъвъ моралъ въ търговските операции на дѣтето? Ако нѣкой професоръ би постъпвалъ като това дѣте, какъ би се произнесълъ свѣтъ за него?

Въ морално отношение много отъ съвременните хора приличатъ на това дѣте. Това, което дѣтето върши въ физическиятъ

свѣтъ, хората вършатъ въ умствения и сърдечния свѣтъ. Слѣдователно, ако дѣтето има добра майка или добъръ баща въ умствения свѣтъ, тѣ ще му се притекатъ на помощь, ще държатъ въ изправностъ неговите търговски смѣтки. Сираче ли е това дѣте въ умствения свѣтъ, търговските му смѣтки сѫ осаждени на фалиране. Дѣцата на съвременните хора правятъ това, което малкитѣ на птицитѣ не правятъ. Ако надникнете въ гнѣздото на нѣкоя птица, която има малки, ще видите, че тамъ цари голѣма чистота. Птицитѣ чистятъ най-грижливо гнѣздата си, като не оставятъ дори никаква нечистотия да попадне тамъ. Надникнете ли, обаче, въ люлката на малкото дѣте, отдалеч ще усѣтите неговата немощь и некултурностъ. Въ това отношение малкитѣ птиченца сѫ по-културни, отколкото дѣцата на съвременните хора, които минаватъ за културни. Гнѣздото на птицитѣ, съ тѣхните малки, представлява едно съмѣйство, едно малко общество, каквото и хората образуватъ. Както хората съ своя непорядъчънъ животъ, съ своите лоши мисли и желания сѫ въ състояние да опетнятъ съмѣйството и обществото, така и птицитѣ, ако не пазятъ нужната чистота, ще изцапатъ гнѣздата си. Затова, именно, отъ хигиеническо гледище, птицитѣ не позволяватъ на малкитѣ си да оставятъ своите извержения въ гнѣздата си. Кога се научиха тѣ на изкуството да пазятъ чистота и хигиена въ гнѣздата си?

Питамъ: ако едно малко птиченце е толкова разумно, че пази чистота и хигиена въ своето гнездо, защо съврѣмennитѣ културни хора, които говорятъ и проповѣдватъ за Любовта, Мѣдростта и Истината, които знаятъ редъ науки, като математика, философия и тѣмъ подобни, не спазватъ нужната чистота и хигиена въ жилищата си? Нѣкой философъ разрѣшава най-важния въпросъ — какъ трѣбва да се живѣе, а щомъ го запитатъ, сѫществува ли Богъ, той казва, че Богъ не сѫществува. Каже ли така, този философъ е оставилъ вече свойтѣ извержения въ гнѣздото си. Запитвай го посль: ами тогава, какъ се е създалъ свѣтътъ? — Отъ само себе си. Хората пѣкъ се създаватъ по сѫщия начинъ, както водните капки се създаватъ. Не, хората не се създаватъ като водните капки, нито пѣкъ свѣтътъ се е създалъ самъ. Само като се прилага Божията Любовь, тя дава добъръ плодъ. Не се ли прилага тя, въ живота се явяватъ обратни резултати: сиромашия, болести, страдания и смъртъ. Първо се е явило богатството въ свѣтъ, а посль сиромашията; първо се е явило здравето, а посль болестъта; първо е дошълъ животътъ, а посль смъртъта; първо е дошла добрѣтельта, а посль грѣхътъ; първо е дошла любовъта, а посль умразата; първо се е родила мѣдростта, а посль глупостъта. Значи, всички добрѣтели сѫ на неправилни отношения, се явяватъ отрицателнитѣ прояви на живота.

Ние, обаче, не искаме да оперираме съ отрицателни величини въ живота. Запримѣръ, кой отъ васъ би желалъ да има минусъ два или минусъ десетъ милиона лева? Въ такъвъ случай, за прѣдпочитане е, този човѣкъ да има нула лева, безъ никакъвъ минусъ, отколкото да има милиони левове съ знака минусъ. Другъ е въпросътъ, ако имашъ плюсъ два милиона, или плюсъ десетъ милиона лева. Минусътъ прѣставлява отрицателнитѣ прояви въ живота, като съмнѣние, безвѣрие, малодушие, нетърпѣние, невѣздържание и т. н. Обаче, нито съмнѣнието, нито малодушието, нито безвѣрието, нито своенравието, нито нетърпѣнието сѫ въ състояние да подигнатъ човѣка. Само положителнитѣ качества подигатъ човѣка. Слѣдователно, дойде ли човѣкъ до нѣкоя отрицателна чѣрта на своя характеръ, той, като разумно сѫщество, трѣбва веднага да я замѣсти съ нѣкоя положителна чѣрта. Това е наука! Коя е положителната чѣрта на зависиѣта, на ревностъта? — Любовъта. Напримѣръ, ако вие общувате нѣкое лице, тази любовъ ще събуди въ друго лице ревностъ. Това е неизбѣженъ законъ. Той се проявява навсѣкждѣ въ живота. Ако нѣкои родители иматъ нѣколко дѣца, и едно отъ дѣцата е по-любимо на родителите си, тази любовъ не-прѣменно ще прѣдизвика ревностъ въ останалите дѣца, колкото и да сѫ добри тѣ. Ревностъта понѣкога се прѣвръща въ зависиѣ. Тия състояния въ науката се наричатъ естествени послѣдствия. Тѣ се наричатъ така, защото не

търпят никакви обяснения. Далечните причини на тези прояви могат да се обяснят, но каквите обяснения и тълкувания да се дават, самата проява днес не може да се разбере. Защо? — Съзнанието на съвременния човекъ не е готово да схваща и разбира тези неща. То още не може да прониква въздалечните причини на явленията въз живота. Запримъръ, всички човекъ има представа за сладостта на захарта, защото я опитал и може да я понася. Ако степента на нейната сладост се увеличи сто пъти, човекъ започва иначе да я понася. Увеличи ли се, обаче, степента на сладостта хиляда пъти, човекъ вече абсолютно не може да я понася, не може да я приема въз стомаха си. Вземе ли само единъ милиграммъ отъ нея, веднага я повръща назадъ. Така става и съзъка идея, за която съзнанието на човека не е готово.

Ще изясня мисълта си съзъдния примеръ. Има герой въз свѣта, които никакъвъ курсумъ не може да свали на земята. Защо? — Този курсумъ по сила се равнява на сладостта въз обикновената захар, която той приема свободно въз стомаха си. Намъри ли се този юнакъ предъ погледа на мома, чието сърце е пълно съ любовь, краката му се прѣкъсват, свѣтъ му се завива, той изгубва съзнание и пада на земята — не може да издържа този погледъ на любовта. Този погледъ е толкова силенъ, както, ако биха му дали нещо хиляда пъти по-сладко отъ обикновената захар. Значи, този голъмъ юнакъ

не може да издържа картечния огнь на тази мома. Като я види, той бѣга и казва: на бойното поле бѣхъ, градъ отъ курсуми се сипѣха надъ главата ми, но азъ не бѣгахъ, на всичко издържахъ; погледне ли ме тази мома, не мога да издърjamъ. По-страшна артилерия, по-ужасенъ картеченъ огнь отъ този, не съмъ виждалъ! Не зная, дали нещо отъ васъ е ималъ подобна опитност, да е падаъ отъ картечния огнь на една мома.

Много хора, които съзъствували въз послѣдната война, казватъ, че германците си служили съ особени газове и течности, лесно запалителни и избухливи. Това съзъ какви нови изобрѣтения въз войната. Момитъ пъкъ отдавна знаятъ това изкуство, да хвърлятъ такива леснозапалителни газове и течности къмъ момците и съзъ тѣхъ да палятъ чергите имъ. Като види такава мома, момъкъ бѣга и казва: горя, горя, цѣль се стопихъ! — Така е, топи се, гори този човекъ. Това не е само иносказателно, но действителенъ фактъ. Кои съзъ причинятъ, че този момъкъ се топи? — Това стопяване и горение е естествено послѣдствие на несъответна любовь. Момъкъ и момата въз дадения случай съзъ същества отъ различни категории, отъ различно развитие. Едно животно, напримъръ, не може да издържа вибрациите на висшата любовь. Ако нещо обикнне едно животно, като човекъ, то непрѣменно ще умре. Ако единъ ангелъ обикнне човека по ангелски начинъ, т. е. съзъ вибрациите на ангелската лю-

бовъ, този човѣкъ непрѣменно ще умре. Съ други думи казано: този човѣкъ ще пристане на ангела. Той ще напусне тѣлото си, и всички хора около него ще кажатъ: Богъ да прости този човѣкъ! Прѣсели се въ вѣчността. Затова, именно, ангелитѣ не идватъ често на земята, за да не причиняватъ смърть на хората. Ако трѣбва да дойдатъ, тѣ се обличатъ въ човѣшка форма, за да не причиняватъ страдания на хората.

Казвате: добрѣ е и ние да имаме ангелска любовь, или да ни обича нѣкой, както ангелитѣ обичатъ. Казвамъ: не желайте това, защото тази любовь ще ви донесе смърть. Вие не сте готови за такава любовь. Щомъ искате да ви обичатъ, намѣрете нѣкой подобенъ на васъ, той да ви обича. Когато Богъ ни обича, Той изразява своята любовь чрѣзъ нѣкои отъ нашите близни: чрѣзъ майка ни, или чрѣзъ баща ни, или чрѣзъ сестра ни, или чрѣзъ брата ни — изобщо, чрѣзъ нѣкое лице, подобно на настъ. Дойдемъ ли до положението, направо да приемаме Божията Любовь, ние ще се разтопимъ, ще изгоримъ и ще се слѣемъ съ Бога. Цѣльта на Бога, обаче, не е въ сливането ни съ Него, защото ние бѣхме веднъжъ въ Него и сега сме излѣзли навънъ. Веднъжъ излѣзли вънъ отъ Бога, Той знае, защо е допусналъ това. Може-би формата, която ни е далъ първоначално, не е тази, която Той е замислилъ нѣкога, и сега ни изпраща въ свѣта, да работимъ, да се развиваме, докато се усвѣр-

шенствуваме. Само по този начинъ ние ще дойдемъ до онази първична форма, която е прѣвидена въ първоначалния Божественъ планъ. Слѣдователно, подъ „сливане съ Бога“ се разбира пълно, съзнателно хармониране съ Великия законъ на Любовта, чийто образъ е Истината.

Сега вие живѣете на земята, която е пълна съ противорѣчия, които вие трѣбва да разрѣшите правилно. Напримѣръ, дойде при васъ единъ младъ човѣкъ и ви иска 1,000 лв. на заемъ. Вие го питате, защо му сж тѣзи пари. Той ви казва, че иска да си купи съ тѣхъ единъ костюмъ дрехи и единъ чифтъ обуша, за да постѫпи на работа. Казвамъ: азъ зная, защо този човѣкъ иска отъ васъ 1,000 лева. Той е младъ, 21 годишенъ момъкъ, иска тия пари не за да слѣдва нѣкакво училище, нито да изучава нѣкаквъ занаятъ, но да се облече и обуе хубаво и да се яви прѣдъ нѣкоя мона, да го хареса. Питамъ: за колко врѣме ще може да се прѣставлява той прѣдъ момата? Утрѣ дрехитѣ и обущата му ще се скъсатъ. Какво ще прави тогава? Може да си прѣставите и друго положение. Допуснете, че момата, съ която той се е запозналъ, обича сладки работи, разходки, ядене и пие, и въ нѣколко дни той задлъжнѣ около нея съ 2,000 лева. Какво ще направи той тогава? — Ще заложи дрехитѣ си, обущата си — всичко, каквото има — и ще остане голъ-голеничъкъ, безъ дрехи и обуша и безъ петъ пари въ джоба си. Какво важатъ думитѣ и похвалитѣ на мо-

мата, която до вчера се възхищаваше от него, като добръ облъченъ и елегантенъ господинъ, а днесъ вече той е голь и бось, безъ счупена пара въ джоба си?

И тъй, ако вървите по пътя на сегашното възпитание, вие нъма да излъзвете на добъръ край, защото то се намира на единъ съвършено старъ и кривъ пътъ. Съвръменното възпитание е дало вече своите плодове и не може да даде нъщо повече. Старото е отживъло своето връбме и си заминава. Старият свѣтъ е пъленъ съ обѣщания, които не могатъ да се изпълнятъ. Всѣки, който е далъ нѣкакви обѣщания, и да иска, не може да ги изпълни — това не зависи отъ него. Нѣкой казва: азъ обичамъ еди-кого си. Прѣди всичко този човѣкъ не говори Истината. Той не може да обича. Защо? — Защото днесъ Любовъта не може да има приложение на земята. Казвате: защо не може да се приложи Любовъта между хората? Прѣставете си, че сърцето ви е счупено, скършено нѣщо, или пъкъ краката ви сѫ счупени, и азъ, който ви обичамъ, искамъ да ви разходя изъ града съ автомобилъ. Питамъ: при това положение можете ли да бѫдете щастливи? Човѣкъ може да бѫде щастливъ само тогава, когато и сърцето, и краката му сѫ здрави. Докато човѣкъ има счупено сърце, или счупени крака, той не може да бѫде щастливъ.

Сега се проповѣдва ново учение, нова наука на хората. Какво се разбира подъ думитѣ „ново учение“? — То подразбира да се

отпусне на хората новъ кредитъ, съ който да прѣустройтъ, да създадатъ нови хора отъ себе си. Новият човѣкъ подразбира съвършено нова форма, нови разбиранія, нови понятия. Старият човѣкъ трѣба напълно да се изостави, да се тури въ архивата. Засега у човѣка функциониратъ едноврѣменно три живота: единиятъ животъ е физически, въ който се проявяватъ редъ отрицателни качества, присъщи на животните. Този животъ се нарича още и животински. Това, което у животните се счита най-възвишено, което прѣставлява цвѣта на тѣхната култура, се срѣща и у човѣка. Честолюбие, гордость, своенравие, щастливие и редъ още отрицателни качества, които човѣкъ проявява, сѫщеврѣменно сѫ качества и на животните. Като се срещнатъ два вола или два елена, тѣ се сбиватъ за своята възлюбена. И този отъ тѣхъ ще бѫде прѣдпочетенъ, който покаже по-голѣма сила и юначество. Сѫщото нѣщо се забѣлѣзва и между птиците, а дори и между хората. Два момъка се състезаватъ за една мома и, който отъ тѣхъ надвие, той ще спечели момата.

Питамъ: дѣ е човѣкътъ тогава? Значи, въ животинското царство правото е на страната на силния, а кривото — на страната на слабия. Дойдемъ ли до живота на човѣка, този процесъ е обратенъ: правото е на страната на слабия, а кривото — на страната на силния. Въ това се познава човѣкътъ. Въ Божествения животъ пъкъ правото е на всички.

Божествениетъ животъ е регуляторъ, който регулира всички явления. Когато нѣкой иска да регулира своя животъ, той трѣбва да тури Божествения принципъ за основа на всички съ свои дѣйствия. Човѣшкото не може да регулира живота. Човѣшкото така съпоставя нѣщата въ физическия животъ, че на всѣка стѫпка поддържа правото на слабия. Когато животинското начало вземе надмощие въ човѣка, той казва: какъ тъй, азъ, силниятъ, да се подчиня на еди-кого си! Азъ ще му докажа, че правото е на моя страна. И по този начинъ човѣкъ може да извоюва своето право, но ще знае, че ако употреби физическа сила, той не е нищо друго, освѣнъ едно животно: риба, волъ, конъ, а най-много може да достигне до слонъ. По-горѣ отъ слона той не може да отиде. Съ девиза, че правото е на силния, човѣкъ може да мине прѣзъ всички животински форми, прѣдъ и слѣдъ потопа, но до човѣка не може да достигне. Защо? — Защото въ човѣшкия животъ правото е на слабия. Дойде ли до този принципъ, съ него човѣкъ не може да отиде въ свѣта на ангелитѣ, защото тѣхниятъ принципъ е съвършено различенъ отъ този на човѣка. Човѣкътъ се ражда слабъ, ангелътъ се ражда силенъ. Когато единъ ангелъ се ражда, той е толкова силенъ, колкото и голѣмиятъ агелъ, който е живѣлъ много години.

Слѣдователно, ако нѣкой иска да знае, какво прѣставлява Божествениетъ свѣтъ, казвамъ: Божествениетъ свѣтъ е мѣрка, която

регулира правото и въ тритѣ свѣта—правото на силния, правото на слабия и правото на всички. Какже ли силниятъ, че търси своето право, невидимиятъ свѣтъ го изпраща на земята, като човѣкъ. Желае ли правото на всички, невидимиятъ свѣтъ го изпраща въ ангелския, въ Божествения свѣтъ. Тъй щото, който иска правото на силния, животно става. Ще кажете: какъ така, азъ, почтениятъ, високоблагородниятъ човѣкъ, да влѣза въ царството на животните? — Ти самъ избра това положение. Който иска правото на слабия, той се смирява и човѣкъ става. Който иска всички сѫщества да бѫдатъ добри, той е между ангелитѣ вече. Вие не може да разберете напълно цѣлокупния животъ, ако не съпоставите паралелно тия три положения въ живота. Тѣ се рѣзко различаватъ едно отъ друго, но между тѣхъ има известно съотношение, известна връзка. Обаче, Истината е една. Човѣкъ трѣбва да знае, какво иска отъ Бога. Защото, ако те обичатъ като животно, това е едно положение; ако те обичатъ като човѣкъ, това е друго положение и ако те обичатъ като ангелъ, това е съвсѣмъ особено положение. Имате, значи, три положения, три вида обичь.

Нѣкой казва: обидиха ме. Питамъ: като животно, като човѣкъ или като ангель те обидиха? Ако сѫ те обидили като човѣкъ, и ти искашъ да станешъ силенъ, да си отмъ-

стишъ, тогава и тебе, и противника ти, ще ви изпратятъ въ животинското царство: тебе ще направяте вълкъ или хъртъ, а него — заекъ. Ти ще го гонишъ, а той ще бъга. Цѣль денъ ще викашъ „ха-ху, ха-ху“, ще гонишъ заека. Защо? — Защото сж те обидили. Ние знаемъ, че животните само се обиждат. Копоятъ казва: „Ти трѣбва да знаешъ за другъ пжть, какъ се обижда копой“. Заектъ пъкъ казва: „Втори пжть копой не обиждамъ“. Защо? — Това знае само този, който е билъ гоненъ отъ копой. Ако пъкъ си обиденъ като слабъ човѣкъ, който не иска никакво отмъщение, невидимиятъ свѣтъ ще изпрати и двама ви въ човѣшкото царство: тебе ще постави като господарь, а противника ти — като слуга, и ще ти каже: сега, като господарь, изправи пogrѣшката на твоя противникъ. Слѣдъ това ще те наблюдава, какъ постъпватъ. Опиташъ ли се да разрѣшишъ въпроса, както копоятъ постъпва спрѣмо заека, веднага ще приемашъ неговата форма. Това е неизбѣженъ законъ.

Постъпките на хората опредѣлятъ тѣхната форма. Подържашъ ли правото на силиния, ти си животно; подържашъ ли правото на слабия, ти си човѣкъ; подържашъ ли правото на всички, ти си ангелъ. Ако правото е на слабия, какво трѣбва да правя силните? — Въ животинското царство силните гонятъ слабите, а между хората слабите трѣбва да служатъ на силните. Ако силниятъ, т. е. господарь се ржководи отъ Христовото уч-

ние, ето какъ трѣбва да постѫпи той съ слугата си. Когато слугата, който е работилъ цѣлъ день на нивата, се върне у дома си, господарь ще му сложи да яде, като му каже: заповѣдай, Стояне, наяжъ се добрѣ, почини си! Радвамъ се, че добрѣ свърши работата си. При това, господарь трѣбва да извърши всичко туй не отъ слизхождение къмъ слугата си, но тъй искрено, че послѣдниятъ да се почувствува равноправенъ съ своя господарь. Какво струва на богатия, на силния да се приравни съ слабия? Вижте, напримѣръ, положението на нѣкой знаменитъ, видѣнъ професоръ, който е ангажиранъ, като възпитателъ и учителъ на царския синъ. Царскиятъ синъ е малко, слабо още дѣте, но отъ благоволението му къмъ този професоръ ще зависи оставането на професора въ университета. Лѣкарътъ лѣкува болни, слаби хора, но отъ мнѣнието на тия болни ще зависи неговата клиентела. Ако професорътъ и лѣкарътъ, които минаватъ за силни хора, познаватъ добрѣ своята наука и я прилагатъ на място, тѣ ще иматъ благоволението на слабите хора, на царския синъ. Успѣхътъ имъ ще зависи отъ тѣхното благоволение. Значи, въ човѣшкия животъ правото е на слабия.

Мнозина казватъ: да имаме власть, ние ще изколимъ, ще избѣсимъ всички, които сж причина за неурядиците въ свѣта. Всѣки, който мисли, че съ власть, съ насилие ще оправи работите, той влиза въ животинското царство. Знаете ли, какви клещи има за този,

който злоупотръбява съ силата си? Ще изясня мисълта си съ баснята: „Човѣкъ, лъвъ и лисица“. Върви единъ лъвъ въ гората, и кракът му случайно попада въ единъ капанъ и се заклеща. Той иска да извади крака си отъ капана, дърпа се, прави усилия, но всичко напразно. Започва лъвът да реве, да вика за помощь. Въ сѫщата гора, наблизо нѣкѫдѣ, дърварь сѣкъль дърва. Като чува този отчаянъ ревъ, отива по звука на рева, да види, какво е станало. Приближава се до мястото, дѣто биль капана и вижда лъвъ, уловенъ въ капанъ. Приближава се до него, хваща внимателно клещитѣ на капана, разтваря ги — и пуша лъва на свобода. Като се вижда свободенъ, лъвът, вѣренъ на своя инстинктъ, хвърля се върху човѣка, иска да го разкъса. Въ тозъ моментъ пристига лисицата и казва: „Чакайте, не се разправяйте сами. Азъ съмъ сѫдия! Кажете ми, какъ стана всичко по редъ“. Лъвът започналъ: „Както вървѣхъ изъ гората, не забѣлѣахъ, че тукъ нѣкѫдѣ имало отворенъ капанъ. Кракът ми попадна вътре и се заклеши. Азъ взехъ да рева. Дочу ме отнѣкѫдѣ този човѣкъ и дойде да ме освободи“. Лисицата му казва: „Хайде, тури си сега крака въ капана, да видя, какво е било положението“. Лъвът туря крака си. — Дръпни го сега! Той дърпа крака си, но кракът отново му се заклеща и остава вътре. Слѣдъ това лисицата се обрѣща къмъ човѣка и му казва: „Продѣлжи сега пѣти си, и втори пѣтъ не освобождавай отъ страдания тѣзи, които могатъ да те изядатъ!“

Казвамъ: по сѫщия начинъ постъпватъ и много отъ съвременните хора. Тѣ взиматъ единъ човѣкъ отъ улицата, който не знае и не познава нито Божията, нито ангелската, нито човѣшката, нито даже животинската любовь, ще му кажатъ нѣколко принципа отъ Христовото учение и на бѣрза рѣка ще го произведатъ почетенъ членъ и организаторъ на нѣкое общество. Прѣди всичко, този човѣкъ трѣба да има свое свободно, свещено убѣждение. Той трѣба да разбира още и основитѣ, върху които е построенъ неговиятъ животъ. Природата е строга, тя не прощава никому, койторушава законитѣ й. Който търси своето право, като силенъ, тя го изпраша въ животинското царство, дѣто законитѣ сѫ желѣзни. Въ животинското царство нѣма абсолютно никаква свобода; тамъ нѣма и закони. Тамъ страхът владѣе надъ всичко въ тѣхния животъ, вслѣдствие на което животните нѣматъ воля. Волята у тѣхъ е напълно атрофирана. Напримѣръ, вземете единъ слонъ, който е грамадно животно, обрнете го нѣколко пѫти съ гърба къмъ земята, и той ще стане крѣтъ, като агне. Казва: страшна работа е тази! И слонътъ, значи, се страхува. Страхът е качество, присѫщо на животните. Единствената форма, въ която се заражда воля, е човѣкътъ. Животните нѣматъ брада, както човѣкъ, затова нѣматъ и воля. У хората долната челюсть се завършва съ брада. За да се подигнатъ животните отъ състоянието, въ

което се намиратъ днесъ, тръбва да се изминатъ още нѣколко хиляди години, докато дойде специална вълна за тѣхъ, да ги подеме. И да искатъ, тѣ не могатъ да се подигнатъ сега, понеже нѣма благоприятни условия за тѣхъ. Каквите усилия и да правите днесъ съ едно животно, за него нѣма още условия да се прѣврне въ по-висока форма.

Сега иде нова фаза, нова вълна, която ще подеме човѣчеството и ще му създаде по-висока форма. Затова, именно, всички съвременни хора тръбва да се ржководятъ въ живота си отъ идеята на ангелитъ, че правото е на всички. Не се ли движатъ отъ тази идея, новата вълна не може да ги подеме. И тогава, споредъ законите на разумната природа, тѣ ще се намѣрятъ въ невъзможностъ да влѣзатъ въ Царството Божие. Тѣ, като петътъ неразумни дѣвици, ще намѣрятъ вратата на Царството Божие затворена и ще кажатъ: Господи не разбрахме законите Ти. Нѣкои казватъ: нали Господъ може всичко да направи? Защо тогава, Той не прѣобрази цѣлия свѣтъ изведенъжъ? Питамъ: когато нѣкой човѣкъ рѣши да пътува отъ София до Варна, тръбва ли да се изпраща при него специаленъ чиновникъ да му казва, въ колко часа тръгва треньтъ? — Ако отиде на гарата на врѣме и си купи билетъ, той ще замине за Варна. Ако закъснѣе, треньтъ нѣма да го чака нито моментъ, ще си замине, а той ще остане да чака другъ трень.

По сѫщия начинъ постъпва и природата. Тя е създала свой редъ и порядъкъ, и всѣки

тръбва да спазва и зачита този редъ. Ще си купишъ билетъ и на врѣме ще отидешъ на гарата да чакашъ трена. Не очаквай да изпратя за тебе специална делегация, да дойде нѣкой ангелъ отъ небето, да те подкачи да тръгнешъ. Рѣшите ли да заминавате нѣкаждѣ, никого не чакайте. Идете на гарата, разберете кога има тренъ за мѣсто, дѣто отивате, купете си билетъ и бѫдете на врѣме на гарата. По-добрѣ да почакате малко на гарата, докато тренътъ тръгне, отколкото да се надѣвате специална делегация да ви подканя. Ние ви даваме тѣзи изяснения, за да се освободите отъ редъ противорѣчия въ живота. Натъкнете ли се на нѣкои противорѣчия, ще знаете, че сте или въ животинското, или въ човѣшкото царства. Казвамъ: вие сте изпитали вече и правото на силния, и правото на слабия, нѣма защо да се връщате назадъ. Сега ще търсите правото на всички. Врѣме е вече да се изучава и прилага Божествениятъ законъ, като мѣрка на всички прояви въ живота. Само по този начинъ хората ще се освободятъ отъ противорѣчията, които ги сплѣватъ въ живота имъ.

Сега, за да се разбератъ и приложатъ тия положения въ живота, хората се нуждаятъ отъ обяснения и упътвания. Иначе, има опасностъ за тѣхъ да се проявятъ по животински начинъ. И въ този случай, ако силниятъ човѣкъ не е разуменъ, той ще се прояви като животно; ако слабиятъ пъкъ е разуменъ, той ще се прояви като истински чо-

въкъ. И тогава силата на неразумния ще причинява пакости на всички същества. Този човекъ ще може да направи това, което мечката, вълкът, тигърът, змията, паякът и редъ още животни правятъ. Този човекъ ще прилича на силенъ порой, който всичко завлича и отнася. Обаче, тази сила е нѣщо непостоянно. Слабиятъ, но разуменъ човекъ прилича на малка бистра рѣчица, която дѣто минава, носи само благословения: градини пои, воденици кара и т. н.

Нѣкой казва: ако имамъ пари, ако съмъ силенъ, цѣлиятъ свѣтъ ще оправя! Казвамъ: ако свѣтътъ може да се оправи съ сила и съ пари, азъ бихъ далъ на този човекъ, колкото пари иска, и то съ условие да оправи не цѣлия свѣтъ, но само малката България. Който се наема да направи този опитъ, не само на думи, но на дѣло, нека дойде при мене. Даде ли веднъжъ обѣщание, че може да оправи България, нека направи опита. Не е лесно да се оправи свѣта, не е лесно да се оправи и цѣлъ народъ, както не е лесно да се изправи и единъ човекъ само. За потвърждение на тази мисъль ще ви приведа слѣдния примѣръ. Близо до двореца на единъ отъ индуските царе живѣлъ единъ светия. Царьтъ забѣлѣзаль, че светията ималъ една хубава крава, която грижливо наглеждалъ. Той хвърлилъ око на нея и казаль на светията: искамъ да взема твоята крава, защото ми харесва. — Никому не я давамъ, азъ не мога безъ тази крава. — Ще ти дамъ вмѣсто нея една отъ

моите. — По никой начинъ не я смѣнявамъ. — Тогава ще ти я платя богато. — И на това не съмъ съгласенъ. — Въ краенъ случай ще я взема насила. — Опитай се! Зачудиль се царьтъ, защо светията не дава кравата и рѣшилъ да го наблюдава, какъ живѣе. Наблюдавашъ го 1,000 години и вършилъ всичко, каквото и той правилъ. Наблюдавашъ го 2,000 години, наблюдавашъ го 3,000 години, докато най-послѣ станалъ силенъ като светията. Щомъ постигналъ тази вжтрѣшна сила, царьтъ прѣстана вече да желае кравата на светията.

Казвамъ: кравата прѣставлява човѣшката душа, която никога и никому не трѣбва да продавате. И цѣлия свѣтъ да ви дадатъ, за нищо не продавайте душата си. Всичко може да продаде човекъ, но не и душата си. Душата е Божественіетъ принципъ, Божественото начало въ човека. Рече ли той да продаде душата си, тя веднага отива при Бога, и той остава безъ нея. Човекъ безъ душа е подобенъ на животно. И тогава правото е вече на негова страна. Отъ този моментъ, обаче, той става най-нещастно сѫщество — нийдѣ не може да намѣри миръ. Такова е положението и на всички животни, на всички риби, на всички птици и др.. Голѣма вжтрѣшна тѣга имать и животнитѣ. Вие срѣщате вълкъ и казвате: видѣхъ единъ вълкъ. Повече отъ това нищо не знаете. Защо вълкътъ има дълга музуна — не знаете. Защо опашката му е дълга — сѫщо не знаете. Дългата музуна, дългата опашка на вълка

опрѣдѣлять неговата интелигентностъ. Той е една закжнѣла, изостанала душа въ своето развитие. Първата буква отъ името му „Вълкъ“ — на български езикъ, „der Wolf“ — на нѣмски, разгледана кабалистически, не означава нѣщо лошо. Вълкътъ, по естество, обича да си служи съ лъжа, но буквата „W“ въ нѣмски езикъ, както и буквата „B“ въ български езикъ, която не е нищо друго, освѣнъ „W“ пакъ, свързано съ единица, влиза като елементъ въ Истината. Затова, вълкътъ и като лъже, пакъ Истината казва. Тази буква е свързана съ закона на Истината. Втората буква „B“ означава топузъ, което показва, че вълкътъ си служи съ топузъ.

И тъй, животинското и човѣшкото царства, както и геометрическиятъ фигури и тѣла, сѫ създадени по строго опрѣдѣлени правила и закони. Напримѣръ, трижгълникътъ, четирижгълникътъ, петожгълникътъ и редъ още фигури, както и кубътъ и други още тѣла, прѣставляватъ точно опрѣдѣлени геометрически величини, съ точно опрѣдѣлено прѣназначение и смисълъ. Щомъ е така, не е безразлично, каква фигура, или какво тѣло ще се създаде. Всичките фигури и тѣла съставляватъ необходимостъ за физическия свѣтъ. Тѣ сѫ полета на дѣйствуващи сили, всѣка отъ които извѣршва специфична работа. Щомъ напишемъ единъ трижгълникъ, веднага си прѣставяме високъ планински връхъ, отъ който енергиятъ на разтопенитетъ снѣгове и ледове потичатъ надолу къмъ осно-

вата, вслѣдствие на което тя е всѣкога широка. Слѣдователно, силитѣ, енергиятъ на трижгълника се проявяватъ въ основата му, а върхътъ показва посоката, отъ която иде енергията. Възь основа на това, когато си прѣставяме човѣка въ трижгълника, ще знаемъ, че силата, която той проявява въ живота си, иде отгорѣ, отъ главата, а глѣвата е неговиятъ умъ. И затова, докато има снѣгове на върха на трижгълника, докато тѣ се топятъ и пращатъ енергията си къмъ основата, дотогава човѣкъ ще биде силенъ и ще може да дѣйствува. Когато прѣстане силата на върха, ще прѣстане силата и на основата. Съ други думи казано: докато Богъ дѣйствува, и човѣкъ ще дѣйствува; прѣстане ли Богъ да дѣйствува, и човѣкъ прѣстава да дѣйствува. Богъ е върхътъ, т. е. цѣльта, посоката, къмъ която човѣкъ се движи. Всичко, което човѣкъ придобива, иде отгорѣ.

Ако обѣрнемъ сега този трижгълникъ съ върха надолу, ще се намѣримъ въ обратния процесъ. Тогава човѣкъ се поставя на мѣстото на Бога. Енергията, която тече отъ върха на този трижгълникъ, отива надолу, въ центъра на земята, въ коренитѣ на живота. Това изтичане на енергията може да се уподоби на изпразването на нѣкое шише. Значи, енергията може да излеза отъ два центъра: единиятъ центъръ е върхътъ на трижгълника, въ който върхътъ А е горѣ. Тамъ е мѣстото на горния Господъ. Другиятъ центъръ е върхътъ на трижгълника, който е обѣрнатъ съ осно-

вата си нагорѣ. Значи, върхътъ А въ този трижълникъ е мястото на долния Господъ. Между горния и долния Господъ има известно съотношение. Горниятъ Господъ запитва долния: „Човѣкътъ, на когото дадохъ сила и богатство, разработи ли този капиталъ, върнали го назадъ?“ Каквото напише долниятъ Господъ за човѣка, такъвъ ще биде и неговиятъ кредитъ. Отъ този отговоръ зависи, дали човѣкъ ще се повиши или понизи. Каквото вземе човѣкъ, той може да го задържи само за известно време. Прѣзъ това време той трѣбва да тури този капиталъ въ движение, да придобие отъ него нѣкаква печалба и слѣдъ това, когато дойде падежътъ му, да го върне назадъ. Нищо не се дава за вѣчни времена. Понеже човѣкъ, по естество е прогресивенъ, той трѣбва да ликвидира съ капитала, който му е даденъ: той ще заплати за всичко, което е яль и пиль, а спечеленото ще върне въ касата на горния Господъ. Той държи смѣтка за всичко, което е далъ на хората и казва: на еди-кого си дадохъ пять таланта; на еди-кого — три, а на еди-кого — единъ талантъ. Този е естествениятъ редъ на нѣщата. И затова, всички страдания въ свѣта се явяватъ като естествени послѣдствия отъ неразумното използване на благата, които Богъ ни е далъ.

Мнозина отиватъ до крайност въ своите разбирания и казватъ, че ако човѣкъ не изплати задълженията си, може да дойде до стѫпалото на животно. — Не, произволно чо-

вѣкъ не може да стане животно. Само по необходимостъ, споредъ закона на инволюцията, на всѣки човѣкъ прѣстои да мине и прѣзъ животинското царство. Погледнато на животинското царство отъ по-високо стѫпало, по сѫщина то прѣставлява единъ възвишенъ свѣтъ. Ако се влѣзе въ невидимия свѣтъ, тамъ животните сѫ разумни сѫщества, подобни на ангели, съ които напълно може да се разбирате. Щомъ слѣзатъ на земята, тѣ ставатъ животни. Единъ митъ прѣдава историята на Луцифера по слѣдния начинъ. Въ невидимия свѣтъ той билъ единъ отъ свѣтлите, възвищени ангели, който седѣлъ до трона на Господа. Единъ денъ у него се родило желанието да стане силенъ, като Бога и си казалъ: „Врѣме е вече и азъ да потърся своята сила, да възстановя своето право!“ Отъ тозъ моментъ той се намѣрилъ между животните. Затова днесъ рисуватъ Луцифера въ човѣшки образъ, но съ копита и рога. Ето защо животните сега сѫ изложени на вселяване въ тѣхъ на паднали души. Иначе, само по себе си, животинското царство е красивъ свѣтъ. То не е такова, каквото външно прѣставлява. Обаче, за да се влѣзе въ човѣшкото царство, трѣбва да се мине прѣзъ животинското.

Животинското и човѣшкото царства сѫ два противоположни свѣта. Въ животинското царство господствува страхъ и страститъ, а въ човѣшкото царство — мисълта и чувствата. Когато човѣкъ успѣе да се освободи отъ

животното въ себе си, той вече не може да прави зло. Животното въ човѣка прави злoto. То казва: не съмъ ли въ състояние азъ да направя нѣкакво зло? Щомъ направите една погрѣшка, ще знаете, че тъ се дължи на животинското начало у васть, и затова кажете: сега пъкъ ще дамъ ходъ на човѣшкото въ себе си. Вие знаете, че въ животинското царство правото е на силния, въ човѣшкото царство — на слабия. Възвишено то, благородното въ човѣка е слабиятъ принципъ. Ако вие отадете правото на малкото дѣте, като на слабо сѫщество, вие сте истински човѣкъ. Така постѣпенно само честниятъ човѣкъ, въ когото нѣма абсолютно никаква лъжа. Само силниятъ краде. Той може да бѫде поетъ, писателъ, учень или философъ, но на животинското царство. Поетъ на животинското царство възпѣва силнитѣ, бурни чувства. Той описва подвигите на нѣкой голѣмъ юнакъ, изразени въ убийства и грабежи. Поетъ на човѣшкото царство възпѣва живота на цвѣтата — на най-нѣжното, най-слабото нѣщо въ свѣта.

Казватъ за нѣкого: този човѣкъ е отличенъ философъ. На кое царство е философъ този човѣкъ: на животинското, на човѣшкото или на Божественото? Човѣкъ трѣбва да прави вѫтрѣшна разлика въ всички прояви на живота. Когато ви обича нѣкой, сѫщо така трѣбва да различавате, какъ ви обича този човѣкъ: по животински, по човѣшки или по Божественъ начинъ. Когато любовта има само външни проявления, като цѣлувки,

приграждки и приставания, това е животинска любовь. Приставането е животинско състояние. Една мома ще избѣга отъ баща си и майка си, ще пристане на нѣкой момъкъ, който я лъже, и слѣдъ това ще мисли, че ще бѫде щастлива. Когато нѣкой момъкъ обича момата възвишено и идеално, той трѣбва да бѫде готовъ на всѣкакви услуги и жертвии къмъ нея. Въ идеалната любовь има пълно безкористие.

Казвамъ: разбирайте добре това, което ви се говори. Ние говоримъ за сѫщината на живота. Човѣкъ трѣбва да слѣди за своите мисли и чувства, както майката слѣди за малкото си дѣтенце. Въ постѣпните му не трѣбва да сѫществува никаква лъжа, никакво користолюбие. Вие трѣбва да проучавате качествата на вашата обичь и любовь, защото каквато е обичъта и любовъта, такива ще бѫдатъ и нейните резултати. Когато Божията Любовь се прилага въ живота, тя дава свои специфични плодове; човѣшката любовь пъкъ дава свои особени плодове; животинската любовь сѫщо тъй дава специални плодове. Всѣка любовь има свои естествени послѣдствия. Приложението на животинската любовь не може да даде резултати на човѣшката любовь. Приложението на Божествената любовь сѫщо така не може да даде резултати на човѣшката любовь. Божественото дава Божествени резултати; човѣшкото — човѣшки, а животинското — животински. По този въпросъ човѣкъ може да философствува, колкото иска,

но въ края на краищата, той ще се убеди, че Истината е само една.

Тези дефиниции, които ви се дават тукъ, няма да ги намерите въ никаква литература. Тези ноща съ провърени и на земята, и на небето. Тъкъ съ провърени и между животните, и между хората, и между ангелите. Всъледствие на това тъкъ не представляват някакви теории, а съ дъйствителни факти. Вие ще кажете, че всъки човекъ може да провърши тия факти. Да, Истината дава право на всъки чистосърдечен човекъ да провърши нощата. Има специаленъ законъ, съ помощта на който могат да се провършат отношенията между всички същества. Който знае този законъ, той може да провърши и проучи тези отношения; не знае ли закона, нищо не може да направи. Ако азъ правя това, което Богъ иска, правото е на моя страна; ако правя това, което азъ искамъ, между Бога и мене настава разногласие. Върша ли волята Божия, между Бога и мене има пълно съгласие. Изобщо, всички същества, отъ най-големото до най-малкото, въ края на краищата, тръбва да се подчинят на Божественото начало въ себе си, безъ никакво съпротивление. Никой не може да се мъри съ Божественото. Въ Него няма никакво противоречие. Най-много и най-големи противоречия съществуват въ животинския свътъ, а най-малки — въ ангелския. Въ Божествения свътъ цари пълно единение, пълно примирение и разбиране между всички същества. Някога

човекъ отдава правото на силния, някога — на слабия, а някога — на всички същества. Въ последния случай той живее въ Божествения свътъ.

Тези обяснения съ необходими помагат при сегашния живот на съвременното човечество. Съвременните хора имат много знания, но не могат да ги прилагатъ. За тази цел имъ съ нужни лостове. Пръвъ важенъ лостъ, който тръбва да се приложи къмъ знанията имъ, е пръсъването. Всички тъхни знания, възгледи и теории тръбва да се пръчистватъ, да се пръсътъ, да остане най-хубавото и най-възвишено. Въ нашите възгледи, запримъръ, има остатъци отъ животинското царство, но всичко нечисто тръбва да се пръчисти. Човекъ не може абсолютно да се освободи отъ животинското въ себе си, но да остане отъ него поне най-красивото, най-благородното. И животните иматъ благородни качества. Ние сме възприели отъ тъхъ някои качества, абсолютно необходими за физическия, за материалния животъ. Запримъръ, благодарение на животните ние знаемъ да ядемъ. Ако скажаме връзките съ животните, веднага стомашната ни система ще се разстрои, а като последствие на това ще се измъни и здравословното ни състояние.

Някой казва: азъ искамъ да се освободя отъ животинското въ себе си. — Освободишъ ли се абсолютно отъ животинското, ще пръжнешъ връзката си съ стомаха. Живот-

нитъ поддържатъ стомашната система. Всъки, който иска да има здрава и добре урегулирана стомашна система, тръбва да биде разуменъ, да създаде правилни отношения съ животните. Бъдиятъ дробъ е свързанъ съ човешкото царство. Бъдигте дробове поддържатъ порядъка въ човешкия святъ. Мозъкът е свързанъ съ ангелския, съ Божествения святъ, дъто правото е на всички. Значи, има три свята на порядъкъ: порядъкъ на животните, порядъкъ на хората и порядъкъ на ангелитъ. Тези три свята се намиратъ въ извѣстно вжтръшно съотношение, въ извѣстна зависимостъ. Слѣдователно, стомахътъ тръбва да биде въ хармония съ бъдите дробове, а бъдите дробове — съ мозъка. Значи, мозъкътъ, като най-висша инстанция, ще регулира първите два свята. И тогава, като се говори за мозъка, ще подразбирате ангелитъ; като се говори за бъдия дробъ, ще подразбирате хората, а като се говори за стомаха, ще подразбирате животните. Както виждате, животинското царство е възвишено святъ. Безъ него нашето съществуване не би било възможно. Що се отнася до тънките и дебелите черва, ние още нищо не говоримъ. Тъ представляватъ по-низъкъ святъ и отъ този на стомаха. Тъ сѫ адътъ, чистилището. До стомаха животът е нормаленъ; отъ стомаха надолу — червата — представляватъ животъ на единъ ненормаленъ святъ. Ние се занимаваме съ нормалния животъ, какъто сръщаме въ мозъка, въ дробовете и въ стомаха. За

въ бѫдеще и дѣцата ще се занимаватъ съ живота на тънките и дебелите черва, защото и въ тѣхъ се крие извѣстна тайна.

Слѣдователно, човѣкъ тръбва да знае вжтръшните съотношения, които съществуватъ между неговите удове. Иначе той ще се изложи на голѣми спѣнки. Затова, именно, човѣкъ тръбва да държи тѣлото си въ изправностъ. Ако урегулира стомаха си, значи той е изправилъ отношенията си съ животните; ако урегулира дробовете си, изправилъ е отношенията си съ хората; ако урегулира мозъка си, изправилъ е отношенията си съ ангелския святъ. Божествениятъ святъ пъкъ регулира всички святы. Тамъ Богъ царува. Само по този начинъ ние можемъ да бѫдемъ здрави и щастливи. Мнозина искатъ да се освободятъ отъ животинското. Смисълътъ, обаче, не е въ това, да се освободятъ отъ животинското въ себе си, но да го урегулиратъ. Прѣди всичко човѣкъ не тръбва да се безпокоя отъ това, че въ него се е породило нѣкакво животинско чувство. Най-първо той тръбва да анализира своите мисли, чувства и дѣйствия, да види къмъ коя категория се отнасятъ, дали къмъ животинските, къмъ човѣшките или къмъ ангелските. И послѣ слѣдъ като разбере, че дадено чувство се отнася, напримѣръ, къмъ животинските, той тръбва да потърси начинъ, какъ да се справи съ него. Нѣкои окултисти и теософи казватъ: „Убий всѣко желание въ себе си!“ — Не, това е неправиленъ методъ. Желанията не тръбва да

се убиватъ, но тръбва да се култивиратъ, да се възпитаватъ. Божествената наука не пръ-
поржчва никакъвъ родъ убийства, но тя
казва, че низшето тръбва да се подчини на
висшето, за което дава разни методи, които
трансформиратъ енергията на низшите чувства
и желания.

Значи, всъко низше чувство може да
се трансформира въ висше, понеже между
тъхъ има известна зависимост. Тъ не могатъ
да съществуватъ едно безъ друго, тъкакто
тълото не може да функционира безъ мозъкъ,
безъ дробове и безъ стомахъ. Главата
е предшествувала бълить дробове, а тъ —
стомаха. Извѣстно е, че отъ зачеването на човѣка,
докато е въ утробата на майката, той
минава презъ всички фази на живота, но се
ражда въ този моментъ, именно, когато човѣш-
киятъ принципъ вземе надмошне надъ всички
останали. Слѣдователно, при процеса на раж-
дането на кое и да е същество, всъкого
човѣшкиятъ принципъ господствува. Не може
да се роди едно същество, ако човѣшкиятъ
принципъ не дѣйствува. Значи, само човѣкътъ
може да произвежда. Той е производителниятъ
принципъ въ свѣта. Ако се спре производи-
телниятъ процесъ у човѣка, всички растения
и животни ще спратъ развитието си, ще
почнатъ да изсъхватъ. Растенето зависи отъ
човѣка. Ето защо човѣкъ тръбва да бѫде
внимателенъ, да запази този процесъ въ себе
си. За да се запази производителността въ
човѣка, той тръбва малко да сѣ, малко да
жъне, малко да яде.

И тъй, отъ човѣшкия принципъ зависи,
дали ще се роди човѣкъ или друго нѣкакво
същество. И животните се раждатъ по човѣш-
кия принципъ, но като не знаятъ методите,
какво тръбва да направятъ, за да се родятъ
човѣци, тъ се раждатъ животни. Слѣдователно,
животните минаватъ и презъ човѣшкия prin-
ципъ, но се раждатъ като животни. Хората
тъкъ се раждатъ по човѣшкия принципъ, за-
щото тъ знаятъ методите, какъ да се раждатъ
човѣци. Казано е, че всъко желание е дадено
отъ Бога. Обаче, има случаи въ живота, когато
желанията на хората се изразяватъ въ живо-
тинска форма. И ще видите, че у нѣкой
човѣкъ има силно желание да убива. Това
силно желание въ своя зародишъ е имало
другъ стимулъ; то е било подтикнато отъ нѣщо
възвишено и благородно, но тъкъ като човѣкъ
не е знаелъ, какъ да го култивира и възпита въ
себе си, то е взело животински образъ. Мислитъ
и желанията въ човѣка се раждатъ по същия
начинъ, както и самиятъ човѣкъ. Затова човѣкъ
тръбва да бѫде внимателенъ, да ражда своите
мисли и желания правилно, по човѣшки, за-
да услужва съ тѣхъ и на другите хора. Този
законъ има голѣмо значение при възпита-
нието и самовъзпитанието на хората. Човѣкъ
тръбва да се пази отъ животинските форми.
Животинското въ него тръбва да се под-
чини на висшето. Ядешъ ли, не прѣядай!
Не давай на стомаха си това, което той иска
защото, по ативистически начинъ, той понѣ-
кога може да поиска мясо, или друга нѣкаква

храна, която днесъ не му понася. Ако стомахътъ настоява да му се даде месо, ето какъ тръбва да се постъпи съ него. Сварете малко картофи. Пръсувайте ги, прибавете къмъ тяхъ всичко, каквото е нужно, за да имъ се придае приятенъ вкусъ. Направете отъ тази смъесь кюфета. Опържете ги въ хубаво, чисто масло; турете отгорѣ имъ малко прѣсень магданозъ и му ги прѣдложете. Кажете на стомаха си: заповѣдай, хапни си отъ тѣзи кюфтенца! Надали нѣкога си яль по-крѣхко месо отъ това. Стомахътъ ви ще хапне, ще ги хареса и ще ви благодари.

Сега вие ще кажете: не лъжемъ ли по този начинъ стомаха си? Това не е лъжа. Месото на вѣлка не е ли създадено пакъ отъ трѣва? Вѣлкътъ се храни главно съ овци, а вие знаете, че овците съ трѣвопасни животни. Слѣдователно, вѣлкътъ, като се храни съ овци, по косвенъ путь и той е трѣвопасно животно. Обаче, по-добрѣ е да възприемаме храната въ нейното първобитно състояние, отъ колкото да я взимаме отъ фабриките. Месото на овцата не е нищо друго, освѣнъ консервирана трѣва, приготвена по особенъ фабриченъ начинъ. Опасността отъ вегетариянството за нѣкои хора се заключава въ това, че тѣ иматъ животински потици, а искатъ да живѣятъ по човѣшки. У такива хора се явява извѣстно стълкновение въ стомаха, и тѣ казватъ: не ни понася нѣщо вегетариянството. Човѣкъ трѣбва да бѫде вегетариянецъ по убѣждение. Тогава той ще може да асими-

лира правилно храната, която приема. Освѣнъ това, животното въ човѣка трѣбва да вѣрва въ него и да знае, че храната, която му се дава, напълно отговаря за него. Не вѣрва ли животното въ човѣка, въ своя господарь, по между имъ ще се яви извѣстна дисхармония.

Както виждате, тази философия е много важна, но е малко отвлѣчена за васъ. Тя не може да се изчерпи само съ говорене. Вие трѣбва да градите върху нея, докато си създадете новъ начинъ на самовѣзпитание. И слѣдъ това, като я приложите въ живота си, ще имате отлични резултати. Азъ съмъ правиль редъ години опити съ нея. Тѣзи опити сѫ бавни, но сигурни; тѣ сѫ микроскопически, но колкото повече врѣме минава, толкова помощни сѫ и резултатите. Никоя сила не е въ състояние да спре човѣка отъ желанието му да направи този опитъ. Всички движения се подчиняватъ на извѣстни правила и закони. Напримеръ, ходътъ на човѣка сѫщо така се обуславя отъ извѣстни закони. Когато човѣкъ тръгва за нѣкаждѣ, първо трѣбва да постави дѣсния си кракъ напрѣдъ, а послѣ лѣвия. Освѣнъ това, той трѣбва да стїпва леко на прѣсти, а не както нѣкои стїпватъ първо на петата, а послѣ на прѣстите си. При това, слѣдете, какви сѫ резултатите отъ работата на човѣка, който при излизането си още започва да върви много бѣрзо. Той се уморява скоро, и работата му назадъ остава. Правилно е, човѣкъ да тръгва бавно, спокойно и постепенно да ускорява хода си.

Постъпва ли така, на края той ще върви леко, бързо, като че хвърчи. Въ всички свои проявления природата има опредълень редъ и порядъкъ. Въ Божествения свѣтъ има пълна разумност. Щомъ прѣдприемашъ нѣкаква екскурзия, най-първо ще обмислишъ добръ въпроса, съгласна ли е тази екскурзия съ Божествения свѣтъ, съ човѣшкия свѣтъ и съ животинския свѣтъ. И ако тя е съгласна съ всички тия свѣтове, тогава ще я прѣдприемешъ. Слѣдъ това ще поставишъ дѣсния си кракъ напрѣдъ, и тоглавно прѣстигъ а послѣ останалата част отъ стжпалото. Прѣстигъ на крака прѣставляватъ ангелското поле на дѣйствие; долната част на стжпалото — човѣшкото поле на дѣйствие, а петата — животинската областъ. Който стъпва първо на петитъ си, той търси правото на силния. Въ човѣшкия животъ правото е на разумния, а въ ангелския — на любещия. Божествениятъ свѣтъ обхваща правото на всички сѫщества.

Всѣки, който разбере тия три свѣта, той ще има ясна прѣдстава за величието на жителитъ отъ Божествения свѣтъ. Ангелитъ, напримѣръ, сж въ съсѣдство съ хората. И тѣ иматъ свои училища, църкви, градини, като нашитѣ, но ако влѣзете между тѣхъ, само тогава ще разберете, чо е култура, чо е редъ и порядъкъ, чо е чистота и любовь. И тѣ иматъ забави и развлѣчения, като нась, но съсѣмъ различенъ характеръ отъ нашите. Въ тѣхното царство болести нѣма и смърть не сѫществува. Ще кажете: да заминемъ

веднѣжъ отъ земята, че да поживѣемъ и ние малко спокоенъ и красивъ животъ. — Не се отива изведенѣжъ въ ангелския свѣтъ. Слѣдъ заминаването си отъ земята, непробуденитѣ души минаватъ прѣзъ единъ прѣходенъ свѣтъ, дѣто нѣма още истински редъ и порядъкъ. Тукъ тѣ прѣстояватъ извѣстно време, споредъ степенъта на своето развитие. Пробуденитѣ души, обаче, минаватъ и заминаватъ този свѣтъ, безъ да се спиратъ. Оттукъ тѣ отиватъ въ ангелския свѣтъ — свѣтъ на разумностъ, свѣтъ на истина и красота, свѣтъ на любовь, свѣтъ на вѣчна свѣтлина.

Сега, да оставимъ на страна горното небе. Тамъ, наистина, е много хубаво, но нека се опитаме да свалимъ това небе въ себе си. Ако вие се заемете да работите съзнателно върху себе си, да прѣустроите живота си, отъ невидимия свѣтъ ще ви дойдатъ на гости сѫщества на Любовъта. Тѣ сж много внимателни и се интересуватъ отъ всѣко сѫщество, хоето иска да работи, да учи. Рѣшили нѣкой човѣкъ да учи, тѣ му изпращатъ учитель. Въ Писанието е казано: „Ще изпратя святия си Духъ да ги учи“. Въ момента, когато човѣкъ рѣши да служи на Бога по новъ начинъ и се заинтересува отъ Божията Любовь, веднага Духътъ иде на помощъ и урежда работитѣ му. Казано е още: „Когато пѫтищата на нѣкой човѣкъ сж Богоугодни, Богъ изпраща Духа си да му услуги, и Той го примириява съ всички врагове“. Всички хора ставатъ благосклонни къмъ този човѣкъ и казватъ:

омекналь е нѣщо този нашъ познатъ. И наистина, всичко наоколо му съдѣствува за него добро.

Ще ви дамъ единъ примѣръ за изяснение положението на човѣкъ, който рѣшава да служи на Бога. Вие сте бѣденъ човѣкъ, нѣмате пари, никой не ви поглежда, никой не ви почита, минавате самъ-самичъкъ въ живота, като чужденецъ. Обаче, вие имате богатъ дѣдо нѣкаждъ въ Америка, и той умира, като ви оставя голѣмо наследство, около 100,000 долари. Вие взимате паритѣ и се чувствувате самостоятеленъ, отъ никого независимъ. Обличате се добре, храните се добре, и веднага хората, които по-рано не ви обрѣщаха внимание, започватъ да се интересуватъ отъ васъ: почитатъ ви, кланятъ ви се, щастливи се считатъ, че могатъ да се разговарятъ съ васъ. Изгубите ли паритѣ си, отново всички ви изоставятъ. Каквато е силата на паритѣ за материалния свѣтъ, такава е и духовната сила на човѣка, когото посѣщаватъ велики, разумни сѫщества отъ невидимия свѣтъ. Докато живѣете въ физическия свѣтъ, силата ви е отвѣнъ; влѣзете ли въ Божествения свѣтъ, силата ви е отвѣтъ. Тогава обичатъ човѣка заради самия него; и това, кое то той има, никой не може да му го отнеме. Най-много падания има въ физическия свѣтъ; въ ангелския свѣтъ има малко падания, а въ Божествения свѣтъ нѣма абсолютно никакви падания, понеже нѣма изкушения!

Азъ ви навеждамъ на тия мисли, за да уредите разумно живота си. Въ душата на всѣкого има заложени нѣкакви дарби, нѣщо хубаво и добро. Всѣки има желание да направи нѣщо хубаво, но като не знае законитѣ, методитѣ, какъ да постъпва, той разваля хубавото, което е прѣприетъ. Напримѣръ, нѣкой иска да изчисти едно петно отъ дрехата си, но вместо да го изчисти, скъсва дрехата. Желанието му е добро, но той не познава химията и мисли, че по механически начинъ ще успѣе. Ти искашъ да реформирашъ нѣкой човѣкъ, да го освободишъ отъ единъ неджъ, но като го тласкашъ натукъ-натамъ, вместо да го освободишъ отъ този неджъ, ти скъсвашъ кожата му. Подобръ го остави съ неджга му, но съ здрава кожа, отколкото безъ неджъ и съ одрана кожа. Има нѣща, които могатъ лесно да се поправятъ, но има такива, за които се изисква повече време. Въ това отношение се иска разумностъ. Човѣкъ трѣбва да бѫде чистосърденъ. Направи ли той една погрѣшка да не чака тя да остави петно на дрехата му, но веднага да се изповѣда; направи ли едно добро, да се зарадва. Той трѣбва да анализира себе си, да разбира, кои прояви сѫживотински, кои — човѣшки и кои — ангелски.

И тъй, първото правило, което трѣбва да спазвате: раждайте желанията си по човѣшки. Второто правило: всѣка сутринъ, като ставате, каквото настроение и да имате, не бѣрзайте да се измислите, но поседете около 10-15 минути въ размишление, докато се уравно-

въсите. Имате ли нѣкакво животинско желание, постарайте се да го трансформирате, да го прѣвърнете въ човѣшко. Не успѣете ли да направите това, прѣзъ цѣлия денъ работата ви нѣма да върви успѣшно. Обърнете се къмъ Бога съ молба да прѣвърнете вашето желание въ по-благородно, и докато не почувствувате миръ въ душата си, не започвайте никаква работа. Слѣдъ това се измийте, благодарете на Бога и започнете работата си. Щомъ успѣете да уравновѣсите състоянието си, вие ще наредите всички ти работи по-добре, отколкото ако бързате и не успѣете да се уравновѣсите. Тогава работите ви ще се обѣркатъ много повече.

Единъ нашъ познатъ разправяше слѣдния нещастенъ случай, който го сполетѣлъ. „Всѣка сутринь азъ се молѣхъ на Бога и слѣдъ това започвахъ работата си. Една сутринь, обаче, трѣбваше да замина за нѣкѫдъ, и като се бояхъ да не пропусна трена, казахъ си: тази сутринь ще мине безъ молитва, и тръгнахъ за гарата. Тази сутринь, именно, моето дѣте пострада. Въ играта си едно негово другарче, по невнимание, му извади окото: Казвамъ: не бързайте! Не започвайте работата си, прѣди да сте се помолили. Защо ще бързате за трена? Ако днесъ го пропуснете, утре пакъ има трень. Треньтъ и утре можешъ да хванешъ, но изведеното око не можешъ да върнешъ. Направете това, което е необходимо за душата ви. Окото веднъжъ се дава на човѣка. Добра мисъль, добра дума, само веднъжъ се да-

ва. Любовъта ще похлопа сутринь само веднъжъ на вратата ти. Ако станешъ да ѝ отворишъ, добре си направилъ; не ѝ ли отворишъ, цѣлия денъ ще минешъ безъ любовь. Тогава и да плачешъ, и да се молишъ, втори пътъ тя не иде. Слѣдъ Любовъта ще дойде Мѣдростта, а най-послѣ Истината. И тѣ ще потропатъ само веднъжъ на вратата ти. Не имъ ли отворишъ веднага, никакви сълзи не сѫ въ състояние да ги върнатъ назадъ. Ще чакашъ втория денъ и ще бѫдешъ буденъ.

Питамъ: какво прѣставлява животътъ безъ Любовъта, Мѣдростта и Истината? Какво прѣставлява човѣкъ безъ тѣхното посъщеніе? Истински човѣкъ е този, който чува на вратата си гласа на Божията Любовь, Мѣдростъ и Истина и веднага имъ отваря. Само този човѣкъ може да каже: чухъ гласа на Любовъта, когато похлопа на сърцето ми; чухъ гласа на Мѣдростта, когато похлопа на ума ми; чухъ гласа на Истината, когато похлопа на волята ми и облѣче душата ми. Подъ Истина разбира ме образа на човѣшката душа. Душата носи Истината въ себе си. Богъ е въ душата на човѣка. Казано е въ Битието: „Вдъхна дихане въ човѣка, и той стана жива душа“. Който разбере закона на Истината, той ще влѣзе въ областта на далечното бѫдеще, дѣто хората ще бѫдатъ крилати, като ангелитѣ: крилати по умъ и сърце, а мощнни по душа и по духъ.

Сега отъ васъ се иска приложение въ малкитѣ работи. Започнете отъ отношенията

си къмъ животните. Бъдете внимателни и снизходителни и къмъ тяхъ, за да не се изродите въ своето развитие. Ако бъдете снизходителни къмъ животните, ще имате правилни отношения и къмъ хората. По този начинъ само ще разберете и слѣдните Христови думи: „Ако ме любите, ще упазите и моя законъ“. Слѣдователно, ако ние любимъ Бога, ще проявимъ Божията Любовь и ще разберемъ и упазимъ законите, които Той е поставилъ. Прѣстъпваме ли Божиятъ закони, не можемъ да имаме Неговата любовь. Въ какво се проявява любовта ни къмъ Бога, ако ние разрушаваме свѣта, който Той е създадъл?

Казвамъ: анализирайте своите мисли, чувства и дѣйствия, и слѣдете къмъ коя категория се отнасятъ: къмъ животинските, къмъ човѣшките или къмъ ангелските. Ще прочета псаломъ 119, буква Г – Гимель и ще направя единъ малъкъ разборъ на нѣкои стихове.

„Дигни отъ мене укоръ и прѣзрѣние, защото упазихъ Твоите свидѣтелства“ – (22ст.). Първата част на този стихъ е отъ областта на животните, а втората част „защото упазихъ Твоите свидѣтелства“ – е отъ областта на човѣците.

„Князове, наистина, седнаха и говорѣха противъ мене“ – отъ животинското царство. „Но слугата Ти се поучаваше въ Твоите по-вѣльния“ – отъ човѣшкото царство – (23 ст.).

„Твоите свидѣтелства, наистина, сж наслаждение мое и съвѣтници мои“. – Това е

заключението. То е отъ ангелското царство.

„Стори добро на раба си, за да живѣя и да упазя словото Ти“ – (17 ст.). Споредъ сегашните врѣмена, този стихъ може да се прѣведе въ слѣдната форма: „Стори си добро на раба си, и азъ пазя Словото Ти“. Бѫдещите врѣмена, за които Псалмопѣвецъ е писалъ, сж вече настоящи врѣмена за нась. Богъ е стори вчѣе доброто на раба си. Сега не остава нищо друго, освѣнъ рабътъ на Бога да пази и изпълнява Словото Му.

„Отвори очите ми, и ще гледамъ чудесата на Твоя законъ“ – (18 ст.). Когато Псалмопѣвецъ е писалъ тоя стихъ, очите му сж били затворени, но сега може да се даде другъ прѣводъ на стиха: „Отваряшъ очите ми, и азъ постоянно гледамъ чудесата на Твоя законъ“.

„Пришлецъ съмъ азъ на земята; не скривай отъ мене заповѣдите Си“ – (19 ст.). Псалмопѣвецъ казва: „Пришлецъ съмъ азъ на земята“, а ние очакваме врѣмето да станемъ наследници на небето.

И тъй, като четете 22 стихъ, кажете въ себе си: благодаря Ти, Господи, че видяшъ отъ мене укорите и прѣзрѣнието Си. Благодаря Ти и за знанието, което ми давашъ. Едно врѣме бѣхъ слѣпъ, а сега виждамъ ясно.

Бесѣда отъ Учителя,
държана на 26 августъ, 1929 г. – Изгрѣвъ.

ЛИНИИТЕ НА ПРИРОДАТА.

Въ висшия съзнателенъ животъ съществува правилно, разумно съпоставяне, правилно съотношение между всички явления. Изкуство е да знае човѣкъ, какъ да съпоставя многобройните и разнообразни, на видъ независими едно отъ друго явления, за да създаде отъ тѣхъ една стройна система, каквато въ сѫщностъ прѣставлява цѣлата вселена. Ако съврѣменните хора разбираха този законъ, отъ линиите, които очертаватъ устните на нѣкой човѣкъ, тѣ биха могли да изкаратъ цѣла наука. Който разбира отъ линиите, съ които природата си служи, би могълъ да изнесе нѣщо красиво, или нѣщо опасно, споредъ това, какво означаватъ разните огъвания и прѣчупвания на тия линии. Ако побутнете човѣка на мѣсто, дѣто трѣба, отъ устата му ще потече медъ и масло. Който разбира тѣзи нѣща, той медъ и масло ще събира въ своята чинийка. Побутнете ли го дѣто не трѣба, отъ устата му ще се излѣятъ най-страшните думи въ свѣта. Кривите линии въ природата се наричатъ магнитни. Тѣ прѣставляватъ прояви на женския принципъ. Правите линии пъкъ сѫ електрични. Тѣ прѣставляватъ прояви на мъжкия принципъ. Който разбира езика на линиите, той може да чете това, което природата е на-

писала по своите върхове и долини, по своите канари и полета.

Когато ученицътъ туристъ минава покрай нѣкоя планинска мѣстностъ, той разглежда цѣлата линия, която е очертала планината въ своето образуване, и може да чете по нея, като по книга. Геолозите казватъ: едни отъ пластовете на тази планина сѫ начупени, други сѫ нагънати. Ние ще наречемъ това начупване и огъване на пластовете „съпоставяне на линиите“. Кривите линии образуватъ наклонъ. Какво показва наклона въ една планинска мѣстностъ? — Всѣки наклонъ, изобщо, показва, че е изгубенъ нѣкаждѣ центърътъ на тежестта. Щомъ се изгуби центъра на тежестта въ нѣкое тѣло, веднага става известно натежняване на едната, или на другата страна въ това тѣло. Когато измѣрвате нѣщо на вѣзни, ако едното или другото блюдо натежи, значи, прѣдметътъ, който теглите, още не е уравновѣсенъ съ теглилките: или той е по-тежъкъ, или грамовете сѫ повече. Вие трѣбва ту да вадите, ту да прибавяте грамове, докато точно измѣрите теглото на прѣдмета. Сѫщото може да правите и въ планинските мѣстности. Когато отидете въ нѣкоя планинска мѣстностъ, вие можете да съпоставите линиите й по такъвъ начинъ, че да опрѣдѣлите, на коя страна е натежняването. Отъ мѣстността пъкъ, въ която живѣятъ хората, може да се опрѣдѣли и тѣхниятъ характеръ. Характерътъ на хората ще съответствува на кривините, на огъванията и прѣчупванията, които

планините съж прѣтърпѣли. Запримѣръ, хора, които живѣятъ въ долините, коренно се различаватъ по характеръ отъ тия, които живѣятъ по планините.

Слѣдователно, за правилното сформиране на човѣшкия характеръ, се изисква идеална обстановка. Нѣма ли даденъ човѣкъ идеална обстановка, тогава организмът и характерътъ на този човѣкъ ще съответствува на окръжаващата мѣстностъ. Въ блатистите мѣста, напримѣръ, се развива въ голѣмо количество комари, които прѣдизвикватъ блатна треска въ населението около тѣзи мѣста. Въ гъстите гори пъкъ много се въдъятъ диви звѣрове, които водятъ помежду си постоянна борба за сѫществуване. И между дѣрветата въ тия гори сѫщо тѣй се явява такава борба за надмошне, кое отъ тѣхъ да излѣзе по-високо надъ другите, да се ползува отъ благотворните слѣнчеви лѣчи. Причината на тази борба се заключава въ желанието на звѣровете, както и на дѣрветата да живѣятъ. Много животни и растения сѫ дошли изведенѣжъ, и всички искатъ да живѣятъ, а нѣма условия за всички. Трѣбаше само една десета част отъ тѣхъ да дойде най-напрѣдъ, а останалитѣ да чакатъ своето врѣме. Сѫщото нѣщо може да се каже и за хората. Напримѣръ, много хора искатъ да отидатъ наведнѣжъ на нѣкой планински врѣхъ, като на Мусалла, Черни врѣхъ и други. Казвамъ: всѣко врѣме неблагоприятства еднакво за всички хора. Условията на нѣкой врѣхъ днесъ може да сѫ bla-

гоприятни за едного, а неблагоприятни за другого. Какво ще спечели човѣкъ, ако отиде на Мусалла при неблагоприятно стечеие на обстоятелствата за него? Не само че нѣма да спечели, но характерът му дори може да се изопачи. Човѣкъ трѣбва да ходи по планинските врѣхове само тогава, когато му липсва нѣщо, за да се обогати, да има нѣкаква придобивка. Освѣнъ това, излизането по планините трѣбва да се обуславя съ научна цѣль, да се изучаватъ причините за нарушение равновѣсиято въ тѣхъ.

Казвамъ: всѣка идея прѣдставлява единъ планински врѣхъ. Въ това отношение идеите иматъ извѣстно съотношение помежду си и могатъ да се съпоставятъ, както и планинските врѣхове. И когато една идея не се възприеме на врѣме, тя не може да се развие правилно. По тази причина, именно, и на съвременните хора липсватъ много нѣща. Казано е въ Битието: „Въ начало създаде Богъ небето и земята, но земята бѣше неустроена и пуста“. Обаче, земята и до днесъ още не е устроена напълно. Ние виждаме, че и до сега още планините прѣтърпѣватъ извѣстни промѣни. Прѣдполага се, че докато дойде шестата раса, земята ще прѣтърпи още редъ промѣни, за да придобие по-стабилна и красива конфигурация. Шестата раса, именно, ще бѫде въ състояние да изпълни волята Божия. Промѣните, които ставатъ се-га на земята, се дължатъ на нейната материя, която прѣтърпѣва вжтрѣшно прѣустройство.

Всички тия промъни, това прѣустройство, което става съ материията на земята, се отразява и върху характера на хората. Характерът на хората зависи не само отъ планините и долините, около които тѣ живѣятъ, но и отъ направлението на водите, на тѣхните течения. Теченията на реките не сѫ произволни; и тѣ се обуславяватъ отъ известни закони. Ако течението на реката въ нѣкое село е отъ югъ къмъ съверъ, то ще има едно влияние върху характера на хората; ако течението е отъ съверъ къмъ югъ, ще има друго влияние; ако пъкъ течението е отъ изтокъ къмъ западъ, или отъ западъ къмъ изтокъ, ще има съвсѣмъ други влияния. Който не разбира тѣзи закони, минава покрай нѣкоя река, погледне я и казва: голѣма е тази река! Каква е дължината ѝ, каква е посоката на теченията, това не го интересува. За онзи, който разбира, реката е една отъ основните чѣрти, по която може да се познае характерът на хората около нея. — Каква е посоката, по която тече р. Искъръ? — Отъ югъ къмъ съверъ. — Какви сѫ по характеръ хората, които живѣятъ покрай Искъра? — Тѣ сѫ студени хора, неотзивчиви, безъ култура. Слѣдователно, тѣ вървятъ отдолу нагорѣ. И затова, всѣки човѣкъ, който се качва нагорѣ, не може да носи много нѣща. Той казва: оставете ме сега, не мога да нося много нѣща. Качването нагорѣ подразбира желание на човѣка да стигне до нѣкой високъ планински връхъ въ материалния свѣтъ. Такова желание е, на-

примѣръ, стремежътъ на човѣка къмъ богатство, да стане милионеръ, да бѫде ученъ. Човѣкъ мисли, че като придобие голѣми богатства, или много знания, ще стане щастливъ. — Не, материалните блага не правятъ човѣка щастливъ. Животътъ не се заключава въ материалните блага. Тѣ сѫ само условия, които иматъ смисълъ и цѣна само тогава, когато могатъ да се използватъ за благото на човѣшката душа. Какво струватъ силата, богатствата и знанието на човѣка, ако той не може да ги използува за благото на своята душа? Какво ще се ползува стариетъ човѣкъ, който нѣма зѣби, отъ прѣсната пита, или отъ добре припечена и вкусна баница?

Мнозина казватъ: трѣба да се приематъ новите идеи, новото учение. Казвамъ: всѣко учение е храна, която трѣба да се сдѣвче добре, послѣ да се прѣработи и най-послѣ да се асимилира отъ всички удове на организма, като се извадятъ отъ нея потрѣбните сокове, а непотрѣбните се изхврлятъ навънъ. Значи, всѣко учение трѣба да се прѣчисти отъ излишните, отъ непотрѣбните въ него елементи. Много отъ страданията и противорѣчията въ живота се дължатъ, именно, на нечистотите, на примѣсените и непотрѣбни елементи въ съвременната религиозна и научна мисълъ. Съвременниятъ ученъ и религиозенъ свѣтъ се нуждае отъ рициново масло, да прѣчисти червата си, за да може стомахътъ правилно да функционира. Когато въ ума на човѣка се натрупватъ много излишни,

непотрѣбни мисли, тѣ създаватъ извѣстно подпушване, и мисълта не може правилно да се проявява. Тогава човѣкъ не може да вади правилни заключения за причинитѣ и послѣдствията на нѣщата. Вземете, запримѣръ, европейските народи, които минаватъ за културни, просвѣтени хора, въ 1914 г. прѣдприеха разни позиции, искаха да постигнатъ голѣми блага, но никой отъ тѣхъ не мислѣше за послѣдствията на своите дѣйствия. За много нѣща мислѣха, потрѣбни и непотрѣбни, но положението имъ се влоши, и днесъ не могатъ да намѣрятъ начинъ, какъ да го подобрятъ. Сега седятъ, мислятъ, какъ да закърпятъ отворениетѣ дупки. Оттукъ кърпятъ, оттамъ кърпятъ, но съ кърпене работа не става. Разумниятъ свѣтъ изисква отъ съврѣменнитѣ хора ново начало. Нека старото здание седи на своето място! Нека отъ врѣме на врѣме то да се кърпи, но съврѣшено ново здание трѣбва да се създаде. Нека се създаде нова религия, съ нови хора. Тия нови хора трѣбва да бѫдатъ светии, гении. Какви сѫ съврѣменнитѣ религиозни хора? — Болни, хилави хора. Днешната религия е място за болни, а не за здрави хора. Тя лѣкува болните. Ами на здравите какво дава? — Тѣ трѣбва да почакатъ малко, да се разболѣятъ да изгубятъ имането си, или да изгубятъ нѣкои отъ своите близки, че тогава да потърсятъ Бога, да Го познаятъ. Каквъ смисъл има такова познаване на Бога? Ако е вѣрно, че трѣбва да познаешъ Бога въ нещастието си, познай Го и въ ща-

стието си! Ако Го познаешъ въ сиромашията, познай Го и въ богатството! Ако Го познаешъ въ болестта, познай Го и въ здравето! Ако Го познаешъ въ невѣжеството, познай Го и въ учеността!

Казвамъ: новата религия, новата наука трѣбва да бѫде за здрави, за богати, за силни, за учени, за щастливи хора. Сега мнозина мислятъ, че сѫ господари на своите мисли и чувства, но като ги поставятъ на изпитъ, виждатъ, че не е така. Мнозина мислятъ, че сѫ културни, учени хора, но като ги поставятъ на изпитъ, виждатъ, че нѣматъ култура, нѣматъ знания. Мнозина мислятъ, че сѫ религиозни, че иматъ силна вѣра, но при единъ сериозенъ изпитъ пропадатъ. Питамъ: кои сѫ основнитѣ чърти на културата? Кои сѫ основнитѣ чърти на науката? Кои сѫ основнитѣ чърти на вѣрата? Разболѣете се нѣщо, езикътъ ви побѣлѣе, и вие веднага се уплашите, викате лѣкаръ. Той ви даде нѣкакво лѣкарство, да прѣмахне бѣлината на езика. На какво се дължи побѣляването на езика? — На неправилно храносмилане. Вие сте яли мжчиносмилаема храна, каквато не подхожда на вашия организъмъ; вие сте спали, когато не трѣбва; ставали сте, когато не трѣбва; мислили сте, когато не трѣбва; чувствуvalи сте, когато не трѣбва. Тѣзи сѫ причинитѣ за бѣлия цвѣтъ на езика.

Срѣщате другъ човѣкъ, който се оплаква, че очите му сѫ малко пожълтѣли. Вие го съвѣтвате да отиде при лѣкаръ. Прѣгле-

жда го лъкарът и констатира появяването на жълтеница. Значи, черният дробъ на този човекъ е разстроенъ. Лъкарът му прѣдписва нѣкакви лъкарства, но причинитѣ за разстройството на черния дробъ се криятъ другадѣ. Този човекъ се е хранилъ при голѣмо безспокойствие, при отрицателни състояния на своята мисъль и своите чувства. Заеме се за нѣкоя работа и седне да се храни, все за работата си мисли и казва: нищо нѣма да излѣзе отъ тази работа. Прѣдприеме друга, и за нея казва: и отъ тази работа нищо нѣма да излѣзе! Ако река да се оженя, и отъ женитбата ми нищо нѣма да излѣзе. Ако имамъ дѣца, и отъ тѣхъ нищо нѣма да стане. Знания имамъ, но и тѣ не ме ползвуватъ. На църква ходя, но и отъ църквата нищо не очаквамъ. Лѣга, става, яде, движи се този човекъ, но за всичко мисли отрицателно. Какво може да постигне човекъ съ такава отрицателна мисъль? — Нищо добро, освѣнъ това, че си приготвлява условия за жълтеница. Положителна, абсолютна вѣра трѣбва на този човекъ. А той какво прави? Като каже, че нищо нѣма да излѣзе отъ неговата работа, махне правата линия на буквата „В“. — И тази работа нѣма да я бѫде! — махне правата линия на буквата „Ђ“. — И отъ това нищо не очаквамъ! — махне правата линия на буквата „Р“. — И на това не се надѣя! — махне правата линия и на буквата „А“. Тукъ затрие, тамъ затрие, докато най-послѣ не знае, какво да прави, животът му се обезмисля, и той изпа-

да въ пълно отчаяние. Казвамъ: слушай, приятелю, ето какво трѣбва да направишъ. Кажи: ще стане тази работа! — тури правата линия на буквата „В“. — И тази работа ще се уреди! — тури правата линия на буквата „Ђ“. — И тукъ ще успѣя! — тури правата линия на буквата „Р“. — И тамъ ще успѣя! — тури правата линия на буквата „А“. Какво ще придобиешъ? — Вѣра. Вѣрата е импулсъ, който дава движение, направление на човека къмъ известна посока. Тази посока може да бѫде нагорѣ, къмъ върха на планината, или надолу — къмъ долината.

Слѣдователно, всички хора, които слизатъ отъ планинския връхъ, прѣставляватъ течностъ. Тѣ сѫ хора на чувствата. Опасността не седи въ това, че тѣ слизатъ надолу, но вътуй, че могатъ да залѣятъ цѣлата мѣстностъ, прѣзъ която минаватъ. Отъ тѣхъ се изисква разумностъ, да прокопаятъ каналъ, въ който да се влива водата. Ония пѣкъ, които се качватъ на планинския връхъ, тѣ сѫ хора на мисълта. Тѣ щото, човекъ може да живѣе и върху кълбо, защото въ всѣко нѣщо, което се изживѣва, трѣбва да има двѣ течения: едно нагорѣ, а друго — надолу. Въ това кълбо може да се направи единъ разрѣзъ, като врата за влизане и излизане отъ условията на външния животъ. Подобно нѣщо прѣставлява човѣшката уста. По двѣтѣ устни минаватъ теченията на живота: по горната устна — горното течение, а по долната — долното течение.

Ученитѣ, които се занимаватъ съ физиогномията, знайтъ причинитѣ, защо горната устна на хората е извита, защо у нѣкои хора е повече извита, у други е по-права. Колкото по-правилно сѫ отчъртани устните, толкова по-добрѣ. У нѣкои хора горната устна е издадена напрѣдъ. Това показва положителенъ, активенъ характеръ, който винаги е готовъ да прѣдприеме крачка напрѣдъ. По горната устна се опрѣдѣля състоянието на ума. Колкото е по-правилна, по-добрѣ сформирана, толкова и умътъ на този човѣкъ е по-добрѣ развитъ. Когато горната устна образува съвѣршено права линия, това показва, че умътъ на този човѣкъ сега се оформява. Тази линия е подобна на буквата „Р“, безъ правата линия. Какво трѣбва тогава на този човѣкъ? — Трѣбва му една права линия, една дрѣжка, за да се завѣрши буквата „Р“. За да се завѣрши една мисъль, една идея, тя се нуждае отъ спомагателни срѣдства. Ако една идея нѣма спомагателнитѣ сили на електричеството, тя не може да се тури въ дѣйствие.

Древнитѣ философи сѫ казали: „Познай себе сил“ За да се познае човѣкъ, той трѣбва да се проучава, да знае, какво има, и какво му липсва. Напримѣръ, човѣкъ трѣбва да изучава, както своите вѣжди, така и вѣждитѣ на другите хора. Казватъ, че когато вѣждитѣ на нѣкой човѣкъ сѫ наклонени надолу, той прѣставлява човѣкъ съ стари идеи. Той е прѣгърбенъ отъ голѣмия материаленъ товаръ, който носи и казва: какво трѣбва да

правя? — Снеми частъ отъ товара си. Освободи ума, сърцето и волята си отъ излишния багажъ. Изправи всички свои погрѣшки, напусни старите идеи и започни новъ животъ. Ученикътъ на новата култура, на новото учение трѣбва всѣки денъ да се ражда. Направи ли днесъ една погрѣшка, утрѣ трѣбва да се новороди, да си създаде новъ организъмъ. Опетни ли днесъ дрехата си, утрѣ трѣбва да се облѣче въ нова, чиста дреха, свободна отъ всѣкакви грѣшки и прѣстѣпления. Носи ли постоянно старата дреха, пропита съ грѣхове и прѣстѣпления, той никога нѣма да се освободи отъ грѣха. Щомъ може да създаде дреха на прѣстѣпление, той може да създаде чиста, неопетнена дреха, съ която да се облѣче. Когато напишете нѣкому едно обидно писмо съ вашето перо, това перо е вече опетено. Прѣзъ него е минала лошата мисъль, отправена до този човѣкъ. Хвърлете това перо. Турете на писалката чисто, ново перо и съ него продължавайте да пишете по-нататъкъ.

И тъй, всички хора днесъ се нуждаятъ отъ наука за „вжтрѣшна чистота“. Всѣка погрѣшка, направена съзнателно или несъзнателно, трѣбва да се изправи. Нѣкой иска да се помоли на Бога, но прѣди всичко не вѣрва въ силата на молитвата; послѣ, не знае, какъ да се моли, и колко врѣме да се моли. Изправи се той прѣдъ лицето на Бога и не знае, какво да прави. Да се молишъ, това не подразбира нито много, нито малко врѣме.

За колко време се нахранвате? Ако сте отъ бързите хора, може да се нахраните за 10—15 минути; ако сте отъ средните — за 25 минути; ако сте отъ аристократите, ще се нахраните за 45 минути, а може и за единъ час. Безъ да е аристократъ човѣкъ, ако той яде по всички правила на храненето, единъ часъ не е много. Ако човѣкъ се храни правилно, въ време на яденето той ще мисли за начинъ, по който храната е създадена, за сѫществата, които сѫ взели участие въ приготвянето ѝ. Мисли ли така, той ще се свърже съ хората, които сѫ приготвили храната и ще може да използува тѣхната енергия. Фурнаджиата, който мѣси хлѣбъ, внася част отъ своята енергия въ него; орачът на нивата внася част отъ своята енергия въ земята; и воденичарът внася част отъ своята енергия, макаръ и отрицателна. Той е бирникъ, който не носи добро. Камъните, съ които се мели брашното, сѫщо така внасятъ част отъ своята отрицателна енергия въ брашното.

И сега, който се храни съзнателно, той ще знае начинъ, какъ да възприеме добрите енергии, внесени въ хлѣба, и какъ да се освободи отъ отрицателните енергии, останали въ него. Който не разбира този законъ, той ще приеме хлѣба съ всичките енергии въ него, добри и лоши, и ще усъща шума на воденичните камъни въ стомаха си, а послѣ въ сърцето и въ ума си. Ще срещнете този човѣкъ и ще го чувате по цѣлъ денъ да говори и да се оплаква: кой е създалъ този лошъ светъ?

Всички хора сѫ крадци и разбойници, обирайте държавата. Главата ми побѣлѣ отъ страшения! Остарѣхъ, всичко загубихъ. Никаждѣ не мога да намѣря миръ: нито вънъ, нито вътре. Отивамъ дома си, жена, дѣца, всички викатъ, само искатъ „дай-дай“ — нищо друго не чувамъ. Легна си, и тукъ нѣмамъ миръ: бѣлхи, дѣрвеници, комари — и тѣ не ми даватъ покой! Казвамъ: този човѣкъ прилича на празна воденица. Питамъ: ако поставяте този човѣкъ на мястото на Господа, ще може ли той да даде новъ планъ за създаване на светъ? Може ли той да оправи света, но не само на думи, а на дѣла? Всѣки, който критикува Бога, нека създаде новъ светъ, безъ страдания и мъчинотии.

Казвамъ: време е вече да се приложи новото учение, и всѣки да заработи върху себе си. Ако ти не можешъ да работишъ върху себе си, ако не можешъ правилно да мислишъ, ти не си човѣкъ; ако не чувствувашъ правилно, ти и животно не си; ако не знаешъ, да правишъ добро, ти и ангель не си. Щомъ не си ангель, не си човѣкъ, не си животно, не си камъкъ, тогава какво си? Ще кажешъ че си човѣкъ. Може ли да се нарича човѣкъ онази въсъчна статуя съ ръцѣ, крака, очи, носъ, уши и уста поставени на нея? Каква полза отъ това, че тази въсъчна фигура наподобява човѣкъ? Въ едно събрание, напримѣръ, седать много хора: единъ отъ тѣхъ внимателно слушатъ оратора, а други спятъ. Дойде отвѣнъ нѣкой, приближи се до единъ отъ

заспалитъ и тихо пошепва на ухото му: дъдо ви оставилъ 100,000 долари. Той веднага скача, разбира смисъла на тия думи и излиза вънъ. Значи, само тия хора могатъ да се считатъ за живи, за разумни, които въ даденъ случай сѫ будни за известни идеи. Защо? — Защото могатъ да ги разбиратъ, възприематъ и прилагатъ въ живота си.

Нѣкъй човѣкъ философствува, казва, че животът не струва нищо, че е празна работа, че нѣма смисъл да се живѣе, че по-добрѣ да умре човѣкъ, отколкото да кара такова жалко сѫществуване и т. н. Въ този моментъ на размишления идва отвѣнъ нѣкой и извиква: „Пожаръ!“ — Тѣй ли? Какъ, кѫдѣ? — И веднага философъ почва да бѣга. Питамъ: защо този философъ бѣга? Нали живогътъ нѣма смисъл? Прѣди единъ моментъ искаше да умре, а сега бѣга. Нека бѫде послѣдователъ въ своите разбиранія. Това значи да говори човѣкъ за нѣща, които нито разбира, нито е опиталъ. Когато нѣкой сиромашъ казва, че иска да умре, азъ тълкувамъ думитѣ му въ другъ смисъл: той иска сиромашията му да умре. Когато нѣкая мома иска да умре, това подразбира, че тя иска банката да й отпусне кредитъ, защото ѝ дотегнало вече да слугува по чужди кѫщи. Тя иска да се облѣче, да се нагизди, да отиде на хорото да си поиграе малко. Дойде нѣкой при нея, и тихо ѝ пошепне: дѣдо ти умрѣлъ и ти оставилъ 200,000 лева наследство. — Тѣй ли? Скача тази мома, радва се, пѣе — животът вече при-

добива смисълъ. Какъ нѣма да се осмисли животът при 200,000 лева наследство? И ще видите тази мома, тропа ли, тропа на хорото. Казвамъ: за да се осмисли животът на човѣка, той трѣбва да се заинтересува отъ нѣщо. Тѣй както животът се развива, той не стои на едно място, но постоянно тече и се развива. Въ него се забѣлѣзва непрѣкъжнатъ процесъ на движение.

Сега става голѣмо прѣустройство на материята. Всичко прѣтърпява промѣна. Планините въ цѣлия Балкански полуостровъ, па и въ цѣла Европа, постоянно измѣнятъ своя центъръ. Цѣлиятъ континентъ се движи къмъ екватора. Слѣдъ хиляди години сълнцето ще изгрѣва на съверъ. Тогава съверъ ще бѫде сегашниятъ изтокъ, и свѣтътъ ще стане по-добъръ. Въ човѣшкия свѣтъ съверъ показва egoизма на човѣка, а въ Божествения свѣтъ съверъ означава Истината. Щомъ съверъ стане изтокъ, отъ този полюс ще потече благотворна енергия за човѣка, и той ще стане истински духовенъ. Понеже осъта на земята е наклонена на 23° , съврѣменните хора нѣматъ правилна идея за Бога. Веднъжъ тази идея не е правилна, това се отразява и върху всичките имъ възгледи и разбиранія. Тѣ казватъ, че Богъ е Любовъ, но щомъ не имъ хареса нѣщо, започватъ да казватъ, че това не е право, че свѣтътъ не е създаденъ, както трѣбва и т. н. Това показва, че хората не разбиратъ идеята за Бога, нито идеята за Любовта. Щомъ човѣкъ разсѫждава по този начинъ,

веднага неговата осъ се наклонява. Питамъ: кждъ е нормата, съ която опрѣдѣляме, кое е добро и кое зло, кое е истинно и кое не.

Всички съврѣмennи хора говорятъ за любовта и казватъ, че я разбираятъ. Прѣставете си, че нѣкой ми се обяснява въ любовь, но азъ съмъ великъ адептъ, имамъ способността да се прѣвръщамъ въ разни животни, прѣдмети и редъ други нѣща. Тъкмо ми се обяснява въ любовь, и азъ се прѣвърна въ една добрѣ изхранена кокошка. Този човѣкъ, като види кокошката, въ него веднага се явява желанието да я заколи и да си я сготви. Той казва: много добрѣ изхранена кокошка! Тъкмо за мене е тя. Тури ножа на шията ѝ, кръцне, и скоро въ тенджерата. Щомъ излѣза отъ това състояние, азъ зная вече, каква е неговата любовь. Слѣдъ това той пакъ продължава обясненията си: много те обичамъ, безъ тебе не мога да живѣя. Въ това врѣме азъ се прѣвръщамъ въ торба, пълна съ златни английски лири. Щомъ види торбата, този човѣкъ веднага я сграбчва и занася у дома си. И сега азъ пакъ провѣрявамъ неговата любовь. Човѣкъ, който истински люби, не постъпва така. Като види кокошката, той ще познае, че това е неговиятъ любимъ. Той ще хване кокошката, ще я поглади малко и ще я пусне на свобода. Като види торбата съ златото, той ще я тури настрана, защото тя е за неговия господарь. Декато човѣкъ има вжтрѣшно стѣснение, вжтрѣшно ограничение и ламтежъ къмъ всичко чуждо, той не разбира

любовъта, не намира смисъль въ живота. Започне ли да критикува свѣта, че не е направенъ, както трѣбва, отъ този човѣкъ гений не може да стане.

Съврѣмennите хора се хвалятъ съ своята религия и наука, съ своите изкуства и занаяти. Вѣрно е, че човѣчество е постигнало много нѣщо, но трѣбва да се направи крачка напрѣдъ. Задачата на религията е да възпитава хората, да ги научи правилно да мислятъ и чувствува, тѣй както логиката учи хората на правилно мислене. Съврѣмennата наука, напримѣръ, съпоставя известни факти, но въ това съпоставяне нѣма пълно единство. Ученитѣ изучаватъ живота на микробите, търсятъ начини да имъ противодѣйствуватъ; тѣ изучаватъ състава на храните и тѣхното употребление въ живота; изучаватъ и редъ още въпроси, но тѣ не могатъ да намѣрятъ единъ съответенъ методъ, съ който да покажатъ на хората, какъ трѣбва да се живѣе. Обаче, сѫществува една положителна, абсолютна наука, отъ никого независима, която разкрива всички факти и явления въ тѣхния дѣлбокъ смисъль и въ тѣхната сѫщина. Това е Божествената наука, до която може да се добере всѣки човѣкъ, който е въ правилна връзка съ Бога.

Божествениятъ свѣтъ е пъленъ съ възвиши, любещи, крайно дѣятелни сѫщества. Що е умора, скрѣбъ, отчаяние, тѣ не познаватъ. Когато човѣкъ е въ връзка съ този възвишенъ свѣтъ, той напълно може да раз-

чита на тъхната помощ. Ако се намирашъ прѣдъ нѣкоя дълбока рѣка, безъ мостъ, и не знаешъ, какъ да минешъ, едно отъ тия разумни сѫщества ще ти нашепне: на разстояние единъ километръ оттукъ, рѣката се стѣснява. Иди тамъ и ще прѣминешъ. Другъ путь изпаднешъ въ нѣкое непознато село, не знаешъ дѣ да прѣнощувашъ. Дойде нѣкое сѫщество отъ невидимия свѣтъ и ти напушва: на края на това село живѣе една бѣдна вдовица съ нѣколко дѣца; иди тамъ, тя ще те приеме. Както виждате, тѣзи сѫщества ви изпращатъ при бѣдни, а не при богати хора. Защо? — Богатитѣ хора нѣматъ врѣме да се занимаватъ съ услуги къмъ този-онзи. Тѣ сѫ заети съ разходки, съ обличания за разни приеми, съ приготвления за балове, концерти и т. н.

Що е богатството? Що е сиромашията?

— Нито богатството, нито сиромашията могатъ да опрѣдѣлятъ мѣстото на човѣка въ свѣта. Защо? — Защото има външно богатство, има и вътрѣшно богатство; има външна сиромашия, има и вътрѣшна сиромашия. Остави ли се човѣкъ, отвѣнъ да го правятъ богагъ, като му даватъ разни служби, добрѣ платени, той не е на мѣстото си. Ще направятъ човѣка царь, свещеникъ, владика, министъръ, че ще го обогатятъ. Царътъ трѣба да се роди такъвъ; свещеникътъ трѣба да се роди такъвъ; художникътъ, музикантътъ трѣба да се родятъ такива. Остане ли човѣкъ, отвѣнъ да му налагатъ разни положе-

ния, или въ какво да вѣрва и въ какво не, свършена е неговата работа. Човѣкъ трѣба да се роди съ опрѣдѣлено, положително вѣрую въ себе си, което никой да не е въ състояние да разклати. Всѣко вѣрую е съмѣ въ човѣшката душа, което никой отвѣнъ не може да посади. Той може само да му създаде условия да се развива: да го полива, докато израсне и послѣ да го култивира. Съмѣто носи въ себе си силата за своето бѫдеще развитие.

Питамъ: трѣба ли да се сърдите на човѣка, че се е родиль съ извѣстенъ стремежъ? Помните слѣдното: никога човѣкъ не се ражда съ стремежъ къмъ нѣщо лошо. Той се ражда съ добри стремежи, но може доброволно, или несъзнателно да изопачи своитѣ добри стремежи. Запримѣръ, всѣки човѣкъ се ражда съ стремежъ да яде, да се храни. Този стремежъ е естественъ законъ въ природата. Обаче, човѣкъ, съзнателно или несъзнателно, може да видоизмѣни този законъ, и започва да туря въ стомаха си храна повече или по-малко, откликото е прѣвидено. И двата метода, обаче сѫ врѣдни. И двата метода не сѫществуватъ въ природата. Всѣки трѣба да яде толкова, колкото да задоволи стомаха си. Стомахътъ има свое разбиране, своя хигиена, своя химия. По отношение качеството, количеството и състава на храната, стомахътъ разбира повече и отъ съвременните химици. Дадете ли му нѣкоя несъответства за него храна, той я изхвѣрля навънъ и казва: дайте ми хубава храна! Давате му друга, и нея изхвѣр-

ля, докато най-послѣ обяви стачка на господаря си и казва: или ще живѣшъ, както Богъ иска, или повече нѣма да ти работи! Прѣстане ли стомахътъ да работи, това съдружие пропада, ликвидира съ смѣтките си, и тази фирма изчезва отъ театера на търговията. Стомахътъ отива да работи при другъ господарь, който знае начинъ, методи за правилно хранене.

Казвамъ: който иска да живѣе правилно, нека проучава и прилага новите методи. Ние не рушимъ, но градимъ. Ние не се занимаваме съ старото, но съ новото. Старите хора нека си живѣятъ, нека умиратъ, нека се погребватъ едни други. Ние нѣмаме врѣме да погребваме. Христосъ казва: „Оставете мъртвите да погребватъ своите мъртви“. Този направилъ нѣкакво зло, онзи направилъ нѣкаква погрѣшка — това не ни интересува; този падналъ нѣкѫдъ и се окалялъ — и това не ни интересува. Нѣма защо да ми разправята за неговото оцапване. Като дойде при мене този човѣкъ, ще го хвана за дрехата, ще го потопя въ бистрата, чиста вода и ще му кажа: потанцува малко въ тази вода, докато се изчишишъ. Слѣдъ 10-15 минути го изваждамъ, виждамъ го чистъ, освѣженъ като другитъ. Такъвъ е резултатътъ на доброто. Доброто има сила да чисти. Вложете доброто въ свѣта, и злото, само по себе си, ще си отиде. Възъ основа на този законъ, постъ въ ума си една Божествена мисъль и я остави да работи. Тази мисъль има динамическа сила.

Тя ще израсте, ще се развие и ще те очисти. Ти не се беспокой за резултатите. Едно чувство, колкото и да е микроскопическо, не го прѣзирай. Постъ го въ сърцето си и го остави да израсте. То ще се развие и ще даде своя плодъ. Безпокойствията, смущенията на хората показватъ, че тѣ не разбиратъ Божия законъ. Една кибритена клечка може да спаси положението зимно врѣме, макаръ че прѣзъ лѣтото си гледаль на нея съ прѣзрѣніе. Зимно врѣме тази клечка може да извѣрши това, което и голѣмите дървета не могатъ да извѣршатъ. Важността на кибритена клечка се дължи на онзи елементъ, който е на главичката ѝ. Безъ него тя нищо не би представлявала. Важно е връхчето на клечката. Всѣка Божествена мисъль, която влиза въ ума на човѣка, на връхчето си съдържа единъ мекъ елементъ, който произвежда добри резултати.

Въ съвременното общество има единъ механически начинъ на работа. Всѣки уповарява на други, които да работятъ вмѣсто него. Синътъ очаква отъ майка си и баща си; тѣ пъкъ очакватъ отъ обществото, отъ държавата; тя пъкъ очаква отъ гражданитъ си, и по този начинъ свѣтътъ не може да се поправи. Обществото е създадено отъ хора. Ако едно общество е благородно, това подразбира, че и хората, които го съставляватъ, сѫ добри и благородни. Ако обществото не е добро, това подразбира, че и единиците, които влизатъ въ него, не сѫ добри. Само по себе си обще-

ство не съществува. То е колективен резултат от дейността на много индивиди. Някой казва: какво мога да направя аз самичъкъ? — Ти не се беспокой за това. Един човекъ може да създаде цяло общество. Кой създаде цялото човечество? — Адамъ. Какво човечество създаде Адамъ? — Той създаде хора, подобни на себе си. Това може да излезе от първия Адамъ. Сега въ свѣта иде вторият Адамъ, който ще създаде новото човечество.

Сегашните хора вървят по пътя на стария Адамъ. Той казва: и тебе обичамъ, но себе си — повече; и за тебе мисля, но за себе си — повече; и тебе искамъ да нагости, но първо себе си ще нахраня; искамъ и ти да бдешъ ученъ човекъ, но азъ — по-ученъ; искамъ и ти да бдешъ силенъ, но азъ — чосиленъ. Тази философия проповедваше стария, Адамъ. Той искаше навсъкждъ и въ всичко пръвъ да бдже, но последенъ остана. Дойде нѣкой при мене и ми казва: азъ вървамъ въ Бога, разговарямъ съ Него, виждамъ, какво става въ другия свѣтъ. Не е въпросъ за критика, но казвамъ: онзи човекъ, който върва въ Бога и се разговаря съ Него, който знае, какво става въ другия свѣтъ, е даровитъ, способенъ човекъ. Той знае да свири, да пѣе, знае много науки, разбира живота, разговаря съ природата, знае нейния езикъ и т. н. Изваждамъ цигулката си и казвамъ на този човекъ: посвири малко да те чуя, какъ свиришъ. — Азъ не зная да свири. Отваряме

една математическа книга и му казвамъ: объясни ми тази формула. — Азъ не съмъ училъ математика. Ами това цвѣте можешъ ли да нарисувашъ? — И рисуване не съмъ училъ. Гледамъ този човекъ и се чудя на думите му: съ Бога се разговарялъ, при ангелите ходилъ, всичко видѣлъ и знае, а не може да свири, да рисува, не разбира отъ математика и т. н. Неговорете нѣща, които не разбирате.

Който се хвали съ нѣща, които никога не е видѣлъ и чулъ, той се намира въ положението на онзи шопъ отъ софийските села, който единъ пазаренъ денъ дошълъ въ София и могълъ да разгледа само „битъ пазаръ“, но като се върналъ въ селото си, започналъ да разправя, че билъ въ София, всичко чулъ и видѣлъ, и много нѣща разбралъ. — Какво видѣ въ София? — запитвали го съселянитѣ му. — Какво ли не видѣхъ? — Стари дрехи, стари обуща, хора съ дълги бради, всички викатъ, крѣщатъ, все евтино продаватъ. — Това не е София. Да видите една малка част отъ цялото, това не е наука, това не е никаква вѣра. Истинската вѣра се прѣвръща въ положителна наука. Човекъ трѣбва да знае не само едно изкуство, но най-малко десетъ изкуства. Светията трѣбва да знае всичко: и да свири, и да пѣе, и да рисува, и да гради, и да тъче, и да готви; той трѣбва да знае, дѣ има хубава вода, дѣ има високи панини, дѣ има най-хубави мѣста въ природата. Знае ли човекъ всичко това, той има правилни отношения съ Първичната Причина.

Нѣма по-красиво нѣщо отъ това, да влѣдѣ човѣкъ нѣкакво изкуство въ съвѣршенство! Приятно е да слушате единъ пѣвецъ съ добрѣ разработенъ гласъ. Приятно е да слушате единъ великъ музикантъ. Когато слушате нѣкой идеенъ пѣвецъ или музикантъ, гласъ ти му вибрира приятно, дълбоко чувство се излива чрѣзъ тоноветѣ, чрѣзъ гласа му. Мнозина отиват да слѣдватъ по музика или пѣние въ Италия, Франция и другадѣ. Добрѣ е да имашъ за учителъ нѣкой великъ талантъ, но важно е и това, което криешъ въ себе си. Ако поставите единъ немузикаленъ човѣкъ въ музикално общество, и той ще започне да се развива музикално. Ще ви приведа единъ подобенъ примѣръ. Имало нѣкаждѣ въ Европа единъ господинъ, необикновено музикаленъ, съ тѣнко разбиране на музиката и съ силно желание да пѣе, но голѣмото му нещастие се заключавало въ това, че ларинксъ му билъ поврѣденъ, не могълъ да пѣе. Тогава той срѣща една красива мома, която нѣмала музикални дарби, не могла да пѣе, но имала здравъ ларинксъ. Той правилъ слѣдния опитъ: тя излизала на сцената, а той седѣлъ задъ нея и сильно съсрѣдоточвалъ мисълъ си къмъ момата, да пѣе. И дѣйствително, тя пѣла отлично. Обаче, единъ младъ момъкъ се влюбилъ въ нея заради пѣнието ѝ, като мислилъ, че тя самата пѣе тѣй хубаво. Младиятъ момъкъ, отъ ревностъ къмъ диригента, който я направлявалъ, грѣмва единъ денъ срѣщу него и го убива. Отъ този моментъ момата изгубва спо-

собността си да пѣе. Тя сама не могла да си обясни, какво търси на сцената безъ гласъ, безъ дарби къмъ пѣние.

Слѣдователно, много отъ дарбите на съвѣрменните хора се дължатъ на такива стражнични влияния отъ природата. Докато сж въ врѣзка съ нея, тѣ проявяватъ своите дарби, сили и способности. Скажатъ ли врѣзката съ нея, тѣ изгубватъ своите дарби и способности. Този законъ се спазва и въ отношенията ни съ Първичната Причине. Докато Божествената мисъл е насочена къмъ насъ, ние всичко можемъ да направимъ. Нарушимъ ли нѣкаквъ Божественъ законъ, тази врѣзка се прѣкъсва, и ние ставаме обикновени хора. Въ Бога сж всички дарби, всички възможности, необходими за подигането на ангела, на светицата, на човѣка или на всички по-малки отъ него сѫщества. У Бога има желание, всички сѫщества да се ползватъ отъ Неговите блага. Всичко, което сѫществува въ Него, Той иска да се реализира и навънъ. Отъ това гледище Богъ иска отъ хората да развиватъ своите дарби и способности.

Казватъ: да бѫдемъ добри! — Въ какво седи добротата на човѣка? Прѣди всичко човѣкъ трѣба да бѫде красивъ, да ти е приятно да го гледашъ. Като погледнешъ очите му, да виждашъ дълбочинавъ тѣхъ — цѣлото небе, съ всичките звѣзи да се оглежда тамъ. Като погледнешъ устата му, да прѣдвкусвашъ разумното слово, което излиза отъ нея. Като погледнешъ ухото му, да те прѣнася

въ свѣтъ на музика и хармония, да виждашъ въ него човѣка на възвищена мѫдростъ и знание. Това ухо трѣба да схваща и най-тихѣ нашепвания и да ги разбира. Красиви-
ятъ човѣкъ трѣба да има още силна и въз-
питана воля. Едноврѣменно той ще се про-
явява и като силенъ, и като слабъ човѣкъ; и
като уменъ, и като глупавъ. Съ умния ще се
постави като уменъ; съ глупавия — като глу-
павъ, но безъ да го разбере глупавиятъ. Ум-
ниятъ човѣкъ има свойството да прави глу-
павия уменъ; глупавиятъ пъкъ може да направи
обикновения човѣкъ, съ обикновени дар-
би, глупавъ.

Ще ви приведа единъ примѣръ отъ ста-
рия бѣлгарски животъ, да видите, какъ глу-
павиятъ прави другите хора глупави. Единъ
старъ бѣлгарски попъ, като чель Евангелието,
намѣрилъ страницата, въ която се говорѣло
за св. Богородица, и понеже трѣбало да че-
те въ църквата нѣщо за св. Богородица, за
да не изгуби страницата, турилъ на това мѣ-
сто, като бѣлѣгъ единъ празъ. Прѣди да трѣ-
гне на църква, попадията вижда праза въ
Евангелието и си казва: навѣрно дѣдо попъ
обича много празъ. Чакай тогава да му туря
още нѣколко праза, че да има, когато му по-
трѣватъ. Туря тя на десетина мѣста въ кни-
гата по едно парченце празъ и излиза отъ
стаята му. Дѣдо попъ трѣгва за църква, взи-
ма книгата и влиза въ олтаря. Излиза прѣдъ
паството си. Отваря книгата, но за негово
очудване, той вижда, че нѣкой турилъ празъ

на десетина мѣста изъ книгата. На кое мѣ-
сто бѣше писаното за св. Богородица — не
знае. Объркалъ се дѣдо попъ въ своята служ-
ба. Питамъ: кои отъ правилата на съврѣмен-
нитѣ хора не приличатъ на праза, който си е
поставилъ този старъ попъ?

И тъй, всички хора днесъ се нуждаятъ
отъ положително знание, безъ никакви прѣ-
дубъждения и прѣдразсѫдъци. Всички хора
се нуждаятъ отъ знание, което почива на
съврѣшената Любовъ, на съврѣшената Мѫ-
дростъ и на съврѣшената Истина. Само това
знание може да създаде най-красиви и най-
велики мисли, чувства и дѣйствия.

Бесѣда отъ Учителя,
държана на 27 августъ, 1929 г. — Изгрѣвъ.

АБСОЛЮТНА ЧИСТОТА.

Думата „чистота“ е понятие на всички хора. Тя има външен и вътрешен смисъл. Казваме: външна и вътрешна чистота. Външната чистота всички я разбира и вижда. Когато се говори за външна чистота на къща, подразбираме да биде тя измазана, отвън и отвътре, подовет на стапът изметени и измити, прахът навсякждъ изчистен. Когато се говори за външна чистота на някоя дреха, подразбираме: ако дрехата е бъла, да биде добре изпрана; ако дрехата е черна, да няма никакви петна по нея. Когато се говори за чистота на маслото, то тръбва да биде пръсно, бистро и безъ всякаква миризма. Значи, всъко нящо е чисто дотогава, докато въ него няма вънкнати или примесени никакви странични елементи. Това показва, че въ природата съществуват извъстни елементи, които произвеждат нечистота.

Що е нечистота? — Нечистотата е контрастъ на чистотата. Докато човекъ живее, докато е здравъ, той се отличава съ чистота. Започне ли елементът на нечистотата да влиза въ живота, смъртъта веднага прави крачка напредъ; колкото повече се увеличава нечистотата, толкова повече смъртъта навлиза въ живота. Смъртъта и нечистотата се намират въ

прави отношения. Значи, нечистотата е свързана съ смъртъта. Щомъ се знае това, първото правило въ живота е да пръчиши човекъ своята мисъл. Пръчили ли мисълта си, той ще има ясна и чиста представа за Бога. Богъ не е някаква форма вънъ отъ насъ. Той е източникъ на живота. Какво по-хубаво имаме отъ живота? Всички потици, всякаква радост у насъ се пръдизвикват отъ това вътрешно чувство, че съществуваме, че живеемъ.Станешъ сутринь бодъръ, здравъ, погледнешъ къмъ изгръващето слънце, зарадвашъ се, че имашъ някаква малка идея за работа пръзъ деня. Това е резултат на първият издънки отъ дървото на живота. Някой казва: животъ е тежъкъ, отъ ранна сутринь тръбва да мислимъ за храна, какво ще ядемъ, колко ще спечелимъ и т. н. Казвамъ: въпростът за храната е елементъ на физическия, на материалния животъ. Физическата храна не е необходимъ елементъ за духовния животъ на човека. Да биде човекъ духовенъ, това не подразбира, че той тръбва да яде много, нито пъкъ яденето да биде много вкусно сгответо. Приправките, които се прибавятъ къмъ яденето, съ странични елементи. Ако всички разумни същества се събератъ на едно място, каква храна биха имъ дали? — Различна. Защо? — Защото всъко същество възприема такава храна, която е необходима за неговото развитие. Обаче, между всички същества, между всички организми на Земята, има нящо общо въ храненето. Напримеръ, дойдемъ

ли до водата, всички живи същества, безъ разлика, я употребяват. Първоначално живитъ същества съз приемали храната си отъ въздуха, послѣ отъ водата и най-послѣ отъ твърдата материя. Така е било и съ човѣка. Нѣкога човѣкъ се е хранилъ и съ свѣтлина. Съвременниятъ човѣкъ е забравилъ изкуството да се храни съ свѣтлина; само очите му съз запазили тази наука и до днесъ. Ако очите на човѣка дълго врѣме не се хранятъ съ свѣтлина, тѣ ще се атрофиратъ.

Слѣдователно, първата задача на човѣка е да си състави ясна представа за Бога. Говори ли се за Него, трѣбва да включвате въ съзнанието Му всички същества, отъ най-малките до най-голѣмите, за които Той еднакво се грижи. Нѣма друго същество, като Бога, по-добро, по-възвишено, по-благородно, по-отзовчиво, отъ което да изтича животътъ. Животътъ на цѣлата вселена се крие въ Бога. Той нѣма равенъ на себе си. И най-голѣмиятъ грѣшникъ, и най-голѣмиятъ глупецъ, като помислятъ за Бога, нѣкаждъ дълбоко, трепва нѣщо въ тѣхъ. Ако човѣкъ не разбере същината на това трепване, той ще мине и замине прѣзъ живота, безъ да схване, какво представлява Великото Начало. Той ще каже: трепна нѣщо въ мене, като че мечка видѣхъ. Да, приятното е човѣкъ да види мечка, но понеже трепването е силно, той се плаши и загубва и ума, и дума. Често и най-голѣмиятъ герой се уплашва отъ погледа на красивата мома. Този герой

казва: видѣхъ една красива мома, но сърцето ми трепна. Защо е трепнало сърцето ми? — По единствената причина, че този юнакъ не може да носи благото, което му се дава. Всѣко благо съдържа въ себе си една опасностъ.

Мнозина казватъ: какво нѣщо е страхътъ? — Страхътъ показва границата, мястото, дѣто човѣкъ се е отдѣлилъ отъ Бога. Обаче, дойде ли човѣкъ до правата, чистата мисъль, страхътъ се прѣвръща въ разумна сила. Който разумно мисли, той отъ нищо не се страхува. Ето защо, докато не си съставите ясно понятие за Бога, вие не можете да се облагородите, не можете да постигнете истинско знание. Ако не придобиете тази опредѣлена идея, всичко, каквото постигнете, въ скоро врѣме ще го изгубите. Напримѣръ, до известно врѣме вие може да прогресирате: ученъ човѣкъ ще станете, изкуства ще научите, богатство ще придобиете, сила ще развиете и т. н. Започнете ли да оstarявате, вие ще губите постепенно по нѣщо отъ себе си: днесъ ще изгубите знанието си, утрѣ — изкуствата си, на третия денъ — богатството си, на четвъртия денъ — силата си. Въ края на краищата вие ще се намѣрите въ положението на човѣкъ, изгубилъ всички свои възвишени идеи, безъ всѣкакво вдъхновение за работа, и ще кажете: само една идея ми остана. — Коя е тази идея? — Че бѣхъ богатъ човѣкъ, а сега съмъ послѣденъ сиромахъ. Какво представлява човѣкъ съ такава една идея?

Сега нѣкой ще каже: щомъ човѣкъ изгуби всичко, тогава той не трѣбва да мисли, да чувствува, да дѣйствува. Казвамъ: ако мислите и чувствата на човѣка сѫ неправилни, тѣ създаватъ тревоги, беспокойства, отъ които той останява преждеврѣменно. Ние говоримъ за трезвите мисли, за чистите и благородни чувства, които свързватъ човѣка съ Бога и даватъ просторъ и полетъ на неговата дѣйност. Напримѣръ, тревожни сѫ мислите, когато се смущаваме, какъ ще прѣкараме живота си, дали ще бѫдемъ здрави, ще имаме ли достатъчно срѣдства и т. н. Питамъ: когато царскиятъ синъ постъпва въ училище, трѣбва ли той да мисли, кой ще го подържа, колко пари ще му се изпращатъ, кой ще му прислужва и т. н.? — Той не трѣбва да мисли по тия въпроси. Веднѣжъ изпратенъ на училище, отъ него се иска само да учи, а за всичко останало, башата поемъ грижата. Ако синътъ е мързеливъ и не учи, той ще понесе послѣдствията на своя мързелъ: голѣми нещастия ще се струпватъ върху главата му.

Казвамъ: вие сте такива царски синове, пратени на земята да учите. Благодарете на Бога за всичко, което имате: свѣтлина, въздухъ, вода и хлѣбъ. Какво ви трѣбва още? — Да учите! Единъ день, като се върнете отъ тази голѣма екскурзия на земята, вашиятъ Баща ще ви запита: какво научихте досега? Така ще ви питатъ и вашиятъ познати, като се научатъ, че сте били на седемтѣ рил-

ски езера. Ще кажете, че сте ходили на върха Дамка, на Харамията; ще кажете, че сте видѣли седемтѣ езера. Това, обаче, не е всичко, което сте могли да видите и да научите. Всички върхове, всички тия езера сѫ символи. Важно е, какво прочетохте отъ книгата на природата. Колко листа научихте и какво разбрахте отъ тѣхъ? Какво отъ това, че сте се качили на единъ високъ връхъ? Защо се качвате? Да гледате отдалечъ, кой ще мине или какво носи — този ли е смисълътъ на изкачването по високите върхове? Ще кажете, че на в. Харамия се качвали разбойници, да причакватъ богати пѣтници, които обирали. Дѣлбокъ смисълъ иматъ екскурзии, а специално изкачването по високите върхове!

И тъй, като се говори за обиране на богатите хора, трѣбва да се знае, какво представляватъ тѣ. Богатите хора сѫ богатите идеи въ свѣтата. Доброто е богатиятъ човѣкъ, когото трѣбва да оберемъ. Злото пъкъ е бѣдниятъ човѣкъ, когото трѣбва да оставимъ да мине и замине. Какво ще вземемъ отъ бѣдния? Писанието казва: „Не се противи на злото!“ Защо? — Защото злото е бѣденъ човѣкъ, за когото ще трѣбва да плащаши. Това изречение отъ Писанието е една важна економическа формула. Значи, на злото, на бѣдниятъ човѣкъ ще сторишъ пѣтъ да мине. Не постъплиши ли така, спрешъ ли го въ пѣтя му, то ще проси отъ тебе пари, дрехи, обуща, и ти трѣбва да му давашъ всичко, каквото иска. Злото е бѣденъ човѣкъ, който разчита на

милостъта на другите хора. Който влиза въ Божественото училище да учи, той тръбва да се освободи отъ просията.

Казвамъ: искате ли да разберете Бога, тръбва да бждете чисти. Казано е: „Само чистите по сърце ще видятъ Бога“. Страдания, мъчнотии, нещастия ще дойдатъ. Вие сте въ морето, а въ него ставатъ големи бури. Тия бури ще се прѣдаватъ и на кораба; тѣ ще го клатятъ ту на една, ту на друга страна, но въ него тръбва да цари вътрешна хармония, вътрешенъ миръ. Влѣзатъ ли морскиятъ вълни прѣзъ най-малката дупчица въ кораба, той е изложенъ вече на разрушение и загинаване. По сѫщия начинъ влизватъ и отрицателните, нечистите мисли, отъ които тръбва да се пазите. Ами вие като пѫтувате изъ природата не цапате ли? Колко слуги тръбва да работятъ слѣдъ вашето заминаване, докато прѣмахнатъ нечистотите ви! Нѣкои хора се мислятъ за чисти, за свети, но оставятъ нечистотите си: тукъ ядатъ, тамъ ядатъ, навсѣкѫдѣ боклуци оставятъ. Докато носите нечистотите си съ васъ, вие още не сте нито свети, нито чисти хора. Ако пазите чистота въ физическия свѣтъ, чисти ще бждете и въ умствения, и въ духовния свѣтъ. Ще ми разправя нѣкой, че вѣрва въ Бога, че има високъ идеалъ, а при това не спазва и най-елементарната чистота въ физическия свѣтъ. Не, отъ всѣкого се изисква чистота въ всѣко отношение: чистота физическа, чистота умствена и чистота духовна.

Казвате: всичко зависи отъ насъ. — Отъ васъ зависи да пазите абсолютна чистота въ цѣлия ви животъ. Самиятъ животъ, обаче, зависи отъ Бога. Искате ли да бждете здрави и весели, нека всѣко ваше чувство, всѣка ваша мисъль и всѣко ваше дѣйствие да бждатъ проникнати отъ идеята за чистотата. Само по този начинъ вие ще имате Божието благословение. Сега, каквото Господъ ви изпрати, вие го разваляте, но съ това се излагате на явна смърть. Врѣме е човѣкъ да се отрече отъ своето дребнаво честолюбие. Какво отъ това, че нѣкой казалъ нѣщо лошо за васъ, или че ви оплюялъ? Не се интересувайте отъ отрицателните нѣща. Не ги внасяйте въ ума си! Нека всички хора те почитатъ, но работи, докажи, че си човѣкъ съ достоинство, съ честолюбие. Работи десетъ години непрѣкъжнато, да развиешъ сила и мошъ въ себе си, за да докажешъ на хората, че си човѣкъ. Влѣзъ въ нѣкое село, вдигни единъ големъ камъкъ, тежъкъ цѣлъ тонъ, че да очудишъ всички селяни. Като видятъ, че проявявашъ такава сила, тѣ сами ще кажатъ: не закачайте този човѣкъ. Съ него шега не бива. Силенъ човѣкъ е той! А ти влѣзешъ въ нѣкое село, и най-малкото камъче не можешъ да дигнешъ, самъ се нуждаешъ отъ най-малки услуги, а отгорѣ на това ще искашъ хората да те почитатъ. И слѣдъ всичко това ще разправяшъ, че съ Господа разговаряшъ. Онзи, който се разговаря съ Господа, той е силенъ човѣкъ, планини може да прѣнася отъ едно място на друго. Не можешъ ли планини да

прѣнасяшъ, не се заблуждавай. Всѣки другъ може да ти е говорилъ, но не и Господъ. Когато Господъ проговори на Мойсея, той дигна тоягата си, удари канарата, и вода отъ нея протече. Господъ проговори на Мойсея, и манна падна отъ небето. Господъ проговори на Мойсея, и той води еврейския народъ цѣли 40 години прѣзъ пустинята. Този човѣкъ пѣхъ себе си не може да прѣхрани, а разправя, че Господъ му проговорилъ.

Питамъ: какъ ще познаете, кога Господъ говори? Отъ книгите ли ще научите това? — Не. Всѣки човѣкъ има своя специфична вж-твърдъщна опитност, чрѣзъ която е дошълъ до познание на Божия гласъ въ себе си. Много сѫ начинитѣ, по които природата може да се разбере, но единъ е пѣхътъ, по който може да се влѣзе въ свѣта на Истината. Истината е най-чистиятъ свѣтъ, въ който Любовъта се проявява. Истината е най-чистиятъ образъ на Любовъта. Тя е Вѣчниятъ Животъ. Значи, Истината е най-чистиятъ образъ на Любовъта. Що е Любовъта? — Най-чистото съдѣржание на този образъ. Истината е висшето проявление на Любовъта. Най-голѣмата свобода се придобива чрѣзъ Истината. Най-голѣмата свѣтлина се придобива чрѣзъ Любовъта. Въ окултенъ смисъль Любовъта се замѣства съ Правдата. Ако искате топлина, горещина, търсете Правдата. Дойде ли Правдата въ свѣтъ, тя нагорещява. Правдата е най-голѣмата горещина на Любовъта, а Любовъта е сжината на живота. Дойде ли до живота, ще знаете, че по-

високо нѣщо отъ живота нѣма. Слѣдователно, Любовъта, Мждростъта, Истината, Правдата сѫ области, свѣтове, чрѣзъ които животътъ се проявява.

Засега, подъ думата „животъ“ се разбира онова съзнание на човѣка, въ което се крие постояненъ, непрѣкъснатъ стремежъ къмъ постижения. Кажемъ ли, че живѣемъ, ние разбираме единъ постояненъ стремежъ къмъ нѣщо, което искаме да постигнемъ. Щомъ се роди дѣтето, веднага въ него се пробужда съзнанието, и то започва да желае, да иска нѣщо отъ обективния свѣтъ. Дойдемъ ли до чувствения свѣтъ, и тамъ търсимъ извѣстенъ обектъ. Дойдемъ ли до умствения свѣтъ, искаме да учимъ — и тамъ търсимъ нѣкаквъ обектъ. И въ духовния, и въ Божествения свѣтъ има животъ. Значи, животътъ се проявява въ всички области, въ всички свѣтове, но въ различни форми. Едно е важно: въ каквато форма и да се проявява животътъ, безъ чистота той не може да функционира.

Питамъ: какъ може да се подържа тази чистота? — Чрѣзъ служене на Бога. Когато се говори за служене, подразбирамъ, че човѣкъ може да служи само на Бога, само на Любовъта. Казваме: „Богъ е Любовъ“. Значи, може да се служи само на Любовъта. Що се отнася до живота, ние казваме: и роби можемъ да станемъ, само живота да придобиемъ. Слѣдователно, три нѣща сѫ важни въ живота на човѣка: на Бога ще служишъ, себе

си ще почиташъ, близния си ще обичашъ. Да обичашъ близния си, значи да се разтоваряшъ отъ непотрѣбния товаръ, който ношишъ на гърба си. Да почиташъ себе си, значи да сквашашъ смисъла на живота. Почита се само красивиятъ, умниятъ, добриятъ човѣкъ. Това нѣщо човѣкъ вижда първо въ себе си, а послѣ въ другитѣ. Ако виждате доброто, интелигентността, разумността въ себе си, ще ги виждате и въ другите хора. Това значи: туй, което виждате въ себе си, се отразява и въ останалите. Ти уважавашъ хората за съзнанието, което имашъ въ себе си; ти обичашъ хората за хубавото, възвишено то, благородното, което виждашъ въ себе си. Виждашъ ли го и у тѣхъ, ти ги обичашъ вече. Защо башата обича сина си? — За почитъта, която има къмъ себе си. Тази почитъ се прѣвръща въ любовъ къмъ сина. Какво нѣщо е обичъ? — Да виждашъ себе си въ другите. Що е почитъ? — Да съзнавашъ достоинството си, като човѣкъ. Що е служене на Бога? — Да съзнавашъ, че всичко иде отъ Бога и нѣма равенъ на Него. Кажешъ ли въ себе си, че за Бога всичко е възможно, ти ще бѫдешъ гордъ на всичко. На Бога може да се служи само идейно. Подъ думата „служене“ се разбира, че всичко, което правишъ въ името на Бога, е възможно. Тогава нѣкой ще те запита: можешъ ли да ношишъ земята на гърба си? — Азъ и сега я нося. — Ами слънчевата система? — Нея отдавна нося. — Ами вселената?

ната можешъ ли да ношишъ? — Азъ съмъ господаръ на вселената.

Сега, всѣки човѣкъ съ дребни идеи, ще каже: чудно нѣщо! Какъ се осмѣляватъ хората да казватъ, че носятъ земята и слънчевата система на гърба си, или че сѫ господари на вселената? Възможно ли е това? Да кажешъ, че си господаръ на вселената, това подразбира да си я пропжтувашъ отъ единия край до другия. За разумния човѣкъ разстоянието отъ главата до краката му прѣставлява цѣлата вселена. Слѣдователно, когато той казва, че е господаръ на цѣлата вселена, това подразбира, че той познава своето тѣло отъ главата до краката. Значи, той нося вселената въ себе си. И колкото врѣме му е нужно да простира ръците си отъ главата до краката, сѫщо толкова врѣме ще му е нужно да пропжтува вселената отъ единия край до другия. Достатъчно е само да мръдне рѣката си, и той моментално ще измине вселената отъ единия край до другия. Нѣщата сѫ далечни само тогава, когато сѫ отдѣлени отъ общия организъмъ. Щомъ всички сѫ заедно въ организма, тѣ сѫ близо. Подъ думата „близостъ“ се разбира организиране на всички разумни сѫщества въ едно цѣло. Неорганизирането е отдалечаване. Когато казвате, че нѣкой ви е обидилъ, или ви е напакостили съ нѣщо, тогава, или това сѫщество, което ви е обидило, е вънъ отъ общия организъмъ, а вие сте вътрѣ въ него, или и двамата сте вънъ отъ този организъмъ. Щомъ и двамате сте въ общия

организъмъ, между въсъ не може да съществува никакво противоречие. Може ли да има нѣкакво противоречие между пръстите на рѫцѣтѣ? Какво отъ това, че едни пръсти сѫ на лѣвата, а други — на дѣсната рѣка? Дали едни пръсти сѫ на лѣвата, а други — на дѣсната рѣка, това е безразлично; тѣ могатъ взаимно да си помагатъ.

Казвамъ: много отъ съвременнитѣ хора сѫ дошли до една областъ на живота и тамъ сѫ спрѣли. Тѣ трѣбва да направятъ крачка напрѣдъ, да влѣзатъ въ областъта на новото, което иде сега въ свѣта. Ако вървите по стария путь, пакъ сѫщото ви чака: ще умрите, свещеници ще ви опѣватъ, надгробни рѣчи ще ви държатъ, че сте свѣршили три факултета, че имате голѣми заслуги къмъ отечеството. — Да, този човѣкъ има заслуги къмъ отечеството, но къмъ Бога нѣма. Че, наистина, нѣма заслуги къмъ Бога, ние виждаме отъ това, че умрѣлъ. Казано е въ Писанието: „Това е Животъ Вѣченъ, да позная Тебе Единаго Истинаго Бога.“ Къмъ този стихъ азъ прибавямъ: това е животъ вѣченъ, да позная Бога и да му служа. Има опасностъ, да не би хората, въ своето служене, да изпаднатъ въ друга крайностъ, да се отекчатъ и да напуснатъ работата си. Наистина, много причини има, които могатъ да ги доведатъ до това положение. Обаче, имать ли хората правилни разбирания за живота, нищо не може да ги изведи отъ тѣхния путь; нищо не може да наруши тѣхното разновѣсие.

Ще взема единъ примѣръ отъ селския животъ, понеже той е по-близо до природата, и ще обясня, защо понѣкога хората излизатъ отъ релсите на своя животъ. Единъ младъ селянинъ, много работливъ, става всѣка сутринь рано, прѣди изгрѣвъ на слънцето, впрѣга воловетъ си, отива на нивата да оре. Гледашъ, колата му добрѣ стъкмена, воловетъ му — загладени, грижливо причесани. Той самъ — весель, засмѣнъ, тихо си напѣва нѣщо, къмъ живота се стреми. Цѣлъ день до късна вечеръ работи и не се уморява, доволенъ е. Връща се дома си, пакъ весель и засмѣнъ, разпрѣга воловетъ, дава имъ храна, прибира колата си и съ радостъ очаква другия день, наново работата си да продължи. Тѣй вървята днитѣ единъ слѣдъ другъ, незабѣлѣзано се никакъ, докато единъ денъ той срѣща една красива мома и се захласва по нея. Не му се работи вече: сутринь късно излиза и вечеръ рано се прибира. Колата си напушта, воловетъ невчесани, не се чува пѣсень, нито се вижда усмивка на устата. Ходи захласнатъ натукъ-натамъ, казва: натеглихъ се, не ми се работи вече. На мене ли падна тази сѫдба, цѣлъ животъ да робувамъ? Досега работихъ, отсега нататъкъ искамъ да си поживѣя. Облича се хубаво, тури калпака на главата си, прѣпасва новъ поясъ на кръста, забожда китка на дрехата си и хайде изъ селото: ту въ тази, ту въ онази улица, докато спре прѣдъ градината на красивата мома и, като войникъ, караули отъ единия край на другия. Послѣ спира за моментъ

прѣзъ градината, иска да види този прѣстожникъ, който се крие иѣдѣ изъ дърветата. Нетърпѣнието се изчерпва, той влиза въ градината, но градинарът е затворенъ, нѣма го тамъ. Вжтрѣ седи той и се усмихва, наблюдава, какво прави този младъ момъкъ. Какъвъ е този прѣстожникъ? Какви сѫ букайтъ му? — Интересува се момъкътъ, всичко иска да знае. Зеръ, за него той е напусналъ и нива, и волове. Този прѣстожникъ — момата — седи вжтрѣ, накичена съ вѣнче на главата си и се подсмива.

Сега вече се заражда въ момъкътъ идеята да вземе китката на момата. Защо иска да ѝ вземе китката? — Той иска да я обере и казва: досега работихъ, орахъ на нивата, но съ оране работа не става. И той започва: днесъ взема една китка отъ момата, утрѣ втора, и като вземе десетъ китки, взима и момата. Тази е първата магия, съ която момъкътъ започва. Той знае, че момата, като се кичи, влага въ китката нѣщо отъ себе си. Днесъ вземе нѣщо отъ нея, утрѣ вземе нѣщо, докато най-послѣ и момата отива да си вземе киткитъ отъ него, но тамъ остава.

Това сѫ отношения, кято сѫществуватъ въ всички прояви на живота. Това сѫ символи, които ние привеждаме на човѣшки езикъ. Момъкътъ се жени за красивата мома, но колко врѣме тѣ могатъ да бѫдатъ щастливи съ такива разбирания на живота? Година-две тѣ могатъ да бѫдатъ щастливи, но слѣдъ това щастието имъ изчезва. Защо? Защото — нито

момъкътъ, нито момата иматъ Вѣчния Животъ въ себе си. Докато жената има нѣщо Божествено въ себе си, мжжътъ може да я обича. И докато мжжътъ има нѣщо Божествено въ себе си, жената може да го обича. Изгубяты ли Божественото въ себе си, и обичъта на единия къмъ другия изчезва. Съ други думи казано: докато човѣкъ е чистъ, той може да бѫде обичанъ. Влѣзе ли въ него единъ елементъ на нечистота, и обичъта къмъ него постепенно се намалява, докато съвършено изчезне. Слѣдователно, безлюбието се явява като естествено послѣдствие на нечистотата въ живота. Когато хората не ви обичатъ, ще знаете, че причина за това сте вие сами. Кой не обича да се окаже въ единъ чистъ изворъ? Но ако ти си локва, или блато, кой ще влѣзе да се окаже въ тебе? Въ чистия изворъ всѣки иска да измие лицето, рѣцѣтъ и краката си, но въ блатото — никой.

Сега, като се разбере значението на чистотата въ най-широкъ смисъль, тя трѣбва да се постави като основа на физическия животъ. Защо? — Защото здравето на човѣка зависи отъ неговата вжтрѣшна и външна чистота. Идейна чистота се изисква отъ човѣка! Въ това отношение, като казваме, че човѣкъ не трѣбва да се занимава съ неджзитъ на хората и да ги критикува, подразбираме, че той не трѣбва да нарушава чистотата на своя животъ и да се излага на смърть. Да се занимавате съ неджзитъ на хората, това е зараза, която разрушава организма. Какво ще

спечелите отъ това? — Не само че нищо нѣма да спечелите, но всичко хубаво въ себе си ще загубите. Тогава защо трѣбва да се занимавате съ чуждитѣ грѣхове? Една турска по-говорка казва: „Остави пияния, не го дръжъ, нека падне, да се научи!“ Българинътъ полесно се напива отъ турчина. Турчинътъ, изобщо, е по-трезвъ. Като се напие той, върви, пада—става и самъ си говори: хайде, върви, Хасане! Защо си се напиль толкова, че краката не те държатъ? Пакъ падне. Ходи, Хасане! Защо пиешъ толкова? Така си говори той, и си отива дома. Като влѣзе въ дома си, започва да се извинява прѣдъ жена си, че се напиль, защото, споредъ законите на Мухамеда, не се позволява на човѣкъ да се напива. Българинътъ пѣкъ, като се напие, първо ще покаже изкуството си, че знае да бие. Понѣкога и жената е силна. Като види мѫжаси, че е пиянъ и се хвърля да я бие, тя го бѣсне, и той падне на земята. Той стане и пакъ започне да се хвърля върху нея, да я бие. Като го бѣсне три—четири лжти на земята, той казва: какво искашъ да кажешъ съ това? — Че си пиль много. — Е, човѣкъ трѣбва да си поживѣе малко. Той счита, че виното е дадено отъ Бога, и човѣкъ трѣбва да си пийне, колкото му се иска. Като се напие турчинътъ, счита, че е направилъ грѣхъ. Рано сутринята той отива да се изповѣдва прѣдъ ходжата. Казвамъ: пиянството е нечистота. Лакомията е нечистота. Одумването е

нечистота. Завистта и редъ още пороци сѫ нечистота.

Слѣдователно, отъ чисто хигиенично гледище, нечистотата трѣбва да се изхвърли на вънъ, ако искаме да бѫдемъ свободни. Ако искаме да бѫдемъ учени, въ широкъ смисълъ на думата, трѣбва да бѫдемъ чисти. Въ своите научни изслѣдвания, ученията човѣкъ прѣсява нѣщата, докато абсолютно ги прѣчисти. Като говоримъ за чистотата, това се отнася за ония хора, които сѫ усърдни въ работа върху себе си. Това се отнася за онѣзи, които иматъ силенъ стремежъ къмъ чистота. Останалите нѣма да разбератъ това, което имъ се говори, и ще кажатъ: тази работа е много мѫжна. За тѣзи, които вървятъ въ правия путь, се иска да направятъ само една крачка напрѣдъ и да влѣзатъ въ областта на чистотата. Слѣдъ това на тѣзи хора може да се говори за идеини работи. Докато човѣкъ живѣе въ нечистота, за идеини работи не може да му се говори, защото тѣ ще изгубятъ своята чистота. Има известни области, въ които царува абсолютно чистота. За тѣхъ нико може да се говори, нико може човѣшки кракъ да стъпи. Влѣзе ли човѣкъ тамъ, той всичко ще изцапа и разбърка. Тамъ не се позволява абсолютно никакво разбъркване, абсолютно никакво размѣстване на нѣщата. Тамъ нѣмате право едно камъче да бутнете. Като отидете при единъ отъ свещените извори на Вѣчния Животъ, ще гребнете съ една чаша вода и ще я изпияте до дъно. Тамъ не се

позволява капка вода да се разлъбне. Какво правите, като отивате при изворите въ физическия свѣтъ? Наливате цѣла чаша вода, изпивате 2–3 гълтки отъ нея, а останалата хвърляте. Въ Божествения свѣтъ това абсолютно не се позволява.

Когато на съврѣменните хора се говори за свети, за чисти нѣща, тѣ се смѣятъ. Тѣ не съзнаватъ, колко важни нѣща сѫ свещенитѣ работи. Съврѣмennиятъ човѣкъ става сериозенъ само при най-тежки, при най-трудни положения въ живота си. Тогава той се замисля за Бога, за онзи свѣтъ и започва да вѣрва, че има нѣщо друго, което той не разбира. Окачать ли го на виждато, дойде ли свещеникъ да му чете молитва, тогава той става много сериозенъ: гледа, мисли, дали нѣма да дойде отъ нѣкаждѣ помощъ. И ако въ този моментъ го освободятъ, той изпитва голѣма благодарностъ, че животътъ му е подаренъ. Сега вече той разбира, какво нѣщо е животътъ. Виждато, съ което бѣсятъ хората, представлява лошитѣ мисли. Врагове, неприятели на хората сѫ тѣзи, които ставатъ причина да ви турятъ на виждато. Тѣ ви даватъ днесъ лошъ свѣтъ, утръ — другъ, докато увиснете на виждато. Пазете се да не увиснете на виждато, като онзи светия, който бъль излъганъ отъ дявола. Този светия живѣлъ въ пустинята, дѣто прѣкарвалъ въ постъ и молитва и въ дѣлбоко съзерцание. Дяволътъ намислилъ да го изкуси и рѣшилъ да го направи царь. Той опитвалъ по единъ начинъ, по втори начинъ, до-

като най-послѣ успѣлъ да постигне цѣльта си. Светията, наистина, станалъ царь, но въ скоро врѣме дошълъ до положение да го бѣсятъ. Дяволътъ му казаль: разчитай на мене, азъ ще те освободя. Когато турили виждато на врата на светията, дяволътъ пакъ се явилъ и му казаль: гледай въ далечината, ще видишъ тамъ едно видение. Светията погледналъ къмъ мястото, дѣто му посочилъ дяволътъ. — Виждашъ ли нѣщо? — Виждамъ едно магаре. — Друго нѣщо не виждашъ ли? — Виждамъ още едно магаре. — Още нѣщо не виждашъ ли? — Виждамъ и трето магаре. — Носятъ ли нѣщо на гърба си? — Да, натоварени сѫ съ царвули. — Това сѫ царвулитѣ, които азъ скжасхъ, докато те туря на виждато. Който слуша съвѣтъ на дявола, вижде го очаква. Ще го турятъ на виждато, и послѣ ще го свалятъ оттамъ.

Въ живота се забѣлѣзватъ една малка присадка на лъжливи отношения. Това сѫ отношения на нечистота. За да се избегнѣ този животъ, човѣкъ трѣбва да бѫде точенъ: каквото добро намисли, каквото обѣща, трѣбва да го направи. Въ Божествения животъ, дѣто владѣе абсолютна чистота, нѣма забравяне. Тамъ всичко става точно на врѣме. Точността е качество на чистия животъ. Който не живѣе въ чистота, той замъглява хоризонта на свое то небе, както облацитѣ замъгляватъ сълнцето. И затова, често слушате нѣкои хора да казватъ: тѣжно ми е нѣщо. — Да, твоето небе е облачно. Искашъ ли да се изясни небето ти, трѣбва да се научишъ да служишъ на

Бога, да почиташъ себе си и да обичашъ ближния си. Същиятъ формули ще приложишъ по отношение себе си по слѣдния начинъ: ще служишъ на духа си, който те ръководи; ще почиташъ душата си, която съдържа всичко цѣнно въ себе си; ще обичашъ тѣлото си и всички сѫщества, които ти служатъ, заради великата идея, която живѣе въ тебе. Отнасяте ли се къмъ себе си така, вие ще имате ясна прѣстава за Бога, и тогава всичко ще биде възможно за васъ. Не служите ли на Бога, всичко около васъ ще биде мъртво. Ако вие познавате Бога, ако имате ясна прѣстава за Него, всички канари въ природата ще могатъ да се движатъ и ще бѫдатъ леки, като перца. Въ сѫщностъ тѣ сѫ тежки и страшни за този, който не служи на Бога. Достатъчно е да види той, че тия канари се движатъ, за да настрѣхнатъ коситѣ му отъ ужасъ. За този, който служи на Бога, всичко въ свѣта е живо и въ движение. Той може да направи опитъ и да се увѣри, че всичко въ природата е живо.

Ако виждаме много тѣла въ покой, това става по единствената причина, за да можемъ днесъ да проявяваме живота, т. е. за да живѣмъ ние. Единъ денъ, когато хората завършатъ своето развитие на земята, всички сѫщества, които днесъ сѫ въ покой, ще напуснатъ това състояние, и тѣ ще проявятъ животъ. Мнозина искатъ още днесъ да разбератъ, какво ще стане съ канаритѣ. Този въпросъ е лесенъ. Важно е, какво ще стане

съ васъ. Когато придобиете Вѣчния Животъ, вие пакъ ще посѣтите земята, и тогава ще видите всички промѣни, които сѫ станали съ нея. Ако съзнанието на хората е постоянно будно, тѣ ще бѫдатъ въ течение на всички промѣни, които ставатъ на земята. Сега, при това прѣкъжване на съзнанието, съврѣменнитѣ хора очакватъ всичко отъ ученитѣ, тѣ да имъ обясняватъ всички геологически промѣни, които сѫ ставали въ миналото на земята. Хубаво е и това, но врѣме е да се пробуди човѣшкото съзнание, активно да заработи неговата мисъль.

И тѣй, ние прѣпоръжваме на всички съврѣменни хора абсолютна чистота. Тази идея за много хора е непонятна още. Това зависи отъ положението, въ което тѣ днесъ се намиратъ. Слѣдъ чистотата иде светостъта. Тѣ сѫ синонимни думи. Слѣдъ светостъта иде служенето. Ако човѣкъ не е чистъ и свѣтъ, той не може да служи. И най-послѣ, слѣдъ служенето иде Любовта. Ако човѣкъ не знае да служи, той не може и да люби. Ако не знае да люби, той не може и да учи. Ако пѣкъ не знае и да учи, той никога не може да придобие свобода. Тѣзи възможности сѫ тѣсно свързани една съ друга. Който е започналъ съ чистота, той е направилъ вече крачка напрѣдъ. Този е естествениятъ, нормалниятъ пътъ въ живота. Нѣкой казва, че е останалъ вече, но не се е наживѣлъ. Въ какво, именно, седи животътъ? Допуснете, че нѣкой човѣкъ живѣе 100,000 дена на земята. Отъ какво се нуждае той прѣзъ това врѣме? Ако яде по три пъти на

день, тръбвашъ му 300,000 яденета. Ако пие по петъ пъти на денъ вода, и всички чаша съдържа по 250 гр., значи, тръбвашъ му 125,000 клгр. вода. И ако всички денъ къса по единъ костюмъ, той ще има нужда всичко отъ 100,000 костюма. Нѣкои учени казватъ, че на всички седемъ години човѣкъ напълно промѣнялъ клѣтки на организма си; други учени казватъ, че на всички три мѣсeca ставала тази промѣна въ организма. Значи, споредъ едни учени човѣкъ промѣня дрехата си прѣзъ всички седемъ години; споредъ други учени — прѣзъ всички три мѣсeca, а споредъ мене — всички денъ. Единъ новъ костюмъ трае отъ изгрѣвъ до залѣзъ на слънцето. Както виждате, много разноски струва човѣкъ, ако е живѣлъ на земята 100,000 дня. Какъ ще оправдавае този човѣкъ разноските си, ако не е служилъ на Бога, ако не е почиталъ себе си и ако не е обичалъ ближния си?

Казвамъ: онни хора, на които съзнанието е будно, нека държатъ въ себе си идеята за чистотата на мисълта. Чистотата нека остане въ ума на всички като норма, като мѣрка, съ която да си служатъ въ всички случаи на живота. Чистотата е магическата пръчица за всички съзнателенъ човѣкъ. Ставате ли сутринъ, ставайте съ идеята за чистотата. Нека тази идея стане твой любима на всички хора, както е желанна и любима красивата мома, като идея въ ума на момъка. И виждаме, какъ момъкът я очаква, търси, на другия край на свѣта отива заради нея. Нека идеята за чистота

та бѫде възлюбената мома, която всѣки търси и на край свѣта. Чистотата да бѫде възлюбената на всѣки мѫжъ! Чистотата да бѫде възлюбеніето на всѣка жена! Намѣри ли я, отдалечъ да се спре прѣдъ нейния свещенъ образъ и само да я изучава и съзерцева. Придобиете ли тази чистота, вие сте въ връзка съ висшия свѣтъ, съ Първичната Причина. Само въ този свѣтъ има постоянство и устойчивостъ. За васъ сѫ важни постоянните и устойчивите нѣща. Какво по-хубаво отъ това, да знаете, че има едно разумно сѫщество въ свѣта, което ви обича всѣкога: и когато спите или сте будни, и когато сте болни или здрави, и когато сте учени или прости, и когато сте богати или бѣдни. Нѣма по-хубаво нѣщо отъ това, да знаете, че отношенията на това сѫщество къмъ васъ сѫ всѣкога едни и сѫщи. Ако служите на Бога, всички ще ви обича.

Нѣкой казва: азъ искамъ да служа на Бога и не искамъ да се женя. Казвамъ: ако рѣшишъ този въпросъ безъ Бога, ти ще бѫдешъ нещастенъ човѣкъ. Ако пъкъ се женишъ безъ Бога, ти ще бѫдешъ два пъти по-нещастенъ. Ако не се женишъ, но се свържешъ съ Бога, ти ще бѫдешъ щастливъ. Ако се жените съ съгласието на Бога, и двамата сте въ връзка съ Него, ще бѫдете два пъти по-щастливи. Тази идея, изказана на вашъ езикъ, означава слѣдното: всѣка работа, всѣка замислена идея, въ която участвува Божественото Начало, тя е чиста, света, възвищена. Симо тогава човѣкъ може да бѫде

доволенъ. Каква е целта на групирането? Защо двѣ души се групират да живѣятъ заедно? — Тѣ ставатъ два полюса, прѣзъ които Божествениетъ животъ се проявява. Когато нѣкой каже, че не иска да се жени, това подразбира, че областта, въ която той се движи, е нечиста. Когато нѣкой пѫтникъ минава покрай много извори и не пие вода отъ тѣхъ, това показва, че тѣ сѫ нечиисти. Пие ли вода отъ тия извори, тѣ сѫ чисти. Питамъ: като отидете на небето, ще се жените ли? — Нѣма. Значи, женитбата е страниченъ въпросъ. Ако става въпросъ за женитба, първата идея, която трѣбва да се има прѣдъ видъ, е човѣкъ да се жени за чистотата. Това е истинска женитба. Който не се е женилъ за чистотата, той е вдовецъ. Въ тази смисъль, когато нѣкой каже, че не иска да се жени, той самъ се осужда на смърть. Да се женишъ за чистотата, това е женитба въ духовенъ смисъль на думата. Който се жени на земята, въ физически смисъль, той умира; не се ли жени, не умира. Въ духовния свѣтъ пъкъ процесътъ е обратенъ. Тѣй щото свѣрзването съ чистотата е условие за подържане на живота.

Съвременнитѣ хора трѣбва да освободятъ съзнанието си отъ всички нечиисти образи. Тѣ трѣбва да създаватъ въ себе си чисти прѣстави, чисти образи за момата, за момъка, за брака и безбрачието, за Любовта, за Вѣчния Животъ, за дѣцата и т. н. На всички прѣстои едно коренно вжтрѣшно

прѣчистване, като за Великъ-день. На всички случаи и явления въ живота давайте красиви обяснения. Когато ми кажатъ, че нѣкой плаче, азъ не се спирамъ върху човѣка, който плаче, но казвамъ, че вънъ вали дъждъ, който полива цвѣтъта въ градинката на този човѣкъ, и тѣ се радватъ. Когато ми кажатъ, че нѣкой е радостенъ, азъ разбирамъ, че слънцето е изгрѣло за този човѣкъ, и цвѣтъта въ него-вата градинка цвѣтятъ и разнасятъ благоуханието си. Кажатъ ли ми, че нѣкой бие жена си, разбирамъ, че въ този домъ вършеятъ житото, за да го прибератъ въ хамбаря. Стремете се и вие да замѣняте лошите образи съ чисти, картини образи, за да запазите чистотата на вашето съзнание.

Сега, като се говори за чистотата, има една опасностъ, да не спрете само върху едната ѹ страна, само върху външната чистота. Ако нѣкой младъ, но мѣрзеливъ момъкъ, който не иска нищо да работи, се стреми само къмъ външна чистота, той ще иска всѣки денъ пари отъ баща си, да си купува нови дрехи, обуша, парфюми, разни гребени и четки, съ единствената цѣлъ да се харесва на момитѣ. По този начинъ той ще разрушитъ и себе си, и баща си, но и цѣлъта си нѣма да постигне. Момитѣ ще го виждатъ всѣки денъ докаранъ и чистъ, но ще има нѣщо, за което нѣма да го харесатъ. Тѣ не виждатъ въ него истинския човѣкъ. Безъ дрехи не може, но дрехите не правятъ човѣка. Хубавите дрехи иматъ цѣна само тогава, когато сѫ облѣчени

отъ уменъ човѣкъ. Знанието, силата прѣдставляватъ за нечистия човѣкъ такова нѣщо, каквото прѣдставлява окачването звѣнецъ на свиня.

Казвамъ: първото необходимо условие за придобиване Божествения животъ е чистотата. За нея душитъ копнеять, за нея се молятъ, нея тѣрсятъ. Отъ единния до другия край на Библията се говори пакъ за чистота и светостъ. И тогава, прѣдъ чистия човѣкъ се откриватъ много възможности. Не може ли човѣкъ да се освободи отъ своята нечистота, възможностите оставатъ затворени прѣдъ него. Прогресътъ, свѣтлината, знанието, силата и свободата въ физическия свѣтъ зависятъ отъ чистотата, а въ духовния свѣтъ — отъ светостъта. Колкото по-свети сѫ духоветъ, толкова по-силни сѫ тѣ. Въ Божествения свѣтъ всичко зависи отъ Любовта. Когато слизате отгорѣ надолу, ще работите върху идеите: служене, почитъ и обичъ; качвате ли се отдолу нагорѣ, ще придобивате чистота, светостъ и любовь.

Днесъ всички присѫствувахте на трапезата на чистотата, но ще внимавате сега нито една троха да не падне на земята. Ще съберете всички хлѣбъ и когото срещнете ще раздавате. Нѣкой казва: нека хората възприематъ нашитъ идеи, нашето вѣрую. Питамъ: какви сѫ вашитъ идеи? — Чисти бѫдете! Какво е вашето вѣрую? — Чистота! Всѣки отъ васъ трѣбва да се отличава съ силенъ стремежъ къмъ чистота. Нека посветимъ този

день на чистотата. Ще кажете: всичко ли се крие въ чистотата? — Тя е първото стжпало отъ лѣствицата на Вѣчния Животъ. Като се качите на второто стжпало, пакъ ще прочетете „чистота“. Тя е обширенъ, неизчерпаемъ свѣтъ. Самата дума „чистота“ не е сила дума, но ние си служимъ съ нея по нѣмане друга по-силна, която да я замѣсти. Така постъпва и всѣки добъръ момъкъ отъ село, когато иска да се жени. Той тѣрси, избира най-добрата, най-красивата мома и като не намѣри, каквато иска, взима най-добрата, която има въ това село. Питатъ го: защо взе тази мома? — Нѣмаше ли по-добра, по-хубава отъ нея? — Тази е най-добрата отъ всички. По нѣмане на такава, каквато желаетъ, взехъ тази. И отъ нея съмъ доволенъ. И ние сега по необходимостъ си служимъ съ тази пристрастна, скромна дума „чистота“, за да изразимъ единъ красивъ, величественъ свѣтъ. Думата „чистота“ на земята не е много красива, не е сила дума. Тя не е царска дѣщеря. Баща ѝ не е богатъ, но е почтенъ човѣкъ; майка ѝ сѫщо не е богата жена, но трудолюбива. Значи, чистотата е родена законно, отъ добри родители.

За да се осѫществи идеята за чистотата, трѣбва да ѝ се дадатъ благоприятни условия. Сега тя е въ положението на малко съменце, което трѣбва да се посади въ почвата, за да се развие. Нека нѣколко души взематъ отъ това съменце и се групиратъ по двама, трима, петима или десетина и работятъ върху идеята

за чистотата. Само по този начинъ свѣтът може да се реформира. Мнозина подържат идеята, че Господъ може всичко да направи, че ангелитѣ Му помагатъ и т. н. Значи, щомъ Господъ може всичко да направи, вие не трѣбва да работите. Това е лъжлива идея, отъ която трѣбва да се пазите. Господъ има свой планъ на дѣйствието. Той ще дойде на земята, но ще намѣри ли тогава готови хора за работа? Всѣки трѣбва да работи, да се развива и усъвършенствува. Знаете ли, какво ще бѫде положението на онзи, който очаква щастливъ животъ, а нищо не работи?

Ще приведа единъ примѣръ, да схванете добръ положението на човѣка, който очаква добъръ, щастливъ животъ, а не работи. Той ще мяза на онази мома, която съ години очаква своя възлюбенъ да ѝ създаде щастливъ животъ, но въ момента, когато той пристига, тя лъга болна и лежи цѣли три години. Какво трѣбва да прави той? — Или да си замине, или да чака да оздравѣе тя. Какво щѣше да бѫде нейното положение, ако кракът ѝ е счупенъ, а възлюбениятъ ѝ прѣлага да я разхожда съ автомобилъ изъ града? За да се разхожда съ автомобилъ изъ града, краката на тази мома трѣбва да бѫдатъ здрави. Всѣки човѣкъ, който е лишенъ отъ добродѣтели, се намира въ положението на момата съ счупенитѣ крака. Краката на всички хора трѣбва да бѫдатъ здрави! Това ще се постигне само тогава, когато хората измѣнятъ своитѣ стари вѣзгледи и разбирания.

Сега, като се изнесе една нова идея прѣдъ хората, тѣ се стрѣскатъ. Въ това отношение тѣ приличатъ на онѣзи малки дѣца отъ старо времѣ, чиито учители влизаха въ училището съ тояги. Щомъ виждали, че тѣхниятъ учитель носи пржка въ ржката си, тѣ знаели, че ще има бой. Като влѣзе при дѣцата, учительъ вижда, че тѣ сѫ вдигнали прахъ, но не знае, кой е истинскиятъ виновникъ. И тогава той започва наредъ: този удари по ржката, онзи по главата, всички набива и излиза на вънъ. Обаче, сегашнитѣ учители не влизатъ съ пржка при дѣцата. Съвременното вѣзпитание не прилича на старото; сега има нови методи и начини за вѣзпитанието на дѣцата.

Казвамъ: когато изнасямъ нѣкаква нова, идея прѣдъ васъ, по старъ навикъ, вие се плашите, мислите, че азъ нося пржка въ ржката си. Не, безъ тояга, безъ пржка влизамъ азъ. Този методъ не е за прѣпоръждане, той не е економиченъ. Когато учительъ влиза въ класъ съ пржка, голѣма частъ отъ енергията му отива въ нея. Учителятъ не трѣбва да влезе въ класъ съ пржка. Днесъ тази пржка е замѣстена съ перо, съ моливъ. Тя е магическа пржка, която всѣки ученикъ трѣбва да държи въ ржката си, когато учителът прѣподава.

И тѣй, съ тази магическа пржчица ще напишете въ съзнанието си идеята за абсолютната чистота. И като ви запиша нѣкой, какво ви се говори при летото езеро, ще кажете: ухо не е чуло и око не е видѣло това,

за което ни се говори. Говориха ни по въпроса за хигиената отъ гледището на абсолютната чистота.

Бесѣда отъ Учителя,
държана при петото рилско
езеро, на 21 августъ 1929 г.

ДУХОВНОТО У ЧОВѢКА.

„И доведоха книжниците и фарисеите при Него една жена, хваната въ прѣлюбодѣйство“.

Човѣкъ вижда своите грѣшки, както и тия на другите, само когато има свѣтлина. Докато нѣма свѣтлина, той не може да вижда никакви грѣшки. И доведоха книжниците и фарисеите при Христа една блудница и Го запитаха, какво да правяте съ нея. Тѣ казваха: „Мойсей повелѣ намъ таквизъ съ камъни да ги убиваме. Ти що казвашъ?“ Значи, човѣкъ, който има нѣкаква рана, или нѣкаквъ туморъ, веднага трѣбва да му се направи операция, да се изхвърли болната частъ навънъ. Христосъ пѣкъ отговаря: „Който е безгрѣшенъ, той прѣвъ нека хвърли камъкъ върху нея.“ Съ други думи казано: само на майстора се позволява да прави операции, а невѣжият да мълчи и да не се проявява.

Сега, като четете Библията и Евангелието, нѣкой отъ васъ ще кажатъ: много нѣщо прочетохме. Казвамъ: въпростътъ не седи въ многото четене, но въ това, което човѣкъ запомня и прилага; смисълътъ на яденето не седи въ многото ядене, но въ това, което човѣкъ асимилира и задържа въ себе си; смисълътъ на ученето не седи въ многото учене, но въ това, което човѣкъ задържа

въ ума си и прилага въ живота си. Често нѣкои хора, като слушатъ да имъ се проповѣдва едно учение, казватъ: ние знаемъ тия работи, повече знания не ни сѫ нужни. — Не е така. Материалътъ, отъ който може да се направи една колиба, не е достатъченъ, да се направи единъ палатъ. Отъ това знание, което сте придобили досега, може да се направи само една малка колибка отъ една стая, безъ кухня даже. При това, тази стая ще има само два метра широчина и три метра дължина. Яко въ тази стая ви дойдатъ двама души на гости, нѣма дѣ да ги поканите. Само вие заемате едно пространство отъ два метра дължина и единъ метъръ широчина. Дѣ ще се помѣстятъ гоститѣ ви? Значи, колко квадратни метра ще има тази стая? — Шестъ квадратни метра. Колко души могатъ да се помѣстятъ въ нея? — Двама души, въ краенъ случай и трима, но тѣ ще бѫдатъ набутани, като сардели. Кой е виновенъ за това? — Всѣки самъ си е виновенъ. Колкото сѫ неговитъ знания, толкова голѣма ще бѫде и стаята му. Вслѣдствие на тази тѣснота, у човѣка се ражда известно недоволство. Лишението на човѣка отъ външенъ просторъ, отъ широта, се дължи на вжтрѣшно тѣсногрѣдие. Човѣкъ може да има широки, обширни идеи, споредъ степеньта на своето развитие. Причината за богатството на хората се дължи на грамаднитѣ пространства земи, съ които тѣ разполагатъ. Тия грамадни пространства сѫ добри условия за тѣхното раз-

витие. Сиромахътъ може да си купи само 200—300 м. земя. Какво ще направи той съ толкова малко място? Ще направи кѫща на 100 метра и ще му остане 200 метра свободно място. Какво ще сѣ на 200 метра и какъ ще се прѣхранва? По нѣмане на собствена земя, той започва постепенно да разчита на хората и казва: наистина, азъ нѣмамъ достатъчно земя, но еди-кой си има, отъ него ще взема на заемъ. Дойде ли човѣкъ до положение да взима земя, пари и други нѣща на заемъ, той е загазилъ вече.

Обаче, сѫществува едно общо човѣшко разбиране, което почива на известно вжтрѣшно суевѣrie, на известно невѣжество. Споредъ това разбиране, нѣкой казва: объркаль съмъ се много, но нищо, ще се оправяять работитѣ ми. Този човѣкъ мисли, че работитѣ сами по себе си ще се оправяять. Вѣрно е, че работитѣ всѣкога се оправяять сами по себе си, но кога ще стане това? Какво ще правишъ, докато дойде това врѣме? То е все едно да кажешъ, както мнозина казватъ: пролѣтата ще дойде! — Да, пролѣтата ще дойде, но какво ще правишъ, докато тя дойде? Че ще дойде пролѣтата, това е истина, но тази истини ни най-малко не помага пролѣтата да дойде по-скоро. Като кажешъ една истини, съ това положението ти не се подобрява. Дѣйствително, когато пролѣтата дойде, работата ти ще се уреди, но сега е мѣжно, докато още пролѣтата не е дошла. Казвашъ: не говоря ли истината? — Ти говоришъ истината, но тя

се отнася за бѫдещето, не за сега. — Но азъ сега я казвамъ. — Ти сега я казвашъ, а тя ще се реализира въ бѫдеще. Днесъ ти не можешъ да се ползвашъ отъ тази истина.

Днесъ съзнанието на човѣка е дошло до положение да изказва и разбира Истината по три начина. Напримѣръ, дойде при тебе нѣкой и ти казва: миналата година азъ ти дадохъ 1,000 лева. Този е първиятъ начинъ за изказване на Истината. Питамъ: какво те ползва обстоятелството, че нѣкой-си въ миналото ти е далъ 1,000 лева? Ти още тогава си изхарчили тия пари и си ги забравилъ вече. Слѣдъ това дойде другъ човѣкъ при тебе и казва: за въ бѫдеще, когато дойде пролѣтъта, азъ ще ти дамъ 1,000 лева. Този е вториятъ начинъ за изказване на Истината. Питамъ: какво те ползва обстоятелството, че нѣкой-си ще ти даде за въ бѫдеще 1,000 лева, когато ти днесъ, именно, се нуждаешъ отъ тѣзи пари? И най-послѣ, дойде при тебе трети, изважда отъ джоба си пари и казва: заповѣдай, давамъ ти още сега 1,000 лева! Този е третиятъ начинъ за изказване на Истината. Питамъ: кой моментъ е най-важенъ? — Послѣдниятъ моментъ е най-важенъ, защото човѣкътъ иде при тебе, изважда парите и ги дава. Значи, настоящиятъ моментъ, въ който се постигатъ нѣщата, е най-важенъ въ живота на човѣка.

Сѫщите три положения, три момента ние виждаме и въ процеса на разбирането. Напримѣръ, нѣкой казва: азъ разбрахъ тази работа. Дѣйствието е станало въ миналото. Какво се пол-

зува човѣкъ отъ това, че нѣкоганѣщо разбралъ? Другъ казва: азъ ще разбера тази работа. Дѣйствието се отнася за бѫдещето. И този моментъ не е много утѣшителенъ. И най-послѣ трети казва: разбирамъ тази работа. Дѣйствието става сега. Значи, настоящиятъ моментъ въ разбирането, въ даването, въ учението, въ яденето и въ редъ още процеси, е най-важенъ. Важенъ е сегашниятъ денъ; важно е усилието, което днесъ, сега, въ този моментъ правишъ. Ченѣкога си правиши усилия, че ще правишъ усилия въ бѫдеще, това не е толкова важно. На днешните усилия се надѣвай, отъ тѣхъ очаквай плодове! Извѣстно е на всички, че глаголътъ има три основни врѣмена: сегашно, минало и бѫдеще, които характеризиратъ три епохи на човѣчеството — настоящата епоха, миналата и бѫдещата. Тѣзи три врѣмена, тѣзи три епохи иматъ връзка една съ друга, но реалността на живота седи въ настоящата епоха. Казвамъ: нѣкой човѣкъ живѣе само съ миналото, другъ — съ бѫдещето, а трети — съ настоящето. Човѣкътъ на миналото казва: добѣръ човѣкъ съмъ билъ. — Да, въ миналото си билъ добѣръ. Човѣкътъ на бѫдещето казва: добѣръ ще стана. — Да, ще станешъ за въ бѫдеще добѣръ човѣкъ. Питамъ: Какво трѣбва да каже човѣкътъ на настоящето? — Добѣръ човѣкъ съмъ.

Сега, щомъ се говори за Истината, ще ви дамъ единъ примѣръ, съ който да обясня причините на известни страдания и мѫчнотии,

които ви сполетяватъ. Прѣдстави си, че си гладувалъ цѣли три дена, и никой не се сѣща за тебе, отъ никждѣ помощь не иде. Най-послѣ, какво правишъ ти? — Заключвашъ се въ стаята, за да не те смущава никой и започвашъ да се молишъ на Бога, да ти помогне. Невидимиятъ свѣтъ чува молитвата ти и въ резултатъ на нея казва на хлѣба: иди на гости уеди-кой си човѣкъ, той те вика! Трѣгва хлѣбътъ на пжть, крачи ли крачи. Като дойде до вратата, той похлопва, иска да му отворишъ, да влѣзе въ стаята. Обаче, ти не прѣкъсвашъ молитвата си, продължавашъ да се молишъ и питашъ: кой е тамъ? Нѣма защо да питашъ, кой е тамъ, но стани, отвори на хлѣба и го покани вхтрѣ. Хлѣбътъ ще потропа три пжти на вратата ти, и ако не му отворишъ, той ще се върне назадъ. Ти още продължавашъ да се молишъ и казвашъ: чудно нѣщо, защо не дойде никакъвъ отговоръ на молитвата ми! — Защото не ставашъ да отворишъ на хлѣба, който чака вънъ. Ти казвашъ: много дѣлго се молихъ, но отговоръ не получихъ. Каже ли този човѣкъ така, азъ разбирамъ вече, колко уменъ е той. Нѣма защо да се моли човѣкъ толкова много врѣме. Като се помоли искрено, да прѣкрати молитвата си и да чака вече отговоръ. Трѣбва да настане въ него тишина, за да чуе хлопането на хлѣба отвѣнъ. Той трѣбва да бѫде на щрекъ, та още при първото похлопване, да стане, да отвори вратата, и веднага да покани хлѣба въ стаята си. Щомъ го по-

кани, ще му стане слуга. Станешъ ли слуга на хлѣба, и той, отъ своя страна, ще се чуди, съ какво още да ти помогне. А ти седишъ на стола, като нѣкой аристократъ, и като чуешъ, че се хлопа отвѣнъ, казвашъ: влѣзъ! Какъ ще влѣзе хлѣбътъ, като си заключилъ стаята отвѣтъ съ ключъ? Не, стани, отключи вратата на стаята си, отвори я и покани хлѣба на гости. Щомъ хлѣбътъ влѣзее въ стаята ти, ще каже: изпратиха ме отъ невидимия свѣтъ, понеже въ стомаха ти е имало нѣкакво смущение, та, като специалистъ, да уредя този вхтрѣшенъ безпорядъкъ.

Слѣдователно, когато Божиите благословения идатъ въ свѣта, ти ще станешъ, ще отворишъ вратата на стаята и ще ги поканишъ да влѣзатъ вхтрѣ. Всѣки човѣкъ има три врати, прѣзъ които посрѣща свойте гости: едната врата е за обикновени гости, отъ материалния свѣтъ; втората врата е за гостите отъ духовния свѣтъ — за ангелитѣ, и третата врата е за гостите отъ Божествения свѣтъ — за най-вѣзвишените сѫщества. Нѣкой казва: азъ много мислихъ по тази работа, но нищо не излѣзе. — Който много мисли, прилича на онзи, който много се моли. Нѣма защо да се молишъ много, нито да мислишъ много. Чуешъ ли, че нѣкой хлопа на вратата ти, стани, отвори вратата и покани този, който иде. Той е изпратенъ отъ невидимия свѣтъ, да ти донесе нѣкакъвъ отговоръ, отъ който да оправишъ работата си. Ако се молишъ много, ако мислишъ много и ако чувствувашъ

много, а не отворишъ вратата си на този, който хлопа отвънъ, никой нѣма да влѣзе при тебе, и работитѣ ти ще останатъ неуредени. Казвашъ: не мога да отворя, работа имамъ, моля се сега. Питамъ: молитвата работа ли е? Да взимашъ пари на заемъ, работа ли е? Да мислишъ, работа ли е? Да чувствувашъ, работа ли е? Човѣкъ всѣкога трѣбва да прави вѫтрѣшнъ анализъ на всички идеи, които функциониратъ въ съзнанието му, за да се ползува отъ тѣхъ. Не прави ли такъвъ анализъ въ себе си, той нѣма да има правилни разбирания, и работитѣ му всѣкога ще оставатъ неуредени.

Днесъ хората мѣжно разбиратъ нѣщата. Ще срещнете хора, които сѫ свѣршили нѣколко факултета и разбиратъ много сложни вѫпроси, а не разбиратъ най-елементарните работи въ живота. Често тѣ се натъкватъ на нѣкоя истина, която и дѣцата разбиратъ, а тѣ не могатъ да я разбератъ. Напримѣръ, нѣкои учени не могатъ да разбератъ, защо човѣкъ трѣбва да се моли. Молитвата е актъ на сърцето, а не на ума. Тя принадлежи къмъ единъ особенъ свѣтъ, а понеже ученитѣ живѣятъ въ съвсѣмъ другъ свѣтъ, трѣбва да имъ се прави прѣводъ, що е молитва, и тогава тѣ ще я разбератъ. Учениятъ казва: да се моля на Бога, това подразбира да искамъ нѣщо отъ него. Тогава, защо трѣбва да занимавамъ Бога съ себе си? Учениятъ е правъ само въ едно отношеніе, което ще изразя съ слѣдния вѫпросъ:

трѣбва ли богатиятъ човѣкъ да се моли на фурнаджията за хлѣбъ? — Не, той ще даде пари на слугата си и ще го прати на фурната, да вземе хлѣбъ, колкото му трѣбва. Богатиятъ нѣма да се моли на никого да му направягъ кѣща. Той ще извади отъ джоба си пари, ще даде на единъ работникъ, на втори, на трети, и кѣщата му ще се направи. Само бѣдниятъ се моли, защото нѣма пари; само невѣжиятъ се моли, защото не знае и не разбира нѣщата. Въ молитвата има едно естествено, непринудено, Божествено състояние. Дойде ли човѣкъ до това състояние, той трѣбва да се моли.

Понѣкога човѣкъ не трѣбва да се моли, не трѣбва да смущава Божественото съзнаніе. Защо? — Защото, или Богъ е занять съ нѣщо, и молитвите нѣма да стигнатъ до Него, или пѣкъ не трѣбва да се моли за нѣща, които утрѣ ще донесатъ разочарования и нещастия. И тогава Богъ не обрѣща внимание на никакъвъ плачъ, на никакви сълзи и викове. Трѣбва ли рѣката, която се втича въ океана, да се интересува отъ това, дали Господъ забѣлѣзва, че тя върши нѣкаква работа? Каква работа е свѣршила тя? Рѣката казва: много вода влѣхъ въ океана. — Права е рѣката, много вода е дала на океана, но защо не казва, колко е взела отъ него? Ако направи единъ балансъ на своите търговски смѣтки, тя ще види, колко е дала и колко е взела. Сѫщите отношения на взимания и давания сѫществуватъ и между хо-

рата. Бъдният човекъ казва: аз се молихъ.
— На кого? — На банкера. — За какво? — Да ми даде нѣколко хиляди лева на заемъ, като му обѣщахъ, че въ най-скоро врѣме ще ги върна. Той се моли и взима пари. Слѣдъ това не отива повече при банкера, да му се моли. Сега банкерът отива при него да се моли. Чака мѣсецъ, два, три — не получава парите си. Тогава той пише една бѣлѣжка на бъдния човекъ: господине, на еднокоя си дата Вие взехте отъ мене толкова и толкова лева на заемъ Умолявамъ Ви въ най-кратъкъ срокъ да изплатите задълженията си.

Значи, молитвата има двѣ страни: нѣкога ние се молимъ да придобиемъ нѣщо, а нѣкога се моли този, който ни е далъ нѣщо, иска да му го върнемъ назадъ. И момата, и момъкъ се молятъ. Най-първо момата се моли да се ожени, да намѣри добъръ момъкъ. Тази молитва подразбира взимане пари на заемъ. Невидимият свѣтъ чува молитвата й и изпраща единъ момъкъ да я вземе за жена. Момъкът е капиталът, който й се дава на заемъ. Слѣдъ нѣколко години се раждатъ дѣца. Тѣ прѣставляватъ лихвитъ на този капиталъ. Не се минава много врѣме, и едно отъ дѣцата заболява. Майката пакъ започва да се моли, но вече за друго нѣщо: тя не иска вторъ мжжъ, но се моли за дѣтето, да оздравѣе, т. е. да се подобри капиталът ѝ. Както виждате, невидимият свѣтъ има голѣмо довѣрие къмъ една млада мома, като ѝ дава на разположение такъвъ голѣмъ капиталъ, който

тя пуша въ обръщение. Сѫщото се отнася и за момъка. Това не сѫ само отношения между мжжъ и жена, или между дѣцеря и синъ, както се прѣставяятъ външно, но това сѫ отношения между двѣ души.

И тъй, който не разбира вжтрѣшнитъ врѣзки, вжтрѣшнитъ отношения въ живота, ще каже: взель съмъ, ще взема, взимамъ; или: даль съмъ, ще дамъ, давамъ; живѣль съмъ, ще живѣя, живѣя. Да говори човекъ за тия форми, само като известни дѣйствия, безъ да разбира тѣхния вжтрѣшъенъ смисълъ, това значи, да се намѣри въ положението на поговорката: „Теле дойдохъ, воль си отивамъ.“ Ако човекъ върви по пътя на съврѣменната философия, той ще се намѣри въ безизходно положение. За да се реализиратъ нашите мисли, чувства и дѣйствия, изисква се правилно разбиране на живота и на природата. И тогава, усилията, които правимъ въ живота си, ще иматъ добри резултати. Работимъ ли съгласно законите на разумната природа, ще можемъ правилно да градимъ; не работимъ ли съгласно тия закони, тогава ще се родятъ редъ противорѣчия вжтрѣ и вънъ отъ насъ: единъ ще каже, че е даль пари; другъ ще каже, че нѣкога ще даде; трети ще каже, че сега дава. Казвамъ: всички тия хора сѫ прави. Който е даль пари, нека отиде да си ги вземе. Слѣдъ това иде нѣкой при васть, да ви иска пари на заемъ, и вие му давате. Послѣ пъкъ вие ще отидете при него да му се молите, да ви даде пари-

тъ назадъ. Сега ще видите, дали той ще ви слуша, както вие едно врътме го слушахте. Който казва „давамъ“, той тръбва да намери човекъ, комуто да даде тия пари.

Всъки, който се е молил някога, или който сега се моли, тръбва да знае, какъ да се моли и кому да се моли. Някой се моли, но самъ не върва, дали молитвата му ще биде чута. Защо? — Защото не познава характера на онзи, комуто се моли. Ето защо човекъ първо тръбва да проучи характера на онзи, отъ когото ще иска пари. Срещамъ единого, който ще иска пари на заемъ отъ единъ банкеръ и го питамъ: какъвъ човекъ е този банкеръ? Познавашъ ли го ти? — Познавамъ го. Той е добъръ, справедливъ, честенъ човекъ. Значи, този човекъ пръдварително е събрали свидѣния за банкера, и сега вече смѣло може да пристъпи къмъ него за услуга. Защо? — Има данни, на които разчита. Това подразбира, че касата на този банкеръ е пълна. Молишъ ли се на банкеръ, когото познавашъ, той казва: азъ влизамъ въ положението ти, готовъ съмъ да ти у служа. Бръква въ касата си, изважда няколко златни звонкови и ги наброява. Слѣдъ това изважда една полица, написва я, опредѣля срока на изплащането и ти я дава да се подпишешъ. Такъвъ човекъ постъпва умно, понеже е научилъ характера на банкера. Той взима парите и си отива.

Сега има и друго положение. Гледамъ, единъ човекъ се изправилъ и се моли на Господа. Питамъ го: дѣ е Господъ? — Не

зная. — Виждалъ ли си Го? — Не съмъ Го виждалъ. — Тогава, какъ се молишъ на Бога, Когото нито си виждалъ, нито знаешъ, дѣ е?

— Азъ зная, че тръбва да се моля, а дѣ е Господъ, това не зная. — Съгласенъ съмъ, човекъ тръбва да се моли; човекъ тръбва да иска пари. Обаче, какъвъ смисъл има да се молимъ по няколко пъти на денъ прѣдъ празната каса и нищо да не получаваме? Такава е молитвата на всъки бѣднякъ, който иска пари отъ някой банкеръ, когото никакъ не познава. Слѣдъ това бѣднякъ казва: не струва да се моли човекъ! — Съгласенъ съмъ и съ това. Прѣстанете да се молите прѣдъ празните каси! Молете се прѣдъ пълните каси на банкерите, и то по всички правила на учтивостта. Молите ли се по този начинъ, ще получите. Някой казва: унизително е за човека да се моли за пари на този — на онзи. Съ това той ограничава свободата си. — Върно, унизително е човекъ да иска пари на заемъ, но питамъ: не е ли унизително за него да взима всъки денъ отъ природа по няколко чекове? Това не ограничава ли сѫщо свободата му? Свободенъ човекъ е само този, който може да дъвче въздуха, а не да го смучи. Какво ще кажете на това отговоръ? Има сѫщества, които дъвчатъ въздуха сѫщо така, както ние дъвчимъ хлѣба. Тръбва ли да се доказва, че въздухът може да се дъвче?

Казвамъ: всички хора тръбва да дойдатъ до едно, вжтрѣшно просвѣтление, до едно

вжтръшно разбиране. За да се постигне това, тъ тръбва да работят върху себе си и да се молят. Нѣкой се изправилъ прѣдъ празната каса и се моли, като казва: колко ли ще ми даде тази каса? — Нищо нѣма да ти даде. Оставете настрана тия молитви прѣдъ празната каса! Молете се прѣдъ пълната каса, съ будно съзнание и разбиране на това, което искате. Другъ нѣкой казва: азъ мога да се моля и въ кѣщи, а мога да се моля и въ църква. Казвамъ: ако се молишъ само по форма, нито въ кѣщи е приета молитвата ти, нито въ църквата. На сѫщото основание богатите родители казватъ: ние можемъ да учимъ дѣцата си и въ училище, можемъ да ги учимъ и въ кѣщи. — Не е въпросътъ дѣ се учать дѣцата, но какъ се учать. Ако дѣтето прѣкара седемъ-осемъ години въ училище, но нищо не учи, какво е придобило? Мнозина казватъ, че знанието ще изникне само по себе си, животътъ ще го донесе. Възможно е и това. Има случаи, когато нѣкои хора никждѣ не сѫ учили, но знаятъ много нѣща отъ живота. Обаче, така придобито знанието прѣдизвиква вжтръшно страдание у човѣка. Защо? — Защото тѣзи знания не сѫ поставени на своето място. Вслѣдствие на това, много отъ страданията и противорѣчията на съвременните хора се дължатъ на обстоятелството, че всѣко нѣщо въ живота не е поставено тамъ, дѣто тръбва. Щомъ е така, ние тръбва да приемемъ, че причината за всички страдания и противорѣ-

чия въ живота сме ние сами. Дойде нѣкой човѣкъ и ти даде нѣкаква книга или пари. Ти ги туряшъ набързо нѣкаждѣ и не помнишъ, дѣ ги туряшъ. На другия денъ ги търсишъ, не можешъ да ги намѣришъ, не помнишъ, дѣ си ги турилъ. Не ги ли намѣришъ, започвашъ да се смущавашъ. Това показва, че ти нѣмашъ заведенъ редъ, система, да поставишъ всѣко нѣщо на своето място. Разумниятъ човѣкъ ще постави и книгата, и парите на такова място, та като ги потърси, ще знае дѣ сѫ и нѣма да се смущава.

И тъй, ще знаете, че добрите хора, дѣто и да сѫ, иматъ слѣдното свойство: тѣ всѣкога сѫ и близо, и далечъ. Това значи: тѣ сѫ близо за себе си, далечъ за хората; близо за тѣзи, които ги обичатъ; далечъ за онѣзи, които не сѫ разположени къмъ тѣхъ. Като слушателятъ нѣща, вие попадате въ свѣта на приказките отъ 1001 ношъ. Това е така за онѣзи, които не сѫ работили въ миналото съзнателно върху себе си. Ако биха работили, тѣ щѣха да прилагатъ тия нѣща и да ги разбираятъ. Ако, обаче, работите сега съзнателно, ще сте годни за въ бѫдеще да прилагате всичко онова, което днесъ ви се вижда приказно и невъзможно. И тогава човѣкъ ще може да се моли, дѣто иска и както желае, безъ да се смущава отъ нѣщо. Истинската дълбока молитва подразбира само единъ кратъкъ моментъ. Този моментъ, обаче, продължава дълго врѣме. Той е като Божествениятъ лжъ, който минава-

заминала, но оставя своите последствия за дни и години, за всичко и хилядилетия.

Казвамъ: отъ Божествено гледище молитвата представлява велико нещо. Тя е Божественият лжчъ, който излиза отъ душата на всички човекъ. Щомъ е така, този лжчъ не пременно тръбва да мине презъ душите на всички хора, отъ най-малките до най-големите, които живеят по лицето на земята. Следъ като направи този кръгъ, лжчът пакъ ще се върне при този човекъ, отъ когото е излезълъ. Това време може да трае минута, може и единъ часъ, или единъ денъ, а може и месеци, и години — зависи отъ интенсивността, съ която молитвата е изпратена въ пространството. До това време човекъ постоянно тръбва да се моли, да поддържа силата на този лжчъ, за да може той да направи своята обиколка. Некои хора мислятъ, че като се помолятъ веднъжъ за нещо, това е достатъчно. Не, хванешъ ли се веднъжъ на хоро, и да искашъ вече да се пуснешъ, не можешъ. Защо? — Законът е такъвъ. Помолишъ ли се веднъжъ, твоята молитва тръбва да мине презъ душите, умовете и сърцата на всички хора и следъ това пакъ да се върне при тебе. Щомъ се върне при тебе, ти вече си свободенъ. Некои човекъ, като се помоли веднъжъ и получи веднага отговоръ, казва: няма да се моля повече. Обаче, помолилъ ли се веднъжъ, природата вече го заставя да продължава молитвата си. Той вече носи последствията на своята молитва. Тя е тръгната

вече изъ пространството и пътува. Ти седишъ спокойно, забравилъ си, че некога си се молилъ, и току изведнъжъ чувашъ некой да дрънка на твоя телефонъ: моля, изкажи се по-ясно, не те разбрахъ, какво искаше. Едва се справишъ съ него, другъ некой те вика по телефона: моля ти се, господине, не се чува добре, по-ясно говори, искамъ да разбера, какво е твоето желание. Следъ него дрънка на телефона ти трети, четвърти и т. н. Тиси длъженъ да обяснявашъ на всички, които ти искатъ осъщление, защото иначе или молитвата ти ще се прѣдае криво, или ще спрешъ прѣдаването ѝ. Понеже всички хора подематъ твоята молитва, ти не можешъ да се освободишъ отъ нея, докато тя отново не се върне при тебе съ извѣстенъ отговоръ. Ти тръбва да чакашъ да се изредятъ два милиарда хора, и тогава да се освободишъ. И затова, ако човекъ иска по-скоро да получи отговоръ, молитвата му тръбва да биде кратка, ясна, чиста и интенсивна. Който е отправялъ неправилно молитвата си, казва: повече не се моля! Тази работа няма край. — Това сѫ безвѣрницитѣ въ свѣта. Туй, обаче, е едната страна на молитвата.

Значи, молитвата има и друга, положителна страна. Тя се заключава въ правилното прѣдаване на мислите, желанията и чувствата. Който се моли по този начинъ, той е разбралъ вътрѣшния смисълъ на живота; той е разбралъ вътрѣшната връзка, която сѫществува между всички хора на земята. Питамъ:

знаете ли тогава, кога, напримѣръ, се е родила мисълта, която минава този моментъ прѣзъ ума ви? Ще кажете, че тази мисъл се е родила сега, въ този моментъ. Не, като знаете, какво нѣщо е молитвата въ нейния дълбокъ смисъл, ще знаете, че и всѣка мисъл, която минава въ даденъ моментъ прѣзъ васъ, се е родила прѣди васъ. Както вашитѣ мисли минават прѣзъ ума на всички хора, така и мислите на тия хора ще минат прѣзъ вашия умъ. Значи, както твоите мисли иматъ свободенъ путь да минават прѣзъ умовете на другите хора, така и тѣхните мисли ще минат прѣзъ твоя умъ. Въ това, именно, седи красотата и хубостта въ свѣта. По този начинъ ти изучавашъ мислите на другите хора, а тѣ изучавашъ твоите. Понѣкога прѣзъ вашия умъ минават велики, възвишени мисли, които сѫ изпратени отъ разумни, велики сѫщества отъ невидимия свѣтъ. Дали съзнавате това, или не, безразлично е, но това е дълбока философия и наука, която всички хора трѣбва да опитатъ и провѣрятъ.

Нѣкой казва: това може да сѫ само прѣдположения, които подлежатъ на щателно проучване и доказване. Но, ние не говоримъ по прѣдположения. Когато говоря за единъ изворъ, азъ съмъ билъ при него, пиль съмъ отъ водата му, изслѣдавъ съмъ я и я познавамъ. На връщане азъ напълвамъ шишето си отъ водата на извора и я донасъмъ прѣдъ васъ, като казвамъ: азъ бѣхъ на извора и нося тази вода оттамъ. Много отъ

съвременнитѣ хора сега седатъ, чакатъ на готово да имъ дойде нѣщо. — Нѣщата не могатъ да дойдатъ на готово. Станете, вземете шишето си и сами идете на извора, да си нальете отъ него чиста, кристална вода.

Казвате: като се молимъ, все ще се наредятъ нѣкакъ работитѣ ни. Казвамъ: ако вие не знаете правилно да се молите, работитѣ ви нѣма да се наредятъ. Молитвата не седи въ механическо произнасяне на думи. Когато човѣкъ се моли, или когато мисли, въ ума му все трѣбва да остане нѣщо отъ тази молитва, или отъ тази мисъл. Ако човѣкъ е кюнецъ, прѣзъ който водата само минава, безъ да остави нѣщо, този кюнецъ слѣдъ врѣме ще се изтрие. Въ съзнанието на човѣка всѣкога трѣбва да остава нѣщо, и то най-хубавото и най-красивото. Такъвъ трѣбва да биде неговиятъ идеалъ. Когато отива при нѣкой изворъ, той трѣбва да напълни шишето си отъ главата на този изворъ. Той трѣбва пръвъ да напълни своето шише. Напълни ли го по този начинъ, той става изворъ и за другите хора. Напълни ли шишето си отъ опашката на този изворъ, той става чешма за другите хора. Въ първия случай човѣкъ ще разбере едно нѣщо, въ втория случай — друго. Който не разбира този законъ, ще каже: много скжло ми излѣзе това шише, да ходя на извора да го пълня! Казвамъ: споредъ мене скжло излиза шишето, което е напълнено отъ опашката на извода.

Сега вие се молите на Бога, пъсни му пъете, но какви сж резултати Ѹтъ вашиятъ усилия? Ставате, лъгате, пакъ ставате и всѣка сутринъ забѣлѣзвате по единъ новъ бѣль ко-съмъ на главата си. Искате да се движите, да работите и виждате, че краката ви, на-мѣсто да заякватъ, започватъ да отслабватъ, да треперятъ. Намѣсто да ставате по-здрави, вие губите силитъ си и заболѣзвате. Каз-вате: защо става така? Отъ толкова години вѣрвамъ въ Бога, постоянно се моля, а по-лучавамъ обратни резултати. Побѣлѣхъ, оста-рѣхъ, хората прѣстанаха да ме зачитатъ.—Ако живѣте съ старитъ възгледи, никакви молитви нѣма да ви помогнатъ. Истинска молитва е тази, отъ която почерняватъ коситъ на ста-рия човѣкъ. Когато пъкъ младиятъ се моли, коситъ му трѣбва да побѣлѣятъ. Ако ста-риятъ се моли, и коситъ му не почерняватъ, той не се е молилъ, както трѣбва. И ако младиятъ се моли, а коситъ му не побѣля-ватъ, и той не се е молилъ, както трѣбва. Нѣкой казва: азъ много се молихъ на ма-дини. — Побѣлѣ ли косата ти? — Не. — То-гава не си се молилъ. Другъ нѣкой казва: азъ много се молихъ на стари години. — По-чернѣ ли косата ти? — Не. — Тогава, и ти не си се молилъ. Слѣдъ усърдната молитва на ста-рия, ако не му изпратятъ малко черна боя, съ която да боядиса коситъ си, каква е била неговата молитва? Това се вижда малко смѣшно на хората, но смѣшните нѣща сж вѣрни.

Всички хора трѣбва да дойдатъ до едно дѣлко, вжтрѣшно разбиране на молитвата, да разбератъ, че тя съдѣржа три качества въ себе си. Истинската молитва трѣбва да остави въ ума на човѣка поне една положителна мисълъ, въ сърцето му — поне едно положително чувство и въ душата му — поне единъ малъкъ потикъ къмъ възвищено и бла-городно дѣйствие.

Ако молитвата остави въ човѣка тия три нѣща едноврѣменно, тази молитва е реализи-зирана вече, тя е изминалца цѣлия кржгъ. Да се реализира една молитва, това подразбира да донесе на човѣка онзи капиталъ, който той очаква. И когато Господъ не отговаря веднага на вашиятъ молитви, причината за това е, че тъ не сж минали още прѣзъ умоветъ на всички хора, не сж направили пълния кржгъ на дви-жение. Когато молитвата на нѣкого се прѣ-праща въ пространството, тя минава прѣзъ умоветъ на всички хора, и на тѣхъ се прѣдо-ставя правото да се произнесатъ, дали трѣбва да се даде това, за което се моли той, или не трѣбва. Значи, произвежда се единъ видъ референдумъ. Всички хора гласуватъ: едни за васъ, други противъ васъ, и отъ болшин-ството на гласоветъ зависи, какъвъ ще бѫде отговорътъ на вашата молитва. Ако повечето не сж гласували въ ваша полза, вие пакъ ще работите върху себе си, пакъ ще се мо-лите, докато единъ денъ получите положите-ленъ отговоръ. Значи, вашата молитва е реа-лизирана вече.

Природата си служи съ същия законъ и въ процеса на храносмилането. Ако храната, която влиза въ устата, не се сдъвче добре, тя и въ стомаха не може да се смели правилно; ако въ стомаха не може да се смели добре, тя не може да се използува правилно и отъ бълить дробове; ако и бълить дробове не я използуват правилно, и мозъкът не може да я възприеме и прътработи, както тръбва. По този начинъ възприета, храната не може да ползува човекъ. Въ този юмисъл храносмилането е важенъ вътръшънъ процесъ. Не е достатъчно само да се нахрани човекъ и да мисли, че процесът е завършенъ. Той тръбва да държи съзнанието си будно, докато цълниятъ процесъ въ него се завърши. И слѣдъ това, ако е яль правилно, той ще почувствува въ себе си вътръшънъ гладъ, едно приятно разположение къмъ яденето. Не е ли извършънъ процесъ правилно, той ще седне прѣдъ трапезата да се храни, и ще каже: ще ямъ, защото тръбва да се яде, но не съмъ разположенъ нѣщо, не ми се яде. Не се ли храни правилно, човекъ ще може да изчисли, слѣдъ колко години ще се яви нѣкакво разстройство, нѣкаква дисхармония въ организма му. Ето защо, съврѣменните хора тръбва да проучават новите разбирания за храносмилането.

При изнасяне на тия истини, човекъ понѣкога се намира прѣдъ опасността да изгуби присѫтствието на духа си. Който губи присѫтствието на духа си, се намира въ

положението на онзи юнакъ, когото товаряятъ прѣко силитѣ. Турятъ на гърба му най-напрѣдъ единъ килограмъ, и постепенно увеличаватъ до сто и повече килограма. До колко килограма може да носи единъ юнакъ на гърба си? Започне ли товарътъ да надминава стотѣ килограма, юнакътъ чувствува вече тежестъта му. Всѣки тръбва да знае, колко килограма може да носи на гърба си. Умниятъ човекъ познава своята сила. Въ това отношение той прилича на изворъ, който постоянно се излива. Защо се излива изворътъ? — За да не се прѣтоваря. Дойде ли неестествено увеличение на водата въ него, той започва да прѣлива. Както се товари единъ изворъ съ вода, така и човекъ тръбва да се товари. Той не тръбва да взима товаръ повече, отколкото може да носи. Изворътъ прѣставлява една естествена мѣрка. Нѣкой казва: какъ тръбва да върша работата си? — Както изворътъ. — Колко тръбва да се товаря? — Колкото изворътъ. — Колко тръбва да давамъ? — Колкото изворътъ. — Колко тръбва да взимамъ? — Колкото изворътъ. — Дѣ тръбва да се вливамъ? Въ най-голѣмото море. — Отдѣ тръбва да мина? — Отдѣто искашъ, но въ най-голѣмото море се влѣй. — Все направо ли тръбва да вървя? — И на право, и на криво върви, навсѣкждѣ лжкатуши, но гледай на врѣме да се върнешъ и въ морето да се влѣешъ. Човекъ може да постигне всичко, което желае, но усилията, които прави, тръбва

да имате не само външенъ, но и вътрещенъ резултатъ.

Днесъ ние се намираме предъ една нова епоха, която изисква хора съ пробудено съзнание. Какво означава пробуждане на съзнанието и съ какво се придвижава то? Ще обясня съ единъ примѣръ, съ какво се придвижава пробуждането на съзнанието. Представете си, че вие имате нѣколко дѣца, които спятъ. Докато дѣцата спятъ, тѣ нищо не искатъ, защото нищо не ги смущава. Тѣ представляватъ човѣкъ съ заспало, съ непробудено още съзнание. Щомъ се събудятъ, дѣцата веднага се обрѣщатъ къмъ майка си и започватъ да викатъ: мамо, дай хлѣбъ! Ако хлѣбътъ не е готовъ, трѣба ли да се събуджатъ тѣ? По-добрѣ нека поспятъ още малко, до обѣдъ, докато хлѣбътъ се приготви. Като се приготви хлѣбътъ, тогава ги събудете. Иначе, ще ви беспокоятъ. Нѣкой казва: врѣме е вече и моето съзнание да се пробуди. Питамъ: като се пробуди съзнанието ти, хлѣбъ ще искашъ ли? — Ще искамъ. — Имашъ ли? — Нѣмамъ. Тогава, нека съзнанието ти поспи още малко, докато приготвишъ хлѣба. Това значи: когато нашето съзнание се пробуди, ние трѣба да имаме необходимата за него храна. Нѣмаме ли нужната храна, страдания ни очакватъ.

И тъй, първото положение, което трѣба да спазвате въ живота си е слѣдното: похлопали хлѣбътъ на вратата ви, прѣкратете молитвата си, станете, отворете му, поканете го най-учтиво въ стаята си и започнете да му слугу-

вате. Второто положение, което трѣба да спазвате въ постѣпнитѣ си е слѣдното: вглеждайте се въ живота на извора и всѣкога постѣпвайте като него. Това е учението на Всемирното Братство. Отъ хиляди години насамъ Бѣлитѣ Брата сѫ такива, каквито днесъ ги знаемъ. Тѣ се раждатъ готови души, а не ставатъ такива на земята. Мнозина казватъ: ние, Бѣлитѣ Брата... Вие още не сте Бѣли Брата, а сте само оглашени. Много врѣме има още, докато станете Бѣли Брата. Сега сте само сѣнки на Бѣлитѣ Брата. Нѣкой казва: азъ искамъ да видя единъ Бѣль Брать. Знаете ли, какво ще произведе въ васъ срѣщата ви съ единъ такъвъ братъ? Представете си, че вашиятъ стомахъ е малко слабъ нѣженъ, не е пригоденъ за силна храна. Обаче, вие виждате нѣкаждѣ хубава, добрѣ приготвена баница съ орѣхи, масло, съ захаръ и силно желаете да си хапнете отъ нея. Най-послѣ вие не можете да откажете на това сильно желание и хапвате отъ тази баница. Не се минава дълго врѣме, и стомахътъ ви се разстройва сильно: явява се хлопане, чукане, прѣобрѣщане вътре и, докато не изхвърлите баницата навънъ, никакво спокойствие не настава у васъ. Казвамъ: каквото разстройство прѣдизвиква орѣховата баница на слабия стомахъ, сѫщо такава дезорганизация прѣдставлява срѣщата на обикновения човѣкъ съ единъ Бѣль Брать. Бѣлитѣ Брата не искатъ да причиняватъ никому страдания, но въ желанието си да направяватъ нѣкакво добро, получаватъ се обратни резул-

тати. Това се дължи на обстоятелството, че хората още не съж готови за такива сръчи. За готовите хора сръщата съ единъ Бълъ Брать е голъмо щастие.

Ще приведа единъ примъръ отъ стария български животъ, да се увѣрите, че, наистина, неподготвениятъ човѣкъ не може разумно да се ползува отъ великитѣ Божии блага. Едни богати и почтени родители имали единствено дѣте, момченце, което много обичали. Всички го наричали „галеното дѣте“. Каквото пожелавало това дѣте, всичко му се доставяло. На училище не го пращали; между чужди и неизвестни хора не го пушчали, и то си останало „галеното дѣтенце“. Башата билъ учень човѣкъ, философъ и много богатъ. Между хората той минавалъ за виденъ магъ. Когато умрѣлъ, той оставилъ на жена си голъмо наследство, пари и нѣколко магически предмети: пръстенъ, тояжка, чаща и кесия. Като завѣщание, при смъртта си, той й казалъ да се ползува отъ парите всѣкога, когато й се яви нужда, а магическите предмети да задържи за тежки дни въ живота си. Докато дѣтето било малко, то седѣло при майка си, но щомъ пораснало, станалъ голъмъ момъкъ и пожелалъ да отиде въ свѣта, тамъ да живиѣ малко. Майка му се съгласила, приготвила го за пътъ, като му дала една голъма торба съ пари, да не прѣкарва труденъ животъ.

Синътъ отишълъ въ съсѣдното царство и спрѣлъ да прѣнощува въ една странноприем-

ница, дѣто чулъ въ една отъ близкитѣ стани да се говори, че царьтъ на това царство ималъ много красива дъщеря, и, който искалъ само да я зърне отдалечъ, трѣбвало да даде една голъма кесия, пълна съ злато. Иска ли нѣкой да я види цѣла и отлизо, да се поразговори съ нея, трѣбвало да даде единъ чуваль съ злато. Като чулъ това нѣщо, младиятъ момъкъ пожелалъ да види царската дъщеря и си казалъ: още утрѣ ще отида да видя тази красива царска дъщеря. Станалъ той рано сутринта, приготвилъ се, взелъ съ себе си кесия пълна съ злато и се запжтилъ къмъ двора на царя. Влѣзълъ вътре и казалъ на слугитѣ: искамъ да видя царската дъщеря. Далъ кесията съ златото на единъ отъ дворцовите слуги, който го завелъ въ една стая, отдѣто прѣзъ една малка дупчица трѣбвало да види царската дъщеря. Навель се той прѣдъ дупчицата и успѣлъ да види само очите и устата ѝ. Върналъ се въ странноприемницата, но въ него вече силно растѣло желанието да види изцѣло царската дъщеря и да се поразговори съ нея. Обаче, за реализирането на това свое желание, той нѣмалъ достатъчно пари, затова се върналъ при майка си, отъ нея да иска пари. Започналъ да разправя на майка си, че се заель съ нѣкакво голъмо търговско прѣприятие, за което му трѣбвало много пари. Майка му казала: Синко, пари нѣмамъ, но баща ти ми остави една кесия, която струва повече отъ всѣкакви пари.

Тя има слъдното свойство, че като я натискашъ, започва да пуща пари.

Синът взель кесията и отишълъ пакъ въ царството на красивата царска дъщеря. Влѣзълъ въ една странноприемница и започналъ да натиска кесията: той я натискалъ, тя пущала златни пари, докато напълнилъ единъ вагонъ съ злато и тръгналъ къмъ двореца, да види добръ царската дъщеря. Отишълъ въ двореца и казаль на сжния слуга: искамъ да видя царската дъщеря! Въвели го при нея — цѣла потънала въ великолѣпие и красота. Като го видѣла, тя се зачудила, отдѣ може този младъ човѣкъ да разполага съ толкова много злато, затова го попитала: ти да не си нѣкой царски синъ? — Не съмъ. — Тогава, отдѣ имашъ толкова много злато? — Имамъ една особена кесия, съ такова свойство, че като я натискашъ, тя все пуща злато. — Донеси, да видя кесията! Той далъ кесията на царската дъщеря, да я разгледа само, но тя я задържала за себе си, а него изпѫдила вънъ. Значи, младиятъ момъкъ видѣлъ красивата царска дъщеря, но загубилъ чудната кесия.

Питамъ: какво ще придобиете, ако видите красивата царска дъщеря, а изгубите чудната кесия? Галениятъ синъ взель отъ майка си и другитѣ магически прѣдмети, но като не биъ разуменъ, той всичко изгубилъ. Докато човѣкъ върши глупости въ живота си, той всѣкога ще губи кесията си. Пажътъ, по който сега вървите, иска хора съ будни умове, ко-

ито да познаватъ Бѣлите Брата. Ако единъ отъ тѣзи братя дойде при васъ, той ще види магическата кесия, но вие ще отидете да видите царската дъщеря, която ще вземе кесията, а васъ ще изпѫди навънъ. Въ този разказъ майката прѣдставлява единъ отъ Бѣлите Брата. Царската дъщеря сѫщо така прѣдставлява единъ отъ Бѣлите Брата. Паритѣ пъкъ прѣдставляватъ разумността въ човѣка. Това значи: за да видишъ единъ Бѣлъ Брать, ти трѣбва да имашъ правилни мисли, желания и постежки. Имате ли тѣзи три качества въ себе си, Бѣлиятъ Брать ще остави въ душата ви нѣщо възвищено и красиво. Нѣмате ли тѣзи качества, той ще произведе въ васъ обратни резултати, ще вземе кесията ви, а васъ ще изгони навънъ. По тази причина, именно, нѣкои хора не могатъ да намѣрятъ Истината. За такива хора, при съзнанието, въ което се намиратъ, по-добръ е да не знаятъ Истината. Знаятъ ли я, тя ще имъ създаде голѣми страдания.

Като привеждамъ този разказъ, това не значи, че човѣкъ не трѣбва да се стреми къмъ Истината. Напротивъ, той трѣбва да работи, да се занимава съ нѣщо, да търси Истината по начинъ, който намира за най добъръ. Единъ денъ той все ще се добере до Истината, която ще го направи свободенъ. Засега хората още не сѫ свободни, вслѣдствие на което все ще иматъ изпитания. Физическиятъ животъ не може безъ изпитания. Обаче, дойдать ли изпитанията въ вашия животъ,

вие тръбва да ги разглеждате като наука. Нашите изпитания съм пръдметно обучение за други същества. Когато ние сградаме, други се радватъ. И обратно: когато ние се радваме, други страдатъ. Започването на една работа отъ насъ, за други е свършване на този процесъ.

Такива връзки, такива отношения съществуват между съществата и явленията въ природата. Не схващате ли така нъщата, вие ще имате крива представа, както за Бога, така и за онзи редъ и порядъкъ, въ който Той дължествува. И тогава, всъка неправилна мисъл за Бога ще се отрази връдно върху васъ. Причината за това не се крие въ Бога, но въ вашите неправилни мисли по отношение на Него. Тези неправилни мисли се връщатъ пакъ къмъ васъ, и вие изпитвате тъхните лоши последствия. Нищо лошо, нищо нечисто не може да отиде до Бога. По същия начинъ добритъ и чистите мисли, които отправяте къмъ Бога, пакъ ще се върнатъ къмъ васъ, и вие ще изпитате тъхното благотворно дължество. Каквито мисли хранимъ къмъ Бога, такива ставаме и ние. Ако ние мислимъ, че Богъ е всемъжъръ, съвършенъ и справедливъ, такива ще станемъ и ние. Тъй щото, свободни сте да мислите и добро, и лошо, но нъма да се избавите отъ последствията на вашиятъ мисли.

Сега, като знаете, че всъки носи отговорност за своите добри и лоши мисли и чувства, това не подразбира да се върши

всичко подъ страхъ. Какво ще роди страхътъ? — Пакъ страхъ. — Какво произвежда любовта? — Пакъ любовъ. Съ страхъ или безъ страхъ, всъки тръбва да работи върху себе си. Ако ти самъ не работишъ върху себе си, други ще работятъ върху тебе; ако ти самъ не се присадишъ, други ще те присадятъ; ако ти самъ не ядешъ, други ще ядатъ заради тебе; ако ти самъ не учишъ, ше станешъ пръдметно обучение за други. Всички същества въ свътъ, отъ най-малките до най-големите, иматъ свое предназначение. На всички хора сега пръдстои да извършатъ по една работа за Българи Братство, т. е. за идване Царството Божие на земята. Апостолъ Павелъ казва: „Горко ми, ако не проповъдвамъ!“ Това подразбира: ако човекъ не оре и не съе, гладенъ ще ходи; ако не си шие дрехи и обуша, голъ и босъ ще ходи; ако не си съгради къща, ще биде изложенъ на всички природни стихии. Човекъ тръбва да си съгради една къща за физическия свътъ; друга — за умствения и трета — за духовния свътъ. Щомъ си е съградилъ жилище за всички свътът, той ще се избави отъ страданията, които могатъ да го сполетятъ.

Нѣкой казва: Господъ ще ни уреди работите. Питамъ: ти като си съграждашъ къща, съ това не уреждашъ ли работите си? Не е достатъчно само да има човекъ къща, но тя тръбва да биде съградена по всички правила на хигиената. Какво

ще се ползува той отъ своята кѫща, ако тя не бѫде съградена споредъ хигиената? Каква полза ще му принесе неговата кѫща, ако тя бѫде слаба и всѣки моментъ може да се събори отгорѣ му и да го затрупа? Какво ще се ползува той отъ своята кѫща, ако тя бѫде тѣсна, тѣмна и влажна? — Това не е кѫща, но затворъ. Може ли човѣкъ да съгради добре кѫщата си въ физическия свѣтъ, той ще я съгради добре и въ умствения, и въ духовния свѣтъ. И обратното е вѣрно: не може ли човѣкъ да съгради добре кѫщата си въ физическия свѣтъ, той не ще може да я съгради добре и въ умствения, и въ духовния свѣтъ. Това показва, че между физическия, умствения и духовния свѣтъ сѫществуватъ извѣстни отношения.

Мнозина казватъ: не струва да си гради човѣкъ кѫща. Това подразбира: не струва да градите кѫща, която да давате подъ наемъ. Съградишъ ли си кѫща, ти самъ живѣй въ нея, не я давай подъ наемъ! Смѣшно е, азъ да съмъ шивачъ, да шия на хората дрехи, а самъ да нѣмамъ хубави дрехи. Ако съмъ шивачъ, азъ ще нося най-хубавия костюмъ. Азъ ще съмъ реклама за себе си. Нѣма защо да казвамъ: вижте, какъвъ костюмъ ушихъ на този, на онзи господинъ. Ще кажа: вижте моя костюмъ! Харесва ли ви? Ако ви харесва, ще знаете, че азъ съ ъ майсторътъ на тия дрехи. Майсторъ шивачъ е само този, който може да ушие за себе си хубави дрехи. Кекво виждаме въ свѣта? — Обущарите шиятъ хубави обуща

на хората, а за себе си не могатъ; шивачите шиятъ хубави дрехи на хората, а за себе си не могатъ. Законътъ, обаче, изисква човѣкъ да шие най-хубави обуща и най-хубави дрехи за себе си. Може ли да направи за себе си това, той и за другитѣ ще бѫде еднакво добъръ майсторъ.

Казано е въ единъ отъ стиховетѣ на Писанието: „Дадоха имъ бѣли дрехи да се облѣкатъ“. Това се отнася за ония сѫщества, които не знаятъ да шиятъ. Обаче, всѣки, който се стреми къмъ Божествения свѣтъ, трѣбва да научи изкуството да шие. Ангелите сами си шиятъ дрехите. Съврѣменните художници никждѣ не рисуватъ Христа облѣченъ съ дрехи. Вземете картината, която прѣставлява възкресение Христово, и ще видите, че и тамъ Христосъ не е облѣченъ. Това показва, че художниците сѫ дошли до Истината, какво Христосъ самъ шие своите дрехи, които още никой не е видѣлъ. Христосъ още не е далъ моделъ, какви трѣбва да бѫдатъ дрехите на хората. Църквата прѣставя Христа въ различни дрехи, но никой отъ тѣхъ не Му прилѣгатъ. Тѣй, както днесъ църквата облича Христа, работятъ и никакъ не вървятъ напрѣдъ. Тѣй щото не сѫ важни дрехите, които човѣкъ може да си прѣстави въ въображението, но важни сѫ онѣзи дрехи, които той изработва съ своята мисъль, съ своето чувство и съ своето дѣйствие. Тази дреха никой не може да ви отнеме. Тя е реалната, сѫществената дреха на човѣка.

Нѣкой казва: да имамъ и азъ една та-

кава чудна кесия, много нѣщо бихъ направиљ. Какво бихте направили съ тази кесия? — Ще отидете съ нея при царската дъщеря, която ще вземе кесията ви, а въсъ ще изплѣди на вънънъ. Голѣмо изкуство е да знае човѣкъ, какъ да задържа въ себе си хубавото, което придобива. Прѣдставете си, че нѣкой ви даде тази чудна кесия, да разполагате съ нея, както разбираете. Първо вие се чувствувате силенъ, мощнъ, мислите, че всичко можете да направите. Казвате: имамъ ли тази кесия въ ръката си, ще въздъхътъ ю ю! Слѣдъ това по-желавате да видите царската дъщеря. Отивате при нея, и тя взима не само кесията ви, но и прѣстена, и чашата, и тояжката ви, и вие оставате срѣдъ пѣхътъ самъ, въ лишения и мъжно-ти. Какво ще правите? — Това, което и галениятъ синъ направилъ. Той се принудилъ да отиде въ единъ самотенъ островъ, далечъ отъ хората, далечъ и отъ майка си, отъ която взель всичко, каквото тя имала. Въ този островъ растѣли ябълки и смокини. Хапналь той единъ отъ ябълкитѣ, да ги опита, но какво било очудването му, когато се видѣлъ съ рога. Значи, отъ ябълкитѣ му израснали рогата. Послѣ хапналь отъ смокинитѣ, и забѣлѣзаль, че рогата му паднали. Това го навело на една хубава идея, да напълни двѣ голѣми кошници отъ плодоветѣ, които намѣрилъ на острова: едната кошница да напълни съ ябълки, а другата — съ смокини. Сега вече той намѣрилъ начинъ, какъ да си отмѣсти на царската дъщеря.

Качиль се той на единъ параходъ и отпѫтувалъ съ него за царството, дѣто живѣла красивата царска дъщеря. Влѣзълъ въ столицата на царството и отишълъ въ дома на една стара баба, дѣто оставилъ кошницата съ смокинитѣ и излѣзълъ изъ града съ кошницата, въ която имало ябълки, да ги продава. Обикалялъ той около двореца и продавалъ ябълкитѣ си, хубави, едри, червени, подобни на които никждѣ изъ царството не могли да намѣрятъ. Царскитѣ слуги видѣли този човѣкъ и го извикиали въ двора, да купятъ и тѣ отъ тѣзи хубави ябълки. Сложили отъ тѣхъ на масата предъ царя и всички ги опитали: и царьтъ, и жена му, и дъщеря му, както и много отъ неговитѣ придворни. Веднага слѣдъ това израсли рога на всички, които яли отъ ябълкитѣ. Царьтъ издалъ заповѣдъ да намѣрятъ продавача на ябълкитѣ, но всички усилия отишли напразно — никждѣ не могли да го намѣрятъ. Царьтъ се видѣлъ въ чудо и започналь да вика единъ слѣдъ другъ лѣкаръ да махнатъ рогата на всички, които яли отъ ябълкитѣ, но не се намѣрилъ такъвъ лѣкаръ. Дошълъ единъ лѣкаръ да лѣкува царя, но не успѣлъ. Дошълъ втори, и той не могълъ да го излѣкува. Една слѣдъ друга падали главитѣ на лѣкарите, които не могли да излѣкуватъ болнитѣ, но рогата още седѣли върху царскитѣ глави. Най-послѣ царьтъ обѣщаълъ да даде дъщеря си и половината царство на онзи лѣкаръ или учень, който може да имъ снеме рогата.

Прѣзъ това врѣме галениятъ синъ си пусналъ дѣлга брада, да не го познае никой, и отишълъ въ двореца, дѣто се прѣдставиъ на царя, като учень човѣкъ, като великъ магъ. Той казаль на царя: чухъ, че вие, и много хора около васъ, страдатъ отъ нѣкаква особена болестъ. Азъ съмъ учень човѣкъ и се наемамъ да ви излѣкувамъ. Които го видѣли да влиза при царя съ такава сериозна задача, спогледвали се помежду си и казали: горкиятъ човѣкъ! И неговата глава ще отиде, като на другитъ. Навѣрно нѣщо му е дотегналъ животътъ. Учениятъ човѣкъ продължилъ: азъ видѣхъ много хора въ вашето царство съ рога, както и тукъ, въ двореца, но владѣя изкуството, да снемамъ рога. Можно е това изкуство, цѣла наука е, но разбирамъ отъ нея. За цѣльта, обаче, ми сѫ нужни нѣколко пособия: първо, имамъ нужда отъ една кесия. Царьтъ заповѣдалъ да му донесатъ нѣкоя хубава кожена кесия. Донесли му една кожена кесия. — Не такава. Донесли му втора отъ нѣкаква особена материя, цѣла обсипана съ диаманти. — И тази не може да се употреби. Най-послѣ царьтъ отишълъ при дѣщеря си, и намѣрилъ чудната кесия, но дѣщерята не я давала. Башата я взель и я даль на учения лѣкаръ. Той поискълъ още единъ прѣстенъ, една чаша и една тояжка, и то тѣзи, именно, които царската дѣщеря взела отъ него. При това, той казаль на царя, че всички тия прѣдмети ще задържи за себе си, нѣма да ги връща назадъ, защото само по този начинъ лѣкарството ще може да

дѣйствува. Като получилъ исканитѣ прѣдмети, той даль отъ смокинитѣ на царя и на царицата. Тѣ изяли по една смокиня, и рогата имъ паднали. Като дошло редъ до красавата царска дѣщеря, лѣкарътъ казаль на царя: вашата дѣщеря има много грѣхове и, за да и поддѣйствува лѣкарството, тя трѣбва прѣдварително да се изповѣда. Слѣдъ като се изповѣдала царската дѣщеря, той снелъ и отъ нея рогата. Значи, галениятъ синъ трѣбвало да изгуби всичко, за да стане уменъ, учень човѣкъ.

Сега остава още малко врѣме, докато изтече 1929 година. Вие трѣбва да използвате тази година разумно, за да можете прѣзъ 30-та година, която иде, да си вземете изгубенитѣ нѣща. За това се изисква правилно разбиране, правилна връзка. Азъ ви желая да придобиете хубаво, вътрѣшно състояние на миръ; ако не може да придобиете този миръ въ себе си, пазете поне хубавото, което придобивате. Не мислете, че лесно се влиза въ Царството Божие. Това е сериозна задача. Ако човѣкъ влѣзе неподготвенъ въ Царството Божие, той пакъ ще излѣзе. Всички трѣбва да работятъ и върху себе си, и върху другитѣ. Животътъ на земята трѣбва коренно да се прѣобрази, и ще се прѣобрази. Затова, обаче, се изискватъ разумни работници. Всички, които искатъ да бѫдатъ работници, трѣбва да използватъ днешния моментъ — той е най-важенъ. Какво сте работили въ миналото, това е свършенъ фактъ; какво ще работите въ бѫдещето, и то е хубаво, но днешниятъ

моментъ е най-важенъ. Каквото свършите днесъ то ще създаде условия за бъдещата наука

И тъй, желанието на вашите напреднали братя е да имате правилно разбиране за живота природа, за да влѣзете във връзка съ нея. Придобиете ли това разбиране, вие ще схващате дълбокия смисъл на всички явления въ цѣлата природа. И тогава, дѣто и да минете, всъко място ще бѫде живо за васъ. Не сте ли във връзка съ живата природа, ще бѫдете слѣпи и за най-хубавитъ мяста въ природата. Запитайте единъ банкеръ, какво бѣше врѣмето днесъ, той нищо не може да ви каже. Защо? — Защото прѣзъ цѣлия денъ той е билъ наведенъ надъ тевтеритъ си и правиль смѣтки и изчисления. Какво особено е придобилъ отъ тия смѣтки? Запитайте нѣкой ви денъ бактериологъ, какво особено е придобилъ слѣдъ като цѣли 20 години е посветилъ изключително върху изслѣдането на чумния бацилъ? — Нищо друго, освѣнъ славата на ученъ човѣкъ. Какво значение ще има единъ денъ този бацилъ, когато хората ще бѫдатъ съсъвършено чиста и здрава кръвъ? Бацилътъ живѣятъ само въ хора съ нечиста кръвъ. Докато хората водятъ нередовенъ, неразуменъ животъ, бактериологията има смисълъ, но щомъ заживѣятъ разумно, и бактериологията изгубва своето значение като наука. Обаче, човѣкъ трѣба смѣло да изучава птицата на злото.

Казвамъ: молитвата е необходимъ актъ за духовния човѣкъ. Докато човѣкъ се сра-

мува да се моли, той не познава смисъла на молитвата. Докато се запитва, защо трѣба да се моли, той не е на правъ путь. Да задава човѣкъ такъвъ въпросъ, то е все едно да се запитва: защо трѣба да пия вода? Тогава запитай се и обратното: защо не трѣба да пия вода? Или: защо трѣба да бѫда богатъ човѣкъ? Защо не трѣба да бѫда богатъ човѣкъ? Защо трѣба да бѫда сиромахъ? Защо не трѣба да бѫда сиромахъ? Всъки, който не може да носи и богатството, и сиромашията на гърба си, той не е силенъ човѣкъ. Приеме ли човѣкъ богатството, той трѣба да приеме и сиромашията; приеме ли сиромашията, той трѣба да приеме и богатството. Приеме ли знанието, ще приеме и невѣжеството; приеме ли невѣжеството, ще приеме и знанието. Приеме ли доброто, ще приеме и злото; приеме ли злото, ще приеме и доброто. Тия нѣща вървятъ паралелно. Такъвъ е законътъ.

Кои сѫ дълбоките причини за съществуването на този законъ въ Битието — не знаемъ, обаче, този вжтрѣшень паралелизъмъ съществува навсъкждѣ въ свѣта. Човѣкъ не може да разрѣши задачите въ живота си само съ събиране; той не може да ги разрѣши и само съ изваждане; той не може да ги разрѣши само съ умножение, нито пъкъ само съ дѣление. При решението на житейските задачи, трѣба да се прилагатъ и четиригъ дѣйствия, за да се добере човѣкъ до вжтрѣшния смисълъ на живота. Всъко дѣйствие

има своя положителна и отрицателна страна: ако човѣкъ събира лоши слухове, каквѣ се говори за този, за онзи, или пѣкъ събира болни хора около себе си, той ще има единъ резултатъ. Обаче, ако събира около себе си все учени, способни хора, той ще има другъ резултатъ. Най-доброто събиране е, когато учителъ учи само способни, талантливи дѣца. Може ли учителъ да направи такова събиране, той вече излиза отъ закона на пертурбациите.

Когато се говори за молитвата, подразбираме будност на съзнанието. И тогава, всѣки човѣкъ ще съзнае, че той живѣе за всички, и всички живѣятъ за него. Първиятъ моментъ на истинския, на съзнателния животъ започва съ молитва. Пробуждането на съзнанието започва съ молитва. Слѣдъ пробуждане на съзнанието се проявява мисълта, посль — чувството и най-послѣ — дѣйствието. Молитвата е личенъ актъ. Човѣкъ се моли за себе си по свой вжтрѣшнъ потикъ, а не за това, че хората го принуждаватъ. Само човѣкъ може да се моли. Това значи: молитвата е достояние само на сѫщества съ будно съзнание. Мнозина мислятъ, че ученитѣ хора не се молятъ. Самъ Христостъ се молѣше. Той отиваше на планината да се моли. Питамъ: ако е вѣрно твърдението, че ученитѣ не се молятъ, защо Христостъ се молѣше? Ние знаемъ, че всички учени, всички велики хора се молятъ. Нѣма по-красиво нѣщо отъ молитвата на човѣкъ, на когото съзнанието е пробудено.

Този човѣкъ има вече правилна мисъль, правилни чувства и правилни дѣйствия. Това сѫ три области, отъ които човѣкъ черпи своите богатства. Мудростта се проявява въ мисълта, Любовъта — въ чувствата, а Истината — въ дѣйствията. Не се ли молимъ правилно, нищо не може да се постигне. Щомъ разберемъ дѣлбокия смисълъ на молитвата, ще знаемъ, че Богъ мисли, чувствува и дѣйствува чрѣзъ насъ. Това наричаме ние вдѣхновение. Значи, човѣкъ трѣба да се моли, за да се проявява и заработя чрѣзъ него Божиите мисли, чувства и дѣйствия.

Сега иде вече новото въ свѣта, което наричаме пробуждане на съзнанието. Щомъ дойде пробуждането, иде и молитвата, която носи съ себе си прави мисли, възвишени чувства и красиви дѣйствия. Дойде ли това въ човѣка, той се наема съ хубава и сериозна работа. Затова и Христостъ казва: „Азъ съмъ Пѫть, Истината и Животъ“. За да намѣримъ този Пѫть, ние се нуждаемъ отъ свѣтлина, отъ Мудростъ. За да дойдемъ до Истината, ние се нуждаемъ отъ красиви дѣйствия. И най-послѣ, за да дойдемъ до Живота, ние се нуждаемъ отъ чисти и възвишени чувства и желания. Придобиемъ ли всичко това, ние ще имаме положителна, Божествена наука, съ която ще можемъ да работимъ.

Бесѣда отъ Учителя,
държана на 22 септември, 1929 г. — Изгрѣвъ.

СЪДЪРЖАНИЕ:

	стр.
1. По Бога направени	1— 53
2. Положителни и отрицателни чърти	54— 99
на живота	
3. Линиите на природата	100—127
4. Абсолютна чистота	128—158
5. Духовното у човека	159—199
